

Szabó Borbála

Szülői értekezéslet

KORTÁRS DRÁMA

Sorozatterv: M Tóth Éva, Farkas Ágnes

Szabó Borbála

Szülői értekezés

Öt dráma

KORTÁRS KIADÓ

© Szabó Borbála, 2018
© Kortárs Könyvkiadó, 2016

Nényei Pál

AJÁNLÁS

nyolc jelenetben, Szabó Borbála drámakötete elé

Első jelenet

A Kiadó és a Szerző.

*A Kiadó egy széken ül, a Szerző vele szemben
gyűrögeti a kéziratát*

KIADÓ: Drámát kiadni Magyarországon – nem a legjobb ötlet. Regényeket még csak-csak, novellásköteteket meg verseskötetet még inkább... de drámát...
Ki olvas manapság drámát?

SZERZŐ: Nem tudom. Én nem is gondoltam, hogy...
(tördeli a kezét)

KIADÓ: Mert a dráma inkább színpadi műfaj, csak akkor és csak attól kel életre, ha a színész elmondja, ha a rendező megrendezi, a díszlet- és jelmeztervező díszletet és jelmezt tervez hozzá, a zeneszerző zenét ír hozzá, a koreográfus meg ráteszi a „koreót”; a dráma nem irodalmi műfaj, hanem egyetlen kis tényezője a színpadi Gesamtkunstwerknek. Filmforgatókönyvet sem szokás se kiadni, se kötetben olvasni, mert a filmforgatókönyv is csak egyetlen, kis tényezője a filmes Gesamtkunstwerknek...

SZERZŐ: Akkor mégis miért adnak ki drámákat egyesek? Csak azért, mert régen még szokás volt drámákat kiadni?

KIADÓ: Lehet, hogy ez olyan szokás, amelyet üdvösb elfelejteni, mint ápolni!

Második jelenet

Szerző.

*Egyedül áll a Városligeti Fasor egyik
buszmegállójában. Hideg van.*

SZERZŐ: (*elgondolkodik*) Van igazság abban, amit a Kiadó mond. Én az összes darabomat azért írtam, hogy előadják őket, nem olvasókra gondoltam közben, hanem színészekre. Drámaíró vagyok a mindenségért neki, nem irodalmi író! Van igazsága ennek a Kiadónak. Egyébként egy előadásra szánt dráma is irodalmi mű, persze, de a legjobb esetben is addig, amíg az írója be nem fejezi; az olvasópróba után menthetetlenül előadásszöveg lesz belőle. Az előadásszöveg pedig nem műalkotás, hanem az előadás alapanyaga. Egy alapanyag a sok közül. Az alapanyagot meg nyugodt lélekkel lehet gyúrni, keverni, átírni, beleírni, kicserélni.

Harmadik jelenet

Szerző, Rendező, Dramaturg és a Színészek.

Olvasópróba. Rendkívül feszült hangulat.

SZÍNÉSZ: Ezt a mondatot nem lehet elmondani!

SZERZŐ: Melyiket?

SZÍNÉSZ: Ezt itt!

SZERZŐ: Az egy nagyon fontos mondat, István.

SZÍNÉSZ: Fontos, nem fontos, de én viszem a vásárra a bőrömet esténként, nem te, írócskám! És ez a mondat úgy rossz, ahogy van! (*rendezőhöz fordul*) Bicska, ez egy nagyon trágva mondat. Semmiképp se mondom el.

RENDEZŐ: Igen, értem, amit mondasz, azért vagyunk itt, hogy megoldjuk. (*a dramaturg felé fordul*) Mit tehetünk? Istvánnak nem fekszik ez a mondat.

DRAMATURG: Húzzuk ki.

RENDEZŐ: Jó ötlet. (*a Szerzőhöz fordul*) Te mit szölsz hozzá?

SZERZŐ: Húzzuk ki, persze. (*félre*) Pedig attól író az író, hogy minden leírt mondataért felelősséget vállal. (*fölvillan egy fényreklám*)

EGY MEGÍRT DRÁMA AZ IRODALOM ÉS A SZÍNHÁZ KÖZÖTTI CSATATÉR!

Negyedik jelenet

Katona József és a Szerző

Katona József épp egy cikken dolgozik. A Szerző odalép hozzá

SZERZŐ: Hát te meg mit írsz, József?

KATONA JÓZSEF: Egy cikket. Az a címe, hogy *Mi az oka, hogy Magyarországon a játékszíni költőmesterség lábra nem tud kapni?*

SZERZŐ: És mit fogsz kihozni belőle?

KATONA JÓZSEF: Az mellékes, mert csak az fontos, ahogy téged elnézlek (*végigméri a Szerzőt*) ez a kérdésem kétszáz év múlva is aktuális lesz.

SZERZŐ: Hát igen. Egy dolog állandó Magyarországon: hogy nálunk a játékszíni költőmesterség lábra nem tud kapni.

Belép a Kiadó.

KIADÓ: Erről beszélek. Hogy nálunk a játékszíni költőmesterség lábra nem tud kapni. Akkor miért adnék ki drámákat?

Ötödik jelenet

Színháztudós előadása egy Színháztudományi Egyetem nagyelőadójában.

A hallgatók még a csillárokon is lógnak. Feszült figyelem, a Színháztudós magyaráz.

SZÍNHÁZTUDÓS: Amint Katona József fogalmazott mintegy prófétai hevülettel, nálunk a játékszíni költőmesterség lábra nem tud kapni. Annyira nem tud lábra kapni, hogy mintha manapság már maga a színház is kezdene lemondani a megírt drámáról, úgy tűnik, olyan korszakba léptünk, amikor drámaíró teljesen fölöslegessé válik!

Falrengető tapsvihar.

Hatodik jelenet

Rendező, Színészek, Asszisztens, Közönség, Szerző
Próba egy kortárs alternatív társulatnál

SZÍNÉSZEK: Majd összeimprózunk valamit, az asszisztensed fölveszi, leírja, közösen véglegesítjük a szöveget, te meg majd megrendezed.

RENDEZŐ: Ez nagyon jó ötlet! Nagyon kortárs! Nagyon eredeti! Nagyon színházi! Legyen így!

SZÍNÉSZEK: *(impróznak)*

ASSZISZTENS: *(fölveszi, leírja)*

EGYÜTT: *(véglegesítik a szöveget)*

RENDEZŐ: *(megrendezi)*

KÖZÖNSÉG: *(megnézi, tapsol)* Ez milyen jó ötlet! Mennyire kortárs! Mennyire eredeti! Mennyire színházi!

SZERZŐ: *(lehúzza magát a WC-be)*

Hetedik jelenet

Igazgató, Fődramaturg, Főrendező,
Művészeti Főtitkár.

*Egy hagyományos kőszínház Igazgatója a
Fődramaturggal és a többi főnökkel tervezik a
következő évadot az Igazgató irodájában.*

IGAZGATÓ: Neeem, nem kockáztatunk, Ibi, öt évvel ezelőtt már bemutattunk egy kortárs darabot. Ment is vagy tizenkétszer.

FŐDRAMATURG: Igaz. Mi tényleg megtettünk mindent azért, hogy kortársakat játszó színháznak tűnjünk.

MŰVÉSZETI FŐTITKÁR: Na. Nézzük csak. Akkor mi legyen jövőre?

IGAZGATÓ: (*a Főrendezőhöz fordul*) Te mire gondoltál?

FŐRENDEZŐ: A *Hamletre* gondoltam, Shakespeare-től; aztán lehetne *A három nővér* is, Csehov műve, tudjátok, aztán Brecht: *Jóembert keresünk*, meg néhány filmadaptáció. *Dzsungel könyve*, Chaplintól a *Modern idők*, meg Camerontól a *Titanic*. Gondoltam egy *Batman vs. Superman* adaptációra is, az nagyon futna szerintem. Ezeket én nagyon mai felfogásban színpadra is tudom tenni. Mind nagyon mai lesz, nagyon kortárs. *Antigoné* is legyen! Jut eszembe. Abból aztán csinállok egy igazán kortársat. Egy plázába helyezném a cselekményt, Kreón lenne a plázatulajdonos.

IGAZGATÓ: Nagyon-nagyon támogatom.

FŐDRAMATURG: A klasszikusokkal nem lehet hibázni. Javaslom, hogy esetleg új fordításban játsszuk mindet, mert attól mégiscsak mai lesz a szöveg, a kockázatszint viszont nem emelkedik, mi meg elmondhatjuk, mennyire kortársak vagyunk. Szólok is a Gergőnek meg a Jucinak, hogy fordítsák le újra az összes befutott klasszikust.

IGAZGATÓ: Valami Ibsen is legyen!

MŰVÉSZETI FŐTITKÁR: Mennyivel jobban néz már ki eklektikus színházépületünk homlokzatán egy molinón az, hogy „SHAKESPEARE: HAMLET”, „CSEHOV: HÁROM NŐVÉR” „BRECHT: JÓEMBEREK KEZÜNK” „CAMERON: TITANIC”, mint az, hogy „SZABÓ BORBÁLA: A TELJES TIZEDIK ÉVAD”?

FŐRENDEZŐ: Hú, az, hogy „SZABÓ BORBÁLA: A TELJES TIZEDIK ÉVAD” az nagyon hülyén néz ki. Túl kockázatos.

FŐDRAMATURG: A befutott címekre, befutott szerzőkre, filmadaptációkra, szexre jönnek a nézők, mint húsra a légy. A többire nem.

Nyolcadik jelenet

A Kiadó és a Szerző

KIADÓ: Épp ebben a helyzetben megdöbbenő, hogy mégis megjelenik egy drámakötet. Dacolva mindenféle korszellemmel. Épp azért izgalmas ez a kötet, mert az olvasó döntheti el, működik-e egy drámai szöveg színpad, színészek, jelmez- és díszlettervező, zene és „koreó” nélkül. És aki esetleg látta e darabok valamelyikének színrevitelét is, elgondolkodhat azon, vajon az előadás próbafolyamata során kényszerű változtatásokat elfogadó szerző műve erősebb lett-e a kényszerű változtatásoktól?

SZERZŐ: Mi történt? Mitől változtatta meg a véleményét?

KIADÓ: Mert ez a kérdés épp most aktuális. Az előadások elmúlnak, minden előadást le kell egyszerűen venni a színről, sajnos – épp ezért jelennek meg nyomtatott könyvben Szabó Borbála drámái, még hozzá az írói szándék szerinti formájukban. Paradox módon egy igazi drámaírónak igazi színházi embernek kell len-

nie, csapatjátékosnak, ha nem tud az lenni, nem lehet igazán jó drámaíró, sőt, egy drámaírónak egy kicsit színésznek is kell lennie, hogy hallja, melyik mondata hamis. Ám egy igazi drámaíró mégiscsak a kötete összeállításakor lehet igazán szabad, amikor nem kell csapatjátékosnak lennie, nem kell kompromisszumot kötnie se a rendezővel, se a színészekkel, se a díszlettervezővel, se a koreográfussal, amikor egyedül ülhet, magányban, összezárva a szövegével. Hát ezért!

Nyájas Olvasó!

Nyisd ki hát a könyvet – és máris felgördül a függöny, a nézőtéren egyedül te vagy, te izegsz-mozogsz, te csöndesedsz el, ahogy kialszanak a lámpák... és ahogy olvasol, úgy születnek meg majd a fantáziád színpadára lépő színészek. Te is kellesz ehhez az előadáshoz, de ne feledd, hogy ehhez az exkluzív színházi élményhez éppannyira szükséges az író, a szegény, az elfelejtett, a próbafolyamatok közben meggyötört író, mint a te olvasói munkád. És ha a végére érsz, lehet, hogy egyszerre csak azon kapjuk magunkat, hogy Magyarországon a játékszíni költő-mesterség – csodálatos módon – elkezd lábra kapni.

TELEFONDOKTOR

– MONO-KOMÉDIA –

Szereplők:

DR. BÉKÉS DÉNES

harmincas, sikeres szülész-nőgyógyász,
a mobiltelefonja,
egy vezetékes telefon
a munkahelyi mobilja
(...plusz egy meglepetéstelefon, de erről
még nem árulunk el semmit)

A színen Dénes magánrendelője: asztal (rajta a vezetékes telefon, esetleg számítógép), szék, dívány, fogas – talán egy vizsgálóasztal, de ez lehet éppen a másik szobában is, amit úgyse látunk, vagy zöld műanyag függönnyel leválasztva.

Dénes ül és ír. Megcsörren az asztalon a telefon. Dénes felveszi.

BÉKÉS DÉNES

Tessék, Békés Dénes! (...)

Kezicsókolom, Edit, hogy vagyunk, hogy vagyunk? Mocarog a babóka? És ennek mi örülünk, igaz? (...)

És mióta? (...)

Hát az sajnos még nem jelent biztosat. Ezek valószínűleg még csak az úgynevezett jósló fájások. (...)

Edit, elhiszi nekem, hogy nem maga az első, aki túlhordja? Tessék pihenni, egy nagy kád meleg vízbe becsücsülni, magazint olvasgatni és elszürcsölni egy pohár vörösbort. És kérje meg a férjét, hogy kedveskedjen egy kicsit, az be szokott válni. (...)

Igen, akár a kádban! (...)

Nincs mit. És tessék csörögni, ha rendszeressé válnak a fájások. Kézcsók! *(leteszi)*

Papírokat rendezget. Megint csörög a vezetékes telefon.

Tessék, Békés! (...)

Szervusz, Mamika! (...)

Én jól, hát te? (...)

Mit csinálsz? Voltál ma sétálni? (...)

Pedig az nagyon fontos, tudod. Az izmaid miatt. (...)

Hogyne lennének izmaid, ne butáskodj! (...)

Ugyan, ugyan. Ha végleg elsorvadtak volna, akkor egyáltalán nem tudnál mozogni (...)

De tudsz. (...)

Már elmagyaráztam neked, hogy nem halálos. Ne foglalkozzál ilyen sötét gondolatokkal, jó? Nézz meg valamit a tévében! Vagy telefonálj! (...)

Jó, de ne csak engem hívjál, inkább valamelyik barát-nődet, menjetek el moziba! (...)

Dehogynem örülök, ha hívsz! Csak annyit mondtam, hogy jobb lenne, ha korodbeliekkel is barátkoznál. (...)

Dehogy haltak meg egytől egyig, most megint túlzol! Az Erzsike is él, a Magdika is, a Klári néni... (...)

Ne viccelj! Mikor? (...)

Jaj, sajnálom. De akkor is: háromból kettő él, menjetek el moziba. (...)

Óriási tévedés, Judit engedi. Csak azt nem szereti, tudod, ha egy homeopátiás kezelés közepén megeteted őket Kalmopyrinnel (...)

Azért, mert láz ellen is van természetes szer, hatásosabb, mint ezek a szintetikus vackok! (...)

Nem tudom, hányadszor hallom tőled ezt. Már nem tűnik olyan viccesnek. (...)

Igen, de mi egész héten nem engedjük tévézni a lányokat, viszont ha nálad vannak, egy óra alatt bepótolnak mindent! (...)

Pontosan. Tudod, min bukott ki a dolog a múltkor? Kiderült, hogy Blanka tudja, ki az a Szupermen. Egyszer csak, minden bevezetés nélkül azt mondja Juditnak: „Te azt hiszed, hogy a Szupermen az egy alsógatyás hülye. Pedig az egy újságíró – mint te!” (...)

Jó, lehet ezen röhögni, gratulálok!

Csörög a mobil.

Mamikám, most lerakom! Csörög a másik. Beszélünk még, puszi! (*leteszi*)

Felveszi a mobilt.

Haló! (...)

Juci? Szia, te vagy? Nem is írt ki! (...)

És a saját telefonod hol van? (...)

Jaj, dehogyis, csak kérdezem! Majd meglesz (...)

Hirtelen az órájára néz.

Persze, megyek értük, most lépek ki az ajtón. (...)

Fél kézzel összepakol.

Nem, nem totojáltam el! (...)

Nem telefonáltam! (...)

Na jó, de nem anyámmal, csak egy pácienssel. (...)

Persze, persze, igazad van. (...)

Megmondtam neki, igen, még délelőtt, amiben megegyeztünk, hogy napi egy telefon, heti egy látogatás, és kész, legyen meg neki is a saját kis élete. (...)

Egész jól. Azt mondta, akkor majd többet jár a barát-nőivel moziba (...)

Azt is megmondtam. (...)

Hát ahogy kérted. Hogy akkor nem mehetnek a lányok, ha megint tévézteti őket, és politizál nekik. (...)

Ne izgulj, időben vagyok. Indulok. (...)

Miért törtem volna bele? Azért, mert egyszer... (...)

De odaérek, mondom! (...)

Ne csináld ezt, légy szíves! Maradj, ahol vagy: megyek értük! (...)

Én is téged! *(leteszi)*

Felpattan, rohan.

Megcsörren a vezetékes telefon.

Tessék, Békés! (...)

Jaj, Mamika, rohanok... (...)

Igen, a lányokért az oviba. (...)

Ő ma késő estig dolgozik, szerkesztőségi értekezlete van. (...)

Lehet, hogy más anya igen, de ő nem más anya. (...)

Jaj, dehogyis, Mamika... (...)

Közben bedugja a kulcsot a zárba. Beletöri.

Hogy a kurva...! (...)

Nem, semmi, csak azt mondom, hogy ne keseredjél el! Átmegek este, jó? Jó lesz úgy? (...)

Hosszú tárgyakat kezd dugdosni a zárba, hátha ki tudja pizskálni a beletört darabot. De nem.

Jaj, anyukám, nem vagy kolonc, vannak izmaid, előt-
ted az élet. Később beszélünk, jó? *(leteszi)*

*Újabb próbálkozás, hogy kipizskálja a kulcsot. Orvosi
szerszámokkal szerel. Csörög a mobil.*

Igen! (...)

Hol, hát úton! (...)

Pontosan? A lépcsőházban. (...)

Igen, jó, jó. Odaérek. (...)

Én is téged, puszipuszi! *(leteszi)*

Bassza meg!

Újra próbálkozik a kulccsal, aztán telefonál a mobiljáról.

Csaó, Barnikám, nem rosszkor? (...)

Nem, nem, most más miatt. (...)

Na ne! A tegnapi? (...)

Aha, de engem, tudod, egyre kevésbé dob föl ez a foci-biznisz. Igazából itt már csak a pénz játszik. Csak belenéztem tíz percre, de addig nem volt semmi. (...)

Komolyan?! Hát ezt nem hiszem el! De hogy, fejje! (...)

Nem igaz ez a csávó. (...)

Aha. (...)

Aha. (...)

Ne! (...)

Ez baszás! (...)

Ja, ja... Ne, de én meg most csak egy tök más dolog miatt hívlak, hogy. Figyelj, hogy, na, szóval, hogy kurvára megkérnélek valamire! Elég nehéz ügy, szóval az van, hogy valakinek el kéne hozni a csajokat az óvodából. (...)

Nem, nem szívatás. (...)

Mindegy, ezt most nem tudom jól elmagyarázni. Kényszerhelyzet. (...)

Nem, nem nő. (...)

Értem, de nem érteni kell hozzájuk, hanem elhozni őket! (...)

Neked meg az jusson eszedbe, amikor azt a jelmezes kurvátad, a Tatai Tündit bújtattam két napig a rendelőmben, nehogy a Kati... (...)

Kösz, örök hála! De rohanjál, mert negyedóra múlva ügyeletbe viszik őket, és attól kezdve üvöltenek, mint a sakál. (...)

De mondom, hogy nincs nő! (...)

Nem vallom be, mert nincs mit. (...)

Nincs. (...)
Nem vallom. (...)
Nem vallom. (...)
Ha bevallom, sietsz értük? (...)
Nem vallom! (...)
Jó, bevallom. Csak induljál már el! (...)
Igen, jó, itt a díványon. (...)
Nem, inkább olyan combos-fenekes. (...)
Az is nagy, nagy neki. (...)
Nagyon nagy. (...)
Most centire kérdezed? (...)
Nem, inkább mint két sütőtök. (...)
Mondjuk, hogy Arankának, de szóval igazából most
mindent hall, amit beszélek, úgyhogy... (...)
Oké, megdumáljuk. Na de akkor: Szemlőhegy–Bó-
lyai sarok, alsó szint, Szundi csoport. (...)
Egy törpe, tudod, a hétből! Szilárd, Ubul, Nóra...
Dívány, Irma. Szundi. Megvan? (...)
Kösz mindent, de tényleg. Csaó.

Leteszi.

Rémülten újratárcsáz.

Barni, de tudod: kettő van belőlük! Tök egyformák,
négyévesek, Lenke és Blanka. Mind a kettőt hozd el!
(...)

Kösz, haver vagy. (*leteszi*)

Telefonál a mobilról.

Haló, itt Békés Dénes. Tóth Ádám urat keresem. (...)
Üdvözlöm. Nos, egy nagyon hasonló ügyben hívom,
mint a múlt héten. (...)
Igen, sajnos megint bele. Nem is tudom, hogy ... (...)
Ki tudna jönni megint? (...)

Az mit jelent? (...)
De hát az még egy óra! (...)
És nem tud másik lakatost küldeni, aki hamarabb
ideér? (...)
Rendben van. De siessen, nagyon kellemetlen most
ez nekem! (...)
Köszönöm. Visszhall. *(leteszi)*

Megint csörög.

Szia, nyuszi...! (...)
Persze hogy úton! (...)
Pontosan? Most vágok át – vágok át a Kossuth téren!
(...)
Nem? Pedig én meg alig hallak... (...)
Persze, tudom, de odaérek. (...)
Nem, nem vagyok zavart, csak most ahogy beszélek,
pont majdnem elütött egy... (...)
Hopp, most megint félre kellett ugranom... (...)
Nyugi, nem fognak kiborulni, mert időben ott leszek.
(...)
Nem mennek ügyeletbe, megígérem! (...)
Jó, jó, a háncsbaba meg a csuhékutyus, megjegyez-
tem, viszem, hozom. (...)
Igen, én is téged. *(leteszi)*

*Szerel. Csörög a vezetőkes. Beleszól – de bizonytalan
elváltoztatott hangon, hiszen ő már nincs is a rende-
lőben...*

Tessék, Békés Dénes rendelője. (...)
Mamika, halálra ijesztesz! (...)
Jézusom, hogy jutott most hirtelen eszedbe ez a kér-
dés?! (...)

Nem kell mindent elhinni, amit a tévében mondanak, te is tudod. Melyikén mondták? (...)

Jellemző. (...)

Csak azt mondom, hogy ez a műsor nagyon szélsőséges. (...)

Nem, nem tudom bekapcsolni, de nem is szeretném (...)

Jó. Na jó. Majd megnézem interneten. (...)

Azt, hogy megnézem számítógépen. De most le kell tennem, indulok. (...)

Nem, még nem, csak most. Puszipuszi. *(leteszi)*

Kihúzza a vezetékést a falból.

Csörög a másik mobil, a kórházban.

Tessék, Békés! (...)

Jaj, Mamika, az előbb kértelek, hogy ne hívjál a kórházban mobilomon! (...)

Nem, nem húztam ki, csak elromlott. Mi a baj? (...)

De az egy szélsőjobboldali műsor, de mondtam, hogy az interneten meg fogom nézni, bár nem szeretném megnézni... (...)

Attól, hogy valaki jó svádájú, még lehet politikailag demagóg! (...)

De, a saját gondolataim, képzeld el! (...)

Nagy tévedés, nem Judit miatt lettem vegetáriánus! Ez a saját döntésem volt, amikor megtudtam, egyes helyeken milyen körülmények között tartják a tyúkokat. Ha látnád, te se csámcsognád el őket olyan nyugodtan! A szárnyukról lehorzsolódik a toll, olyan zsúfoltan vannak, a csőrükkel meg, tudod, mit csinálnak, hogy ne törjön ki közöttük a kannibalizmus? (...)

Le bizony. (...)

Ne haragudj, de dolgom van, le kell tennem. (...)

Nem, még csak most indulok. Puszi. *(leteszi)*

*Sóhajtozik. Aztán újabb szabadulási kísérleteket tesz.
Pár perc múlva csörög a mobilja.*

Tessék! (...)

Igen, én. (...)

Jaj, szervusz, Janka! Csak nincs valami a ... (...)

Atyaúristen! (...)

Elnézést, itt valami tévedés van, mert én valóban küldtem értük valakit, mert közbejött egy sürgős, életmentő műtetem, és a feleségem is dolgozik, de az az illető férfi, és még nem is érhetett oda. (...)

Értem. Nagyon sajnálom. Tudnád adni egy pillanatra ezt a hölgyet? (...)

Köszönöm. (...)

Haló, kivel beszélek...? (...)

Tündi, te vagy?! (...)

Hát ez hihetetlen, komolyan mondom! Téged küldött a Barni maga helyett? A jó büdös francba, ez nem így volt megbeszélve! (...)

Na jó, Tündi, ne sírjál! Semmi baj, nem te vagy a... (...)

Nem vagy hibás, csak figyelj egy kicsit! Nagyon hülye helyzet ez az egész. Hagyd abba a visongást és... (...)

Jól van, jól van, nyugi, elhiszem. Fújjad ki az orrodát, és induljatok most el a lányokkal, jó? Majd felhívlak, hogy hol találkozzunk! (...)

Ne mondj ilyet, légy szíves az óvónőkre! Ők aztán végképp nem tehetnek semmiről, hallod? Nyugodj meg. Visszaadnád most az óvónénit? (...)

Jaj, ne haragudjatok már, Janka, de van itt egy kis kavarodás. A hölgy igazából a barátom húga, és őt kértem meg, hogy menjen értük, csak nem tudta elég pontosan a csoportot meg a neveket... (...)

Jaj, de kellemetlen, teljesen megértem, hogy... (...)

Igen, impulzív személyiség, de nagyon jólelkű. (...)

Az nyilván csak paróka. (...)

Igen, én vállalok garanciát. (...)

Nézd, Janka, holnap alárok egy papírt, és visszadátumozzuk, hogy jogosult elhozni a gyerekeket, vagy ahogy nektek kell, csak... (...)

Lehet, hogy nem etikus, de nekem most életbevágó! A segítségedet kérem: bajban vagyok, muszáj, hogy kiadjátok neki a lányokat! (...)

Rendben, köszönöm! És várom a húgodat holnap a rendelésen, ahogy megbeszéltük. És még egyszer: ne haragudj a kellemetlenségért! Szervusz. (*lenyomja*)

Dühösen tárcsáz a mobiljáról.

Baszd meg, Barnabás, te a csajodat küldted a gyerekekért?? Akkor már miért nem a feleségedet? (...)

Az lehet, hogy minden gyerek imádja, csak az óvónők nem imádják! (...)

Ja, csak annyi, hogy beállított az óvodába átlátszó miniruhában, aranyszínű hajjal, a Törpe csoportot kereste, és miután nem találta meg – nem csoda, mert-hogy nincs is ilyen az intézményben –, minősíthetetlen modorban követelte, hogy adják ki neki Marcit és Bercit, de minthogy ilyen nevű gyermekek sincsenek az intézményben, legalábbis ikerpárban nem, az óvónők távozásra szólították fel Tündit, amire is ő... (...)

Úgy értem konkrétan, hogy lekurvázta Janka néni! (...)

Igen, és az egyik dadusnak, aki fel akarta tartóztatni, agresszíven elvette a szemüvegét. Neki is ment valaminek. (...)

Igen, és iszonyatosan kínos ez az egész! (...)

Hát most az van, hogy elintéztem, elhozhatta őket. De kurva gyorsan mondd meg neki, hogy jöjjenek a rendelőmhöz! (...)

Kösz. És végül is a Tündinek is, majd mondd meg neki. Te meg lehettél volna jobb haver. (...)

Na persze. (...)

Jól van, oké, csáó. (*leteszi*)

Most kicsit elégedettebb.

Csörög a kórházi mobil.

Tessék, Békés! (...)

Á, csókolom a kezét, Editke! (...)

Nem rossz az, csak ki van húzva. (...)

Óhaja parancs. Egy pillanat.

Visszadugja a vezetékes telefont.

Epedve várom! (*leteszi*)

Hamarosan csörög a vezetékes.

Haló, haló! (...)

Na csókolom. Mi a nagy helyzet magukkal? Még mindig lustálkodik a kis pocaklakó? (...)

Ó. Örülök, ha bevált. De biztos benne? (...)

Hány percenként? (...)

Értem. Biztos, hogy nem téved? Mérte az időt? (...)

Húha, húha! Ez jó hír! De azért csak semmi kapkodás, rendben? Vegyen mély levegőket! Lélegezzünk együtt: beszív – kifúj. Beszív – kifúj. Beszív – na és most induljanak el azonnal a kórházba, nemsokára ott leszek én is. (...)

Nem tudom, de higgyen az öreg rókának: az első gyerek nem pottyan ki olyan gyorsan! (...)

Ugyan már, miért lenne komplikáció? Maga fiatal, erős, és ráadásul – csinos! (...)

Hát persze hogy beérek! (...)

Ez nagyon hízelgő, de azért más remek orvosok vannak rajtam kívül is a kórházban. (...)

Hát ha ennyire aggódik emiatt, akkor tartsa vissza – hahaha, most természetesen csak vicceltem. Van ott-hon esetleg magnézium valamilyen formában? (...)

Kapjon be egyet! Hármat! (...)

Rendben! És hívjon, ha kellek! Kézcsók! (*leteszi*)

Csörög a mobil, felveszi.

Szia, nyuszi! Hát te nem értekezel? (...)

Huhh, te szerencsés! És most merre jársz? (...)

Persze, itt vannak velem. (...)

Nem, nem, sajnós most nem tudunk. Ugyanis – huncutok voltunk, és nem egyenesen haza indultunk, hanem eljöttünk fagyizni ide egy kicsit, hehehe, meszszebbre. (...)

Hát mindegy, ide az Astoriához valahova, de már innen is elindultunk, úgyhogy... (...)

Hát szedtük a lábunkat! (...)

Nem vagyok én furcsa, csak kétfelől cibálnak a lányok. (...)

Igen, azt hiszem, hogy minden rendben. (...)

Oké, megkérdzem.

Úgy tesz, mintha az egyik kislányhoz fordulna.

Lenke csibe, édesanya kérdezi, hogy: elmúlt a reggeli torokfájásod? (...)

Elmúlt neki. (...)

Nem tudom. Ha lett volna pisis bugyi, odaadták volna az óvónők, nem? (...)

Akkor nem. (...)

Oké, megkérdzem.

A másik képzeletbeli kislányhoz fordul.

Bepöссentettél ma az oviban, Blankababa? (...)

Azt mondja, nem. (...)

Biztos? (...)

Igen. (...)

Na jó, akkor otthon, puszi. (...)

Én is én is! *(leteszi)*

Csörög a kórház mobil.

Tessék, Békés! (...)

Jaj, Mamika, ez a munkahelyim, tudod! (...)

Ezek szerint megy még a műsor? (...)

Igen. Az ilyen embereket hívják úgy, hogy homofóbok. (...)

Na hát, anyukám, akkor te valamit megint nagyon félreértettél. Judit soha nem mondott olyat, hogy bárcsak a lányai leszbikusok lennének! Csak annyit, hogy attól, hogy valaki meleg... (...)

Igen, így mondják civilizáltabban. (...)

Nem, azt se mondta soha, hogy minden homoszexuális szimpatikus, de most le kell tennem, erre még vizsgatérünk. *(leteszi)*

Csörög a kórházi mobil.

Tessék, Békés! (...)

Tündi, ez nekem a kórházi mobilom, nem szeretem, ha magánügyben... (...)

Gáz? (...)

Basszus, akkor ott felejtettétek a háncsbabát meg a csuhékutyust! Mindegy, majd... (...) Milyen játékboltba?? (...)

Ezek Waldorf-óvodába járnak, ember! Még soha nem jártak a Mammutban! Csak fa- és szalmajátékokkal érintkezhetnek! Remélem, nem vettél... (...)

Micsodákat?! (...)

A jó kurva életbe, Tündi! Ha a feleségem ezt megtudja, vége az életemnek!!! Megvetted nekik a két legnagyobb tabut! (...)

Hát ennek örülök, hogy nekik tetszik! Kérem Lenkét egy pillanatra! (...)

Kiscsibe, szia! Minden rendben van? (...)

Akkor jó. Tudod, az a néni, akit értetek küldtem – furcsa egy kicsit, de nem kell tőle félni! (...)

Akkor jó. (...)

Igen, de tudod, ő nem igazi királylány – az csak paróka ám! (...)

Ennek én is örülök. De mit gondolsz, édesanya is ugyanígy lesz veled, hm? Ő nem nagyon szereti ezeket a barbibabákat, tudod. Azt mondja, hogy az ilyesmi elbűtíja az ilyen okos és szép kislányokat, mint amilyen te...

Hirtelen elstartja a telefont a fülétől, mert Lenke üvölt.

Blankust add egy percre! (...)

Szerbusz, csillag! Te mit kaptál a nénitől? (...)

Honnan tudod, hogy ezt így hívják? Ez angolul van! (...)

Gyönyörű lehet, Blankica. De most tegyétek szépen vissza a polcra mind a négy pónilovat és a két barbit is, rendben? (...)

A fiúbarbit legelsősorban, kicsikém. Ne szomorítsuk el édesanyát, jó? Majd kaptok tőlünk helyette másikat, szebb, okosabb játékokat fából, agyagból...

Úgy tűnik, most Blanka sikít. Dénes még próbálkozik, de már nem tud tovább kommunikálni. Leteszi.

Tárcsáz a mobilról.

Öcsém, egy horror ez a te Tündid!! Összevásárolt minden faszágot a lányoknak! Legyél szíves és szóljál neki, hogy nyílegyenesen induljanak el ide a rendelőbe, vagy kirázom a parókájából! (...)

Igen, mert egyszer kértem tőled szívességet, akkor is elcseszted! (*lenyomja*)

Csörög a kórházban. Idegesen szól bele.

Tessék, Békés! (...)

Hárompercesek?! (...)

Megitta a magnéziumot? (...)

Nosza, kapjon be gyorsan még két tablettával! (...)

Azért, mert ez elodázhathatja egy csöppet a szülést. (...)

Hát mert – nem jó ám az a nagy hirtelenség a babókának! Hamar munka ritkán jó, tudja, hahaha! (...)

Ne féljen, ott leszek. Csak lazítson. Lélegezzen. Kézcsók. (*leteszi*)

Kurva élet.

Csörög a mobil.

Szia, nyuszi! (...)

Igen, írom. Mondjad! (...)

Aha, kenyér, tej. (...)

Ühüm, ühüm. (...)

Kenyér lehet fehér? – Oké, vicceltem. (...)

Milyen csíra? (...)

És az hogy néz ki? Az az ebihalszerű? (...)

Mindegy, jó, megtalálom. És mennyi kell abból a büdös... Mi baj? (...)

Juci! Haló!! Hé!! (...)

Mondj valamit! (*hiába vár választ*)

Visszahívja Juditot, de nem veszi fel. Közben: csörög a kórház.

Halló, Békés. (...)

Tündi? Te vagy? Olyan furcsán beszélsz, mi történt?
(...)

Ki elől? (...)

Jézusom! Na de mégis hogy, a kirakaton át? (...)

Barnahajú, barnaszemű, kontyos? (...)

Ez nem lehet igaz! Mit keres a Mammutban? (...)

Nos, Tündi, ne ijedjünk meg, de – az a nő a feleségem, Judit. Halálra rémülhetett, ő ugyanis nem tudja, hogy én a Barnit küldtem értük, a Barni meg téged, úgyhogy ... (...)

Nem, persze, hogy nem vagy hibás, nehogy sírjál! Inkább fussatok!!! (...)

Kinn vagytok? (...)

Az igen! Most rohanjatok gyorsan föl a Filler utcán, ott lakik anyám a tizenhétben. Szólok neki, hogy engedjen be! Ott biztos nem fog keresni! A többit elintézem! (...)

Semmi baj, nyugodj meg! Nem visznek be, esküszöm! (...)

Tudom, hogy gázos emlék. Majd elmeséled, de most figyelj: kapd föl Lenkét, mert ő lassabb, Blanka viszont jó futó, ő mehet a saját lábán. Sprint! (*leteszi*)

Kezébe temeti az arcát. Aztán megint piszmozg az ajtóval. Hiába.

Telefonál.

Haló, jó napot, Ádám, Békés Dénes vagyok. Megkérdezhetem, hogy körülbelül mikor ér ide? (...)

Nézze, nagyon kínos helyzetben vagyok. Muszáj kijutnom, és ha maga nem ér ide tíz percen belül, akkor mondja meg most, hogy tudjak hívni egy másik szakembert. (...)

Köszönöm, várom. *(leteszi)*

Csörög a mobil. Megnézi: Judit. Nem veszi föl. Csörög a kórház. Egy darabig nem veszi föl. Aztán igen.

Békés! (...)

Jó napot kívánok, kedves apuka! Mi a helyzet magukkal? (...)

Hogy értve habzik? (...)

Víz nélkül? (...)

De hát ez pezsgőtabletta, ember! (...)

Rendben, hánytassa meg, kedves apuka, aztán pihenjenek. És nincsen semmi baj. Amíg még pociban a babóka. Csak nyugalom. *(leteszi)*

Egy perc csönd. Vészjósló, mert tudjuk: a távolban peregnek az események. Egyszer csak megszólal a mobil, aztán a kórházi is. Ezt veszi föl.

Igen, Mamika? (...)

Jaj, persze, persze, akartalak is hívni, hogy vendégeid lesznek. Szóval az a lány, az a Barni húga, mert itt nekem közben adódott egy sürgős műtét, és megkértem, hogy esetleg vigye hozzád őket, amíg... (...)

Na ugye, hogy látogatnak az unokák? Látod, látod? (...)

Igen, tudom, hogy egy kicsit furcsa lány, de egyébként elég... (...)

Hát igen, sajnós. De ugye nem tanít ronda szavakat a lányoknak? (...)

Na szerencse. (...)

Igen? Az jó program. Még neked is föl kéne próbálnod, nem? (...)

Hát gratulálok, anyukám. De inkább most adjátok vissza neki azokat a hajakat. Nem kéne divatmajmot csinálni magatokból, négy, négy és hetvenkét évesen! (...)

Örülök, Mamika. Amint szabadulok, megyek. Pusztusz.

Közben elállt a másik két csörgés. Most viszont újra csörög a mobil. Fölveszi.

Bocs, Barnikám, csak eléggé káosz van itt, tudod. (...)

Oké, kösz. (...)

Nem veszi föl? Biztos pont menekült. (...)

Hát a Judit elől. (...)

Hát igen, mert ő most lehet, hogy egy kicsit azt hiszi, hogy a Tündi egy ilyen gyerekrabló. (...)

Nem tudom, valahogy meglátta a játékbolt üvegén át a lányokkal, elkezdte kergetni, és aztán... (...)

Rohant! Méghozzá szuper időt futhatott, mert a feleségem jó sprinter, és mégse kapta el. (...)

Most? Anyámnál. De ne izgulj, a hírek szerint jó a hangulat, egymás parókáját próbálgatják. (...)

Tudom, tudom, igazad van. Jó csaj. Én vagyok a hibás. (...)

Na azért ennyire ne helyeseljél! Nem inkább miattad van minden, aki lusta voltál felemelni a seggedet? (...)

Milyen csöcsösfarossal?? (...)

Ja, ne csináld már, csak hülyítettelek! Az csak egy páciens! (...)

Persze hogy itt feküdt, mert megvizsgáltam! (...)

Mivel, mivel, hát egy szerszámmal, természetesen. (...)

Haha, orvosi eszközzel, amivel kell. (...)

Oké, ne hidd el, ezt most eléggé leszarom!

Megint csörög.

Basszus, Judit hív! Mit mondjak neki?? (...)
De ha leütöttek, akkor hogy tudok telefonálni? (...)
Nem tudok kábán beszélni! (...)
Neked! (...)
Jól csinálod! Fölhívod helyettem?

Abbahagyja a csörgetést, de utána újra szól a mobil.

Figyelj már, most meg a Tündi csörög. Leteszlek, jó?
(...)

Oké, megmondom. De ne félj, nem viszik be. Nem kerül be. Nyugi. *(leteszi)*

Fölv teszi a mobilt.

Tündi! (...)
Na az jó, örülök neki! (...)
Melyik műsort? (...)
Na jó. Erről most nincs időm vitatkozni, de örülök,
ha szimpatizáltok. (...)
Ez csúcs. És a lányok mit csinálnak, amíg ti a Jobbra
tarts!-ot nézitek? (...)

Ez hihetetlen, ne haragudj! Nem emlékszel, hogy
mire kértelek? Hogy az első dolgok legyen a barbik
elkobzása? (...)

Na jó. Hívom a Barnit, hogy minden oké veled, és
vihet haza. Szia. *(leteszi)*

Tárcsáz.

Heló, heló. Figyelj, a Tündi jól van. (...)
Nem, nem került rendőrkézre, de érte kéne menned.
(...)

Fillér tizenhét. Mennyi idő, míg odaérsz? (...)

Oké, három perced van. Közben le akarom nyugtatni Juditot, hogy a lányok anyámnál vannak, és nem lenne jó, ha ott találná magát a gyerekrablót is, érted. (...)

Nem, persze, most ezt csak a Judit szemszögéből mondom. (...)

Hát nem tudom, majd valami olyasmit, hogy tényleg elrabolták az ikreket, de anyám mondjuk – visszaszerelte őket. Ez biztos javítana a kapcsolatukon. (...)

Jó, akkor mit tudom én. Valahogy kimagyarázom. (...)

Oké. De figyelj, Barni: ne lepődj meg, lehet, hogy a Tündi egy kicsit jobbra tolódott. (...)

Igen, mert hülyítik ott egymást anyámmal. Valami rasszista műsort néznek a tévében. (...)

Jó, kösz szépen. (...)

Igen, tudom, muszáj lesz. Most hívom. Csá. *(leteszi)*

Nagy levegőt vesz. Tárcsázik.

Közben csörög a vezetékes. Bosszankodik, lenyomja a mobilt.

Felveszi a vezetékést.

Tessék, Békés! (...)

Mamika! Mi a baj? (...)

Van már feleségem, emlékszel? (...)

Persze, nagyon édes pofa ez a lány, csak az a baj, hogy arany parókat hord, fenékig érő csizmát, és konkrétan egy... (...)

Tudod mit? Akkor vedd el te! Legalább nem leszel homofób! Különben mindjárt megy érte a Barni, addig van időtök barátkozni! *(leteszi)*

Megint tárcsázna, de újra csörög a kórház.

Tessék, Békés! (...)

Mikor folyt el? (...)

Hol vannak most? (...)

Figyeljen ide, apuka, a feleségének kórházi ellátásra van szüksége! Most azonnal induljanak el! Csak magának mondom, Editnek ne szóljon, de én nem fogok beérni. Az ügyeletes orvos ellátja, nagyon sajnálom. Életmentő műtét közben vagyok! (...)

Császármetszés! (*lenyomja a telefont*)

(*magának*) A műtőben különben tilos a telefonálás.

Dénes felugrik a rémülettől. Jár-ke! de nem meri fölvenni. Megsörren a kórházban. Ezt felveszi.

Tessék, Békés! (...)

Haló! (...)

Haló! Kivel beszélek? Nem hallom jól! (...)

Edit? (...)

Tündi!!! Mi van, miért suttogsz? (...)

(*önkéntelenül ő is suttogni kezd*) És miért ülsz ott? (...)

Atyaúristen! Kész. Vége, kurva élet! Hogy talált meg? (...)

És hogy, egyszerűen csak becsöngetett anyámhoz? (...)

Hú, de szuper vagy! A belső szobai nagyszekrénybe, vagy melyikbe? (...)

Akkor ezek szerint eddig csak a lányokkal találkozott? (...)

Ügyes vagy! Maradj elbújva, amíg el nem megy! (...)

Szünet, Dénes feszülten várakozik.

Ez most, ez a rikácsolás, ez ki? (...)

Dugd ki egy kicsit a szekrényajtón a telefont! (...)

Mit mondanak? (...)

Igen, tudom, hogy miért nem inkább téged vettelek el. – De hát bassza meg, ezzel elárulta, hogy tényleg ismer!!! (...)

Hát hogy elrabold az unokáit, érted! (...)

Ja, persze hogy igazából nem, ezt csak ő gondolhatja. Mi csattant? (...)

Ki dobta? (...)

El is tört? (...)

Szegény Mamika, milyen jó erőben van most! Judit hogy reagál? (...)

Aha. Mire anyám? (...)

Költői kérdés! Erre a feleségem? (...)

Ez tipikus. Mire anyám? (...)

Erre Judit? (...)

Erre anyám? (...)

Erre Judit? (...)

Erre anyám? (...)

Erre Judit? (...)

Úristen!!! *(pánikban lenyomja)*

Kétségbeesett szünet. Csörög a mobil. Megnézi, felveszi.

Jó napot, Ádám! (...)

Nahát, ez szörnyű. És meg is sebesült? (...)

Sajnálom! Most akkor fekszik egy tágas, nyugalmas kórteremben, valami kis műtétre vár, és nem tehet semmiről? (...)

Csak annyit mondtam, hogy akkor ezek szerint nem is ér ide egyhamar? (...)

Nem kell, ne küldjön, ne küldjön másik szakembert, köszönöm! (...)

Nem, nem oldódott meg, csak egyszerűen már – nem aktuális! (...)

Igen, még itt. Szeretek itt lenni, igen. (...)

Nem, semmiképpen. De köszönöm a segítségét! Jobbulást, visszhall!

Csörög a mobil.

Na ott vagy már? (...)

Hát ennek csak egy okát tudom elképzelni, Barnikám. Hogy anyám a Fillér utcában lakik, és nem a Forintban. A tizenhét az stimmel. (...)

Jó, odanézhetsz, bár most nem biztos, hogy érdemes. Elég nagy gáz van. Judit berobbant, meggyanúsította a Tündit meg anyámat, hogy megszervezték az ikrek elrablását. Most kitört a balhé. Röpködnek a vázák. (...)

Nem tudom, ennyit hallottam, aztán megszakadt az onlajn közvetítés. Pont mikor Judit előrángatta a Tündit a szekrényből. (...)

Ja, tök jó fej, elbújt! (...)

Hát figyelj, ha gondolod, benézhetsz, hogy kivel mi van... (...)

Én? Hát ja, az lenne a logikus. Csak most képzeld, ennek a csajnak, a nagydarabnak, tudod, a díványosnak hirtelen: hoppá, vakbélgyulladás lett! (...)

Hát ja, pontosan. Ha itt hagynám magára, szemétláda lennék, nem? (...)

Oké, sietek én is, de te meg rohanjál, és mentsd, ami menthető! Fillér, Fillér! (*leteszi*)

Csörög a kórház.

Tessék, Békés! (...)

Jó napot, apuka, bent vannak a kórházban? (...)

Atyaisten! Akkor hol vannak pontosan? (...)

A Duna melyik partján, ember?! (...)

Atyaúristen, ott fog megszületni az a gyerek! Azonnal vigye be a kórházba! (...)

Maga a férje, beszélje rá! (...)

Nézze, mennék, ha tudnék. De összecaptak a fejem fölött a hullámok, az egyik betegemnek most lett vakbélgyulladás, a másik császármetszésre vár, a harmadik vázákkal hajigálja a menyét – nekem se könnyű, higgye el! Tegye meg, hogy beviszi! (...)

Hihetetlen, már ne haragudjon, hogy ennyire nem tudja kezelni a saját feleségét! Maga a férfi, megfogja, bepakolja a taxiba, rácsapja az ajtót, puff! (...)

Na jó, akkor adja a telefonhoz! Gyerünk! (...)

(*mézesmázosan*) Editkém, hát mondja, mi a probléma? (...)

Naaa, nem kell azért itatni az egereket! Tessék bepattanni egy taxiba, aztán irány a kórház! Mire beér, lehet, hogy már én is ott leszek. (...)

Csak velem? Ugyan, ugyan, hát mivel érdekeltem én ...? (...)

Hogy lenne magányos, ne beszéljen már butaságot! Ott a kedves férje, a tanult kollégáim (...)

Dehogynem érek be, csak megnyugtatósul mondom, hogy... (...)

Editkém, próbálja egy kicsit összeszedni magát! Tudja, hogy lesz? Ki fog pottyanni, meg se érzi... Halló! Halló! Ez most egy fájdalom volt? Milyen gyakran jönnek? Adja vissza a férjét! (...)

Apuka, nézzen rá a feleségére! Maga szerint hogyan? (...)

Na jó, világos leszek: mostantól jó esély van rá, hogy a baba....

Megcsörren a mobil.

...hogy a gyerek negyedórán belül meg fog születni...

Csörög a vezetékes is.

Hívja a mentőket! Azonnal! (...)

Olyan nincs, hogy nem engedi!!! (...)

Értem. Rendben van. Akkor tisztelje a döntését, de ebben az esetben magának kell levezetni a szülést és elharapni a köldökszínórt. Viszhall. *(leteszi)*

Ahogy letette, rögtön megcsörren újra a kórház telefon. Most mind a három egyszerre csörög, nagy a lárma. Dénes megnézegeti, ki az, nem veszi föl. Lenyomja az egyiket, de az rögtön újra csörög. Lenyomja a másikat, az is megszólal újra, felemeli-leteszi a vezetékest is többször. Mintha itt-a-piros-hol-a-piros-t játszana.

Végül mind elhallgat. majd a mobilja újra csöng. Felveszi.

Barnikám, mi a helyzet, ne kímélj! (...)

Már milyen értelemben „horror”? (...)

Várj, nem hallak, valaki bútot tologat? (...)

Anyám így sír?! Sose hallottam. (...)

És a Tündi? (...)

Úristen, de nehogy aztán nekimenjen Juditnak is, tudod, mint az óvónőknek! (...)

Azt a mindent! A nagy fregolit a fürdőből? Szegény Tündi! És nem is védekezett? (...)

Na bassza meg! És amúgy ugye megmondtad neki, hogy nem az én szeretőm, hanem a tied? (...)

Hát pedig ennyivel talán tartoznánk az igazságnak, nem gondolod? (...)

Hát igen, könnyen lehet, hogy a Kati fülébe jutna, de ettől még a te problémád, nem az enyém! (...)

Na jó, elegendem van belőled! Kérem Juditot! Add Juditot!

Dénes rettegve bámul maga elé.

(*nagyon szelíden*) Nyu-nyuszi? Én vagyok az. Én.
(...)

Ne mondj ilyet, te nekem mindig a kisnyuszim... (...)

Igen, tudom, tudom... (...)

Igen, de én mindent, de mindent... (...)

Tudom, és megértelek, de a körülmények... (...)

Azért az összetört bizalmat bizonyos esetekben hely-
re lehet még állítani, nem? (...)

(*elsírja magát*) Ne csináld ezt, Juci! Nyuszi! Persze,
hogy az őszinteség az alap! (...)

(*már bömbölve*) Ne, csak ezt ne, hogy ilyen halkan és
szomorúan beszélsz! (...)

Igen, meg mert nem hallom...! (...)

Úristen, de hát én nélküled nehehehem...! (*zokog*)

Csörög a vezetőkes.

Bocsáss meg egy pillanatra!

Felveszi a vezetőkest, de még nem nyomja le a mobil.

Tessék, Békés! (...)

Mamika...! (...)

Nagyon figyelmes vagy, de köszönöm, nem nyerge-
lek át a Tündire, én a feleségemet szeretem, és meg-
próbálnám jóvá tenni a dolgokat, ha nem szólnál bele!
(*lenyomja*)

Megint a mobilba beszél.

(*visszavált síró hangra*) Jaj, Istenem, ne mondj már
ilyet! A lányok, az életünk! (...)

Ne, ne, ez nem igaz! Sosem adtam volna a beleegyezésem a négy my little pony-hoz, te is tudod! Kettőhöz se! Egyhez se! Se a barbikhoz!

Jaj, basszus. Igen, sajnós azt is. De kidobjuk mindet a szelektívbe! (...)

Figyelj, megmagyarázom, ha meghallgatsz! Elmondom, hogy a körülmények (...)

Igen, hogy egy sürgős életmentő műtétém lett hirtelen, nem tudtam elindulni időben, és megijedtem, hogy sírni fognak a lányok az ügyeletben, és akkor megkértem valakit, hogy (...)

Nem! Nem az én szeretőm! Nekem nincs... Ne haragudj, de Barnabás ott van valahol? (...)

Akkor kérdezd meg őt, kinek a kije a Tündi! Megvárom. (...)

Na ne!!! Add csak ide!

(...)

Figyelj, Barnikám, ne legyél rohadék, valld be, hogy Tündi a te csajod, muszáj, muszáj! Vagy szétkúrod a házasságomat, pedig nekem Judit az egyetlen igazán jó dolog az életemben, tudod, hogy apám korán meghalt, és ő volt, aki nélkül én egy nagy nulla..., aki számomra egy új világot... (...)

Baszd meg, de a te házasságod már úgyis úgy szar, ahogy van, nem? (...)

Na jó, mindegy, ebbe nem látok bele, de kérlek szépen, mondd meg az igazat! (...)

Azt akarod, hogy én mondjam meg? (...)

Igen? Kíváncsian várom! *(leteszi)*

Újratárcsáz.

Szia, nyuszi, megint én. Figyelj, azt akartam, hogy a Barni mondja el, de ő – nem meri. Szóval a lényeg az,

hogy ez a lány, a Tündi az ő barátnője. És hát én először a Barnabást kértem meg, hogy hozza el a lányokat, de ő pont... (...)

A Kati? Nem, ő nem tudja. És esetleg ha nem is mu-száj... (...)

Tudom, de gondolod, hogy jót tennél velük? Végül is azért ez egy kicsit az ő dolguk, nem? (...)

Na jó, igazad van. Akkor majd mondd el te neki. (...)

Csörög a kórház as telefon.

(*a mobilba*) Tartsd, légy szíves! (...)

(*a kórház asba*) Tessék, Békés! (...)

(*üvölt*) Mit mondasz el, te állat?! Mit mondasz el neki, hogy bezártam magam a rendelőmbe?! (...)

Igen, azért nem tudtam elindulni az oviba! (...)

Nem volt semmilyen süttökcsöcsű nő, csak hülyítetek! (...)

Nem jöttek mentők, mert nem volt vakbélgyulladás, mert nem volt nő, érted?!

(*a mobilba*) Haló, itt vagy, Juci? (...) Mit hallottál? Amit az idióta Barni fantáziált! (...)

De nincs, nincs, nincs nő, semmilyen mellű, semmi-lyen seggű, semmilyen nő! Téged szeretlek, hidd el, nem tudnék neked hazudni, soha nem tudnám elárulni a mi kettőnk... (...)

Hát mert, mert... igazából mert beletörtem a kulcsot a zárba. (...)

Igen, sajnós. És ennyi a történet. (...)

Pedig ez volt! Ez az igazság! Halálkomolyan! Jaj, iste-nem, nyuszi!! (*megint nyafogva sír*)

Csöng a vezeték es. Fölveszi, de vonalban marad Judit is.

(*a vezetőkesbe mondja*) Nem veszek feleségül senki mást, semmilyen Arankát, semmilyen Tündit!

(*a mobilba*) Nincs Aranka, nem érted?! Ezt csak a Mamika találta ki az előbb! (...)

A Barni mondja? Mit mond?? Mit mond az a geciláda?! (...)

(*észbe kap*) Ne haragudj, bocsáss meg! Csak kicsúszott... (...)

De hát, istenem, tudod, hogy soha máskor nem mondok ilyeneket! Bocsáss meg!!! (*leteszi*)

Csörög a kórház. Közben Mamika még vonalban van a vezetőkesen.

(*Mamikához*) Anyám, köszönöm szépen, ebbe jól belekavartál! (...)

Azért, mert nincsen más nő az életemben, de Judit ezt nem hiszi el, mert te meg a Barni teledumáltatok a fejét! (...)

Vakbélgyulladás? Kinek?!

Felveszi a kórházast; már üvölti, egyáltalán nem békésen:

Tessék, Békés!!!! (...)

Te faszi! Hogy mondhattál ilyet a Juditnak? (...)

Igen, csak az a különbség, hogy a Tündi neked tényleg a szeretőd! Viszont Aranka nincs! Nem lé-te-zik! Fölfogtad? (...)

A segge se létezik!

Közben csörög a mobil. Az utolsó, segges mondatnál már felvette a telefont.

Szerelmem, csak azt akartam... (...)

Nem én! Segg – ilyet, tudod, hogy én soha... Lehet, hogy az a kurva rádió! Jaj, nem, nem ezt akartam, nem így! Istenem, Judit! (...)

Hogyhogy vége? Milyen vége, nincs semminek vége! (...)

(*Barninak a kórházásra*) (...) Kösz, elbasztad az életem! (*lenyomja*)

(*Juditnak*) Ezt nem én mondtam, bocsáss meg mindent, mindent, kérlek szépen, szeretlek, igazad van, csakis őszinte alapok...

Csörög a kórház.

(*Juditnak*) Várjál! (*félreteszi*)

(*a kórházásra*) Tessék, Békés! (...)

Ó, ó, Editkém! Hát hogy vagyunk? (...)

Semmi baj, úgy látszik, már közel a nagy pillanat. Tessék most egyenletesen lélegezni! Hadd halljam csak! (...)

Hát maga nagyon ügyes! Most pedig kérje meg a férjét, hogy hívja a mentőket, rendben van? (...)

Persze hogy ott leszek, természetes: megígértem magának. De addig is nem árt, ha ott van még néhány kolléga, akik felkészülten... (...)

Adja egy kicsit a férjét, jó? (...)

(*a férjnek*) Vegye rá a feleségét, hogy szabaduljon meg az alsóruházatától! (...)

Hát bizony, a bugyit is! Aztán feküdjön a hátára! (...)

Jó. Most pedig próbáljon elcsípni egy fájásszünetet, és akkor kukkantson be a lukon. De ne nyúljon hozzá, csak nézzen! (...)

Mit lát? (...)

De nem jön semmi, ugye? (...)

Rendben. Majd hívjon fel, ha változik a helyzet. És keressen elő néhány steril vagy legalább tiszta ruhadarabot! És hívja a mentőket. Visszhall. (*leteszi*)

Visszaveszi a mobilt, amiben Judit várakozik.

Itt vagyok, Jucikám, még annyi minden van, amit...
(...)

Most az előbb? Egy pácienssel! (...)

Hát csak mert épp most szül a Duna-parton. (...)

Te komolyan gondolod, hogy miközben veled beszélek, egy másik nőt vetkőztetek?!

Csöng a kórházban.

(a kórházban) Békés! (...)

Tündi?!

(Juditnak) Visszahívlak! *(leteszi)*

(Tündinek a kórházban) Jaj, istenem, te szegény! Kihozlak, megígérem! (...)

Tudom, tudom, de bemegyek, vallomást teszek, hogy te nem tehetsz semmiről, mindent a Barni... (...)

Ne üvöltözzél velem, jó?! Ki volt a lusta disznó, hogy felemelje a seggét, és egyszer az életben segítsen nekem?! (...)

Jó, és ha te meg nem vettél volna idióta játékokat nekik, akkor az egész meg sem... (...)

Kinek? (...)

Na gondolom, a hajléktalanok összeszarták magukat örömükben, hogy barbit kaptak! És a lányok? (...)

Jaj, szegénykék! De különben meg Juditnak ebben – is – teljesen igaza van! Hosszútávon ez az agyament barbikultusz a testkép teljes...

Csörög a vezetőkes

Bocs, Tündi, most le kell tegyelek. Kitartás, hívlak még! *(leteszi)*

Felveszi a vezetékes telefont.

Mamika? (...)

Igen, hallom. Most hívott a rendőrautóból (...)

Én is sajnálom, persze. Bár ez Judit részéről viszonylag természetes reakció volt, tekintve, hogy ugye azt hiszi, ő a gyerekrabló. (...)

Ja igen, vagy jobb esetben szerető. (...)

Nem, ne örüljél, mondtam, hogy a Barni nője! (...)

Nem tudlak bemutatni Arankának, mert... mert... Mindegy. Bemutatlak. Be, be. Képzeld, ő is nagy jobboldali, nagymellű, nagyfenekű. Majd eljártok moziba. *(leteszi)*

Újra csörög kórusban mind a három telefon.

Ide kap, oda kap – végül felveszi a vezetékést.

Igen?! (...)

(kizökken, mint aki álomból ébred) Az utazási szokásaimról? (...)

Nem, nem jobban, mint mások. Kérdezzon nyugodtan! (...)

Igen, az előfordul. (...)

Évente egyszer. Mondjuk. Néha kétszer is. (...)

Egy-két hetet... (...)

Inkább belföldre. Tavaly Sopronban voltunk két hetet, december közepe táján, nyáron meg... Egy pillanat!

Felveszi a kórházast. Közben csörög a mobil tovább.

Békés! (...)

Mit lát, apuka? (...)

Értem. Körülbelül hány centis most maga szerint a méhszáj? (...)

Ha benéz a lyukon, lát egy másik lyukat, beljebb. (...)
Az jó, van még pár percük. Tudja valahogy fertőtleníteni a kezét? (...)

Az jó lesz! Mehet rá az egész üveg! (...)

Szuper! Most tegye alá a steril textíliát. (...)

Nagyon jó. Ha székelési ingere van... (...)

Ha azt mondja, kakilni kell... (...)

Hát igen, apuka, ez ilyen! Az már a tolófájásokat jelzi. Addigra csak odaérnek a mentők. Ennyit tudtam segíteni, visszhall. (...)

Nem, engem ne! Nem fogom felvenni! Ez nem az én problémám. Az egész helyzetért maguk a felelősek, ez remélem, világos! (...)

Jó, akkor mondja azt neki, hogy mindjárt ott vagyok, vagy amit akar. De ne hívogassanak! (...)

Sajnálom, erre én nem vagyok alkalmas. Maguk cseszték el, maguk is szülik meg. Nem vagyok telefon-doktor. *(leteszi)*

A mobil csörög.

(a vezetékesbe beszél) Igen, tehát... Szóval idén nyáron nem voltunk külföldön, viszont két évvel ezelőtt üdültünk egyet Törökországban, három éve pedig a horvát tengerparton. (...)

Társasutazás formájában. (...)

Igen, lényegében igen. (...)

Egytől ötig terjedő skálán? (...)

Hát mondjuk legyen: négyes. – Várjon!

Felveszi a mobilt.

Igen? (...)

Tudom, Barnikám, sajnálom. Ki fogom hozni, mondtam neki. *(lenyomja)*

Felveszi a kórházast.

Békés! (...)

Mamika, ne kínozzál!!! Nem nőszülök újra! (...)

Ez nem igaz! Én boldog vagyok, boldog, boldog, boldog! (*lenyomja*)

(*a vezetőkesbe*) Nos, átgondoltam, a Törökország az inkább legyen hármás, mert akkor történt, hogy valahogy elkallódott a pénztárcám, és az utazási irodában enyhén szólva nem voltak túl készségesek, úgyhogy... (...)

A horvátországi? Az lehetne eggyel...Bocsánat!

Megint csörög mindkettő. Felveszi a mobilt.

(*a mobilba*) Mi van???(...)

Jaj, Juci, ne haragudj, tudod, nem ír ki, és én nem tudtam, hogy... (...)

(*a kórházasba*) Tessék, Bék... (...)

Tündikém, szívem, most nem tehetek semmit, momentán nincs rendőr haverom. Bocs. (...)(*lenyomja*)

(*a vezetőkesbe*) Igen, szóval az lehet akár ötös is, mert végül is teljes volt a kényelem, adtak etetőszéket a gyerekeknek az étkezéseknél – és, ami nagy dolog, a hozzá tartozó műanyag asztalka sem volt ragacsos... (...)

A teljes kavalkádban valami irracionális jókedv uralkodik el rajta, furcsán kacarászik. Sorba állítja maga előtt a három telefont, mintha bábuk lennének.

Na gyertek, most álljatok szépen sorba! És most beszéljessetek szépen egymással!

Összerakja őket, hogy társalogjanak. Sétáltatja, rako-gatja őket. Eszelősen nevetgél.

*Ekkor egy újabb csörgés hallatszik valahonnan: a foga-
gasról egy kabát zsebéből, egy táskából (vagy a nézőtér-
ről egy néni lába alól?). Dénes a sok csörgés közepette
megkeresi.*

Gyermeki örömmel kiált:

Judit!! Megvan, megvan! Nem lopták el, nézd csak!

*Örömmel nézegeti a telefont, elolvassa a hívó nevét a
kijelzőn.*

P-a-t-r-i-k! Pa-at-ri-ik? *fölveszi; kuncogva beleszól,
női hangon* Háló-háló! (...)

Ige-en... (...)

Ige-en... (...)

Ige-en??... (...)

Roston? Jó-jó!... (...)

(hirtelen magához tér; férfihangon) Csirkét?! Kivel
beszélek? (...)

A férje vagyok! Mi az a Kotkodács? (...)

Mióta ismeri Juditot? Ő nem eszik csirkét! Vegetári-
ánus! (...)

Az én feleségem sose járt fitnessklubba, ez valami
tévedés! Mi a teljes neve magának? Milyen Patrik? (...)

(döbönt arccal) Tessék?? Te a tiedet, öreg!

*Dénes változáson megy át. Arca nagy felismerést tük-
röz, vonásai megkeményednek. Mozdulatai az előbbi
bolondos kapkodás után most lassúak és határozottak.*

Lenyomja a mobilt. Tárcsázza róla Juditot.

(ravasz arccal) Háló, csirke! Patrik vagyok a fitness-
ból! Mikor indulunk a Kotkodácsba? (...)

(férfiasan) Most hívott! (...)

Hát bizony, beszéltem vele, ugyanis itt hagyta a telefonodat a rendelőben, szerelmem. És én meg véletlenül megtaláltam, drágám. És mit tesz isten, Patrik keresett, a csirkebabáló, fitneszes barátod, akiről valamiért én még életemben nem hallottam! (...)

Ja, persze, biztos meséltél, csak elfelejtettem! És tudod, mit mondott, mi a teljes neve „Anyádbaszod” Patrik! Képzeld el! Így hívják! De te ezt biztos nem is tudtad róla, mert akkor nem is állnál szóba vele, ilyen csúnya, csúnya nevű emberrel! (...)

Gondolom! És pontosan mi az a nemrég? Négy év? Öt év? Amióta átversz? (...)

Ó, már miért haragudnék? A homeopátia erre is kínál természetes gyógymódot!

(*a vezetőkesbe*) Változtatok! A törökországi inkább kettes, mert okádék volt a szállás, a horvátországi pedig megbukott, mert ott a kaja is szar volt! (...)

Végleges.

(*a mobilba*) És nem tudom, akkor miért kellett nem éveken át szójafasírton élnem, és nem vehettem be egy rohadt – egy kibaszott! – aszpirint a fejfájásomra, miközben te, te, meg a barátod nagykanállal ettétek az életet! A csirkéket! Pontosán azokat, akiknek lehorzsolódott a tolla a tömeges tartástól és még a csőrüket is letörték, emlékszel? (...)

Azt hitted? Hát nem. Végig, végig utáltam a tofut, egyszer hánytam is tőle!

Csörög a kórházban mobil.

(*felveszi*) Mamika, szállj le rólam! Elég volt! Foglalkozz valami értelmes dologgal! Írd meg az emlékiratodat, kössél, horgoljál, totózzál, lottózzál! (*kiabál*) Csönd legyen, most én beszélek! Most leteszem, mert dolgoznom kell! Tudod, én orvos vagyok, és munkám

van. Úgyhogy ne zavarjál naponta hetvenötször, azt a csúnya mindenit neki, megérttetted?! Majd. Én. Hívlak. *(elégedetten leteszi)*

(újra Judithhoz) Igen, hazudtam. Tessék. De tudod, miért? Tudod? Mert – félek tőled! *(teljesen felbátorodva)* Igen! Ez az! Mindig is féltem, mert – félelmetes vagy! (...)

Igen, azt szoktam mondani, de ez nem igaz! Nem vagy aranyos! Mindenki fél tőled! (...)

De mondom! Anyám is fél, Barnabás is, mindenki. A barátaink. Féülünk! És tudod, még ki fél? (...)

De igen. A gyerekek is! Látom rajtuk! (...)

Ja, én a tiédet? Hahaha! Mondjál jobb viccet! És akkor miért nem szóltál, hogy magányosnak érzed magad? És Anyabaszó Patrikban leltél lelki társra? Ezen el kéne most egy kicsit gondolkodnod! *(leteszi)*

Harciasan tárcsáz.

Barni? Heló, bocs, csak annyit akarok, hogy a Tündi a legjobb fej csaj. (...)

Csak, mert most jöttem rá. Hagyd ott a Katit, és vedd el őt! (...)

Mert unalmas, frigid, nincs melle, és nem szeret téged. (...)

Ez tuti. (...)

Eddig nem, mert én se tudtam. De most mondom. Látod, a Tündi még a rendőrségre is beveteti magát a kedvedért! Gondolkodjál el ezen! *(leteszi)*

(a vezetőkesbe) Haló! Elnézést, de tudja, hogy magukat mindenki utálja? (...)

Nem, ez nem egy foglalkozás a sok közül. Maguk utolsók az utolsók közt! Milyen élet ez? Gondolkozzon már el rajta! Hármás? Kettes? Hm? *(leteszi)*

*Kezét dörzsöli elégedetten: „Mindenki gondolkodjon!
Háhá!”*

Megfontoltan tárcsáz. A következő beszélgetés alatt teljesen kiizzad, feltűri az ingujját, sőt le is veszi az inget. Úgy néz ki, mintha személyesen vezetné le a szülést.

Jó napot, Békés! Kértek a mentők? (...)

Mert meggondoltam magam. Akkor most figyeljenek rám! Nem lesz baj, de már nincs idő megvárni őket. Adja Editet! Jól nyomja oda a füléhez a telefont! (...)

Haló! Jó napot, Edit! (...)

Nem, az sajnos nem megy, még a rendelőben vagyok. Bezártam magam, mindegy, beletört a kulcs. Figyeljen ide! (...)

Ne visítson, abból nem tudom meg, mi van! Mit érez? (...)

Nem hal meg. Ezenkívül? Kell kakilnia? (...)

Jó. Akkor a következőt csináljuk. Várjon meg egy fájjászünetet – ez most már csak egy-két másodperc – és akkor vegyen egy nagy levegőt. Amikor jön a fájás, csukja be a szemét, és nyomja teljes erőből. Rendben van? (...)

Most! (...)

Ez az! Jó! (...)

Most! (...)

Kint van valami? (...)

Még egyszer! Levegő! Levegő! (...)

Miért ne bírná ki? Sokan kibírták már. Csak figyeljen oda! Nagy levegő, szem becsuk. Nyomás! Gyerünk, Edit, mindjárt kinn van! (...)

Haló! Mi az, hogy lóg? (...)

Ne hisztizzen, adja a férjét! (...)

Mi történik? (...)

Igen, igen, van ilyen. A feje már kint van, és csak azért olyan lila és élettelen, mert még köldökszínőron kapja az oxigént. Ki kéne nyomni a testét. Nyugtassa meg a feleségét, aztán adja vissza! (...)

Edit, szuperül csinálta, a baba feje kint van! Most már a többi kicsusszan, mint egy halacska! Egy nyomás és kész vagyunk. (...)

Tehát akkor megint: rajta! Levegő! Most! Levegő! Még egyszer! (...)

Mi történik? Haló! Haló! (...)

(boldogan) Igen!! Hallom!!! Ez az!!! Ez!!! Istenem!!! Telefonon... Még egy utolsó feladat van: pár perc múlva megszületik a méhlepény. De az már kismiska, ugyanúgy kell kinyomni, mint a babát, csak sokkal kisebb. De addig csavarjátok a picikét a másik tiszta ruhába! Vagy várját, előbb ölelje meg a mamája! (...)

Igen, mondd meg neki, hogy húzza fel a ruháját, és tegye a mellére! (...)

(meghatódik) Igen? Fiú vagy lány? (...)

Jaj, hát tényleg, gratulálok, meg – mit is mondjak...? (...)

Ez most mi? (...)

Hál' isten! Akkor leteszem, most már ellátnak titeket. (...)

Nincs mit, Edit! Te voltál az ügyes! (...)

Rendben, bemegyek én is! Ott találkozunk! (...)

Igen. Szervusz! Sziasztok! Megyek! *(leteszi)*

*Lelkesen szalad, kirontana a rendelőből.
De az ajtó még mindig zárva van.*

VÉGE

NINCSENAPÁM, SEANYÁM

Játsszák:

X	<i>főhősünk, átlagos gimnazista lány</i>
ANYU	<i>X anyja</i>
APU	<i>X apja</i>
NAGYMAMA	<i>Anyu anyja</i>
KÁLMÁN	<i>Anyu élettársa</i>
HOMONNAINÉ	<i>X magyartanára</i>
MARCI	<i>X bátyja</i>

valamint:

FRICI	<i>még egy irodalmi érdeklődésű macska</i>
DEZSŐ	<i>egy irodalmi érdeklődésű macska</i>

*A darabban idézetek hangzanak el
nagy magyar költőktől,
nagy magyar íróktól,
és kis magyar cicáktól.*

Prológus

X és a macskák. Játsszanak.

- FRICI Ej, mi a csoda, kicsoda,
 Ki a micsodában micsinál, hol?
 Lám csak, a kicsoda, mit micsinál...
- X Hogy fölvitte a kend dolgát! Anyám tyúkja!!
- FRICI Ördögöd van!
- DEZSŐ Most én jövök!
 Kicsoda, micsináld a kicsodát,
 Micsodával, micsodával!
 Micsinálj hová milyen kicsodát,
 Ha micsinál kicsodával!
- X Úristen, ez nagyon para.
- FRICI Hibás megfejtés. Ez, kérem, a magyar
 Himnusz.
- DEZSŐ Én amondó vagyok, hogy az „Úristen”-ig
 még elfogadhatjuk, nem? Kis jóindulattal.
- FRICI Naggyal!
- DEZSŐ (*énekli*) Kicsoda, micsináld a kicsodát – Mi-
 csodával, micsodával!
- X Basszus! Tényleg! Én jövök!
 Nincsen micsodám, se micsodám,
 Se miafrancom, se miafrancom,
 se miatököm, se miatököm,
 se miafaszom, se miafaszom

Dezső és Frici kuncognak.

I. jelenet

(Születésnap)

Fény hirtelen fel. X ott áll velünk szemben.

ANYU Boldog születésnapot.
X Köszí. (*nem mozdul, farkasszemet néz-
nek*)

Egy kis néma álldogálás.

NAGYMAMA Hát akkor, csimbike: füled érjen bokáig!
(*tapsolnak*)

Csend.

NAGYMAMA Na fújd el, csimbike! Anyu annyit dolgo-
zott veled.

X (*Anyutól*) Miért, te sütötted?

ANYU Nem, nem én sütöttem! Bocsánatot ké-
rek!

KÁLMÁN Bravó! Megint sikeresen megbántottad
anyádat!

NAGYMAMA Jaj, Vicuskám, hát nem úgy értette ő...
(*súgva X-nek*) Na gyorsan kérjél bocsá-
natot, aztán el van intézve! Naaa! Annyit
fáradozik érted! Nézd, ott az ajándékok
is!

ANYU Mindegy, anyu, hagyd. Ő ilyen. Csak
mindig elfelejtem, és másra számítok.

NAGYMAMA Na ne mondj már ilyet! Ez a kislány úgy
szeret téged! Emlékszel, amikor hatéves
volt, és írta neked azokat a leveleket es-
ténként, hogy „Anyu, hadd nézzük meg

a Marcival este a Vészhelyzetet! Megígérem, hogy fölkelek reggel rendesen. Táskát bepakoltam. Szeretlek.” – És becsúsztatta az ajtó alatt, emlékszel, Julikám? Jaj, de jópofa volt! (*nosztalgikusan kacag*)

- X Ez az ajándék? (*csend, nagyi átveszi a tortát*) Akkor kibontom. Á, egy könyv. Sikerkalauz. Köszí szépen.
- ANYU És van ott még valami.
- X Ja, megvan. De jó. Hajgumik.
- ANYU A múltkor láttam, hogy kifogytál.
- X Aha. Jó.

Csend.

- KÁLMÁN Most akkor ez meg van köszönve? Vagy? Mert ez nem világos.
- NAGYMAMA (*lelkendezik*) Jaj de gyönyörűek! Istenem! Ez nem az a rögtön kinyúlós fajta, ugye? Hát ez zseniális! Ez a tartósabbik! Ó! Nagyon jó! Most egy darabig nem lesz hiány, igaz? Hadd nézzem csak a könyvet is!

Anyu odalép X-hez, és elkezd befogni a lány haját.

- ANYU Na? Jók lesznek?
- X Aha, nagyon. (*kicsit vonakodva ölel vissza*)
- ANYU Mi baj van?
- X Semmi, csak – hirtelen valami rossz szagot éreztem. Valahonnan.
- ANYU Milyen szagot?
- X Nem tudom. Megint ittál?

Pillanatra megfagy a levegő.

- NAGYMAMA *(harsányan felkacag)* Hát ez jó, hallgatók! Azt mondja: „Kilenc mód az emberek megváltoztatására. Egy: engedd, hogy a másik megmentse a látszatot, és ne kelljen restelkednie. Kettő...”
- ANYU Azt hallottam, hogy megint ellenségeskedtél Kálmánnal.
- X Tényleg?
- NAGYMAMA Gyerekek, ebben nagyon sok igazság van!
- ANYU Nem tudom, mért kell ilyen igazságtalannak lenni! Semmilyen szinten nem ezt érdemli tőled.
- KÁLMÁN Tudod te egyáltalán, mi az, hogy alkoholistá?! Hm? Hát az nem ilyen! Hát nagyon nem ilyen!
- ANYU Nem értelek. Mi bajod van neked?
- X Semmi.
- ANYU Azonkívül, hogy megbuktál magyarból, és nem tudjuk, le tudsz-e érettségizni egyáltalán valaha?
- X Hát azért csak le.
- ANYU Nem vicces.
- KÁLMÁN Bizony hogy nem.
- ANYU Az év végén behív engem a Homonnainé, hogy el se hiszi, hogy ez az érdektelen lány, az a Marci fiam húga! És én sajnós, igazat adok neki. Mert ezt érzem én is, és nem értem, nem értem, nem értem!
- KÁLMÁN Bizony hogy nem! Mert ez így nulla! Nagy kerek semmi! *(számolni kezd az ujjain)* Tanulni nem vagy képes. Egy normális emberi kapcsolatod – képességed – érdeklődésed – semmid, de

semmid, tényleg! Miközben itt vagyunk neked mi, család, háttér, csak hát neki ez nem, ez neeeeem...!!

NAGYMAMA „Négy: közvetve hívd fel mások figyelmét hibáikra...”

ANYU És nagyon örülök neki, hogy apád befizet sítáborba, meg minden, közben én meg a villanyszámlát se tudom... Csak a te mobilszámlád tizenötezer forint, tudtál róla? És akkor te a minimumot nem vagy képes teljesíteni! Egy kettesre nem voltál képes magyarból – miközben állítólag imádsz olvasni!

KÁLMÁN A mi-ni-mu-mot nem!

NAGYMAMA Na csszt-psztt, most ünneplünk! Ez egy születésnap, ilyenkor nem szabad elrontani a...

ANYU Tizenhét éves vagy, és semmit nem tetél le az asztalra! De nincsenek barátaid se! Állandóan a szobádban gubbasztasz! Én a te korodban amellet, hogy kitűnő tanuló voltam, folyton nyüzsögtem. Neked hol a társaságod? Hm?

NAGYMAMA Van neki, van neki! Neked is van!

ANYU A szobád meg egy kupleráj, ezek a rohadt könyvek mindenütt, még ezekkel a szerencsétlen macskákkal sem törödsz!

X De törődöm!

NAGYI Tényleg törődik velük, Vicuska!

ANYU Ugyan már, anyu. Ne csodálkozz, ha kapnak egy fertőzést, aztán...

KÁLMÁN A Dezső meg a Frici meg fognak dögleni.

X Nem fognak megdögleni!

KÁLMÁN De meg fognak!

X Te ne pofázz bele, jó?

NAGYMAMA Gyerekek, figyeljeteK, felolvassak még egy részt?

ANYU Azért jöttünk be, hogy felköszöntsünk és elmondjunk neked valamit – ehhez képest ez lett belőle! Nagyon értesz hozzá, hogy elvedd a kedvem mindentől! Az élettől is. Tényleg. Gyere, Kálmán. Hadd főjön a saját levében.

KÁLMÁN Várjál! Tudja csak meg, amit – hogy esküvő, gyerek lesz, kész! Csak hadd ugráljon a fejében ez a béka!

X Gyerek? De hogy?

KÁLMÁN Úgy! Úgy!

ANYU Jó lenne, ha életedben egyszer tudnál örülni a más boldogságának. De téged semmi más nem érdekel, csak önmagad. Szervusz.

KÁLMÁN A Dezső meg a Frici meg fognak dögleni.

Kálmán és Anyu sértetten kivonul.

NAGYMAMA Na gyorsan menj anyu után, csimbike, adj neki egy puszit, és el van intézve!

X Hagyjál már, nagymama.

NAGYMAMA Nagyon raplis vagy. Csak azt nem tudom, hogy velem miért... Szűz Máriám, mit csináltam hogy velem is... (*macskák-nak*) Már velem is baja van. Hú, tényleg bűdösek vagytok.

Amíg elfordul, hogy elővegye a tankönyvet, addig Dezső meggyújtja a gyertyát ismét a tortán. X meghökken, amikor visszafordul. Elkezd vizsgálni Dezsőt. Közben Frici rázendít egy dalra. X elfújja a gyertyát.

2. jelenet

(Homonnainé)

Éles fény az egyik irányból.

- DEZSŐ *(vigasztalva)* „Elmondanám ezt néked.
Ha nem unnád.”
- X *(cinikusan)* És ha unom?
- FRICI Akkor is elmondja. Ez elmondja.
- X Na mondjad!
- DEZSŐ „Múlt éjszaka, háromkor, abbahagytam
a munkát. Le is feküdtem. Ám a gép az
agyban zörgött tovább, kattogva-zúgva
nagyban, csak forgolódtam dühösen az
ágyon, nem jött az álom.”
- X Ezt ismerem.
- FRICI A verset?
- X Nem, az érzést. És ilyenkor mit csinálsz?
- DEZSŐ *(megpörgeti magában a kimaradt sorokat)* „Hát fölkelek, nem bánom az egé-
szet, sétálgatok szobámba le-föl, ingben,
körülttem a családi fészek, a szájakon
lágý, álombeli mézek...”
- X Meg más egyéb is – a sok pia. És a Kál-
mán tökre részeg.
De én ettől még a pótvizsgán kivérzek.
Basszus, ez a Homonnainé, ez egy vad-
állat. Basszus, kettő egész háromra meg-
buktatni?! Nem normális. Azt az utolsó
feleletemet kábé olyan hat jegy súlyúnak
számította be.
- FRICI *(vigasztalóan)* Micsináld a micsodába!
- X Ja, csak az a baj, hogy a szar pótvizsga
miatt nem mehetek nyaralni se, itt pusztok
ezzel a rohadék tankönyvvel.

Az könyvhalom mögül Homonnainé jelenik meg. A két macska támadásra készen áll.

HOMONNAINÉ *(kipécéz egy nézőt)* Van valami mondani-valód, kislám? *(a kipécézett néző kukán ül, Homonnainé színpadiasan hegyezi a fülét)* Tessék? Nem hallom! Akkor meg ne tátogasd a szád fölöslegesen! Vagy annyira jól tudod József Attilát, hogy felelni szeretnél belőle? Hm? (...) Mert én le is üllhetek, és akkor te elemzed nekünk a Mamát, én meg addig üdülok itt a székemben! Jó lesz? (...) Tegye föl a kezét, aki azt szeretné, hogy ő *(a nézőre mutat)* elemezze József Attila Mamáját! (...) Jó. És ki szavaz arra, hogy mégis közösen elemezzük a verset? *(megenyhül a szavazás eredményétől)* Hát szerencsétek, hogy öreganyátoknak szólítottatok! Így maradt némi halovány reményetek, hogy átcúsúztok az érettségin.

X *(felröhög)*

HOMONNAINÉ Mi olyan vicces, kislányom?

X Semmi. *(pukkadozik)*

HOMONNAINÉ Akkor meg mit rángatózol itt, mint egy – sajtukukac?

X *(vihog)*

HOMONNAINÉ Értem. Akkor most választhatsz, hogy vagy rögtön kijössz felelni, vagy egy elégtelennel a zsebedben indítasz az igazgatónőhöz?

X Felelek! *(kimegy felelni)*

HOMONNAINÉ No jó. Hát akkor halljuk talán a – Tiszta szívvel elemzését! Ha jók az értesüléseim, ez is fel volt adva mára. Így volt,

tizenegyedik bé? (*várja, hogy az osztály bólogasson*) Köszönöm! – Tehát: szomjúhozva várjuk értékes, újító gondolataidat a versről!

X Jó. Szóval a költő ezt a versét még élete elején, egyetemistakorában írta, és arról szól, hogy a költőnek nincsen apja, sem anyja, sem istene, sem hazája, sem bölcsője, sem szemfedője, sem csókja, sem szeretője – szóval igazából szinte semmije. Még azt is elmondja, hogy régóta – mondjuk kábé olyan három napja – nem evett, és hogy ha kell, akkor most már embert is ölne. Igaz, hogy azt mondja, annak meg is lenne a következménye, valószínű elfognák és felkötnék.

HOMONNAINÉ Gyerekek, legalább tízszer, ha nem százszor mondtam el nektek, hogy a verselemzés nem abból áll, hogy megismételjük a műalkotás tartalmát! A saját gondolataidra vagyunk kíváncsiak! Mi a véleményed, mi indíthatta arra a költőt, hogy ilyen kétségbeesett verset írjon?

X Valószínűleg az, hogy ki volt bukva.

HOMONNAINÉ Nem a mekdonaldsban vagy, kislányom, itt beszélj normálisan, vagy beírok rögtön egy egyest!

X Akkor az, hogy öröklött idegbaja a nehéz gyerekkora hatására elhatalmasodott rajta, és megőrült.

HOMONNAINÉ Honnan veszed ezt a hülyeséget!?

X A tankönyvből.

HOMONNAINÉ A tankönyv szövegét csak akkor használod, fiam, ha érted is, hogy miről beszél! Úgy látom, megint kénytelen leszek

- édesanyáddal társalogni – pedig hidd el, van jobb dolgom is! Csak fontosnak tartom, hogy tudja, milyen torz irányba fejlődik a lánya szellemi világa. A saját véleményedre vagyunk kíváncsiak!
- X Jó, hát a saját véleményem az, hogy nem tudom, mit elemezzek ezen. Szerintem tők világos az egész.
- HOMONNAINÉ Szóval ennyi? Ennyi a feleleted?
- X Ennyi. Még annyi, hogy ez amúgy egy tők jó vers.
- HOMONNAINÉ Hát József Attila, azt hiszem, meg van tisztelve, hogy „tők jó” minősítést kapott tőled! Ha éppen nem forog a sírjában.
- X A saját véleményem még az is, hogy az egész elemzés meg a tankönyv egy nagy szar. Csak arra jó, hogy egyest lehessen belőle kapni.
- HOMONNAINÉ Na szerintem jobb lesz, ha nem rontod tovább a helyzetedet, és leülsz. Egyes. Sok szeretettel várlak augusztusban a pótvizsgán!
- X Ez komoly...? Most akkor azt kéne mondanom, hogy *(felolvas a tankönyvből)* „Anaforikus kezdést követően a költő a negatív festés eszközeivel él, melyben a nominális stílus dominál. A kétségbeesett költő lehetséges megoldásokat keres, aztán bekövetkezik egy erkölcsi fordulat. Végül paradox metaforával zárja a művet.”? Hát ez kurva jó!
- HOMONNAINÉ Befogod végre azt a nagy szádat? Hát minden, ami emberi érték, az igazság, a becsület, az irodalom – a ti generációtoknak nevetséges dolog, igaz? *(hirtelen*

az egész osztály ellen fordul, félnek a nézők) Nektek egyetlen vágyatok, hogy naphosszat bambán ülhesetek az internet meg a fészbuk meg a tudomiséen, mik előtt! Tudom én, hogy pornót néztek folyamatosan, meg horrtort, trillert! Nehogy már véletlenül elolvassatok egy regényt vagy verset, mert még a végén gazdagodna egy kicsit az a sivár, szűk lelketek! Olvastok ti bármit egyáltalán, a primitív vécépapír-irodalmon kívül? Harry Potter a János vitéz helyett? Hát ki fog benneteket megtanítani az életre, mit gondoltok, mi? Háború kell ennek a nemzedéknek! Háború!

Diadalmas zene harsan fel. Homonnainé viharosan elvonul. X, Frici és Dezső már egy ideje befogott füllel üldögélnek összekucorogva, mint akik bombázástól félnek.

3. jelenet

(Marci)

A háttérben Kálmán tűnik fel. Sörösüveggel a kezében ténfereg.

KÁLMÁN	<i>(a kezében lévő sörösüvegen kopog)</i>
	Kopkop!
X	Nem szabad!
KÁLMÁN	De itt a Kálmán!
X	Tudom, azért mondom.

Marci érkezik.

MARCI Szevasz, Kálmán!
KÁLMÁN Marcikám, te itthon? Én éppen éppen mondom neki, hogy kopkop, de neeem. Ó neeem!

Erre Kálmán hirtelen ki.

MARCI *(belép)* Hahó.
X Na csá. Elkéstél.
MARCI Mer' mér? Lemaradtam valamiről?
X Ja, volt itt egy kis szülinapi zsúr.
MARCI Na bazmeg. Sajnálom. *(szímatol)* Mi van, te meg bagóztál?
X Nem. De tényleg tök cigiszag van. Nem tudom, honnan jön.
MARCI Ez inkább szivar. Miket rejtegetsz itt, hugika?
X Semmit. Csak egy tortát.
MARCI Figyelj már! El se hiszem! *(belekóstol, kiköpi)* Hú, bazmeg, de ótvar. Ők sütötték?
X Nem, de én is ezt kérdeztem, mire az anyu úgy berágott, hogy félóráig ecsetel- te nekem itt imbolyogva, hogy mekkora egy köcsög vagyok. A szokásos. Bezzeg te továbbra is tökéletes vagy.
MARCI Jaj, ne már, az akkora faszság! Elegendem van, hogy állandóan egymás ellen uszítanak minket! Nyugi, de nekem meg pont tegnap téged dicsértek, és akkor meg én vagyok a proli gyökér.
X Tényleg?
MARCI Ja, mondom.
X És hogy dicsértek?
MARCI Hát mittudomén, hogy te olyan... nem tudom, nem tudom most ezt így felidéz-

- ni, de dicsértek. Figyelj, és kaptál valami baszott jó ajándékot is?
- X Ja. Megint nagyon kiköltekeztek. (*odadobja a hajgumikat*)
- MARCI És a Kálmán?
- X Hozta a formáját.
- MARCI Megkérdezte, hogy „mi volt az oskolában”?
- X Ja, nem hagyta ki.
- MARCI És az milyen volt tavaly, amikor az anyu elutazott a másik pasival, és itt hagyta ránk ezt a faszt, hogy mi tegyük ki a lakásból?
- X Jézusom! És amikor végre összecsomagolt, és ráült a bőröndjére...
- MARCI ...és ott gubbasztott az előszoba közepén, és akkor jött rá, ott, helyben, bazmeg, hogy ő inkább maradjon! Órákig ült ott, mint egy kurva szellemi fogyatékos tyúk a tojásain.
- X És tök hiába mondtuk neki, hogy: Vége, Kálmán, érted? Vége. El kell költöznöd! – az az idióta nem mozdult.
- MARCI Pedig láttad, hogy én mindent megtettem! Olyan mocskos módon beszéltem vele, ahogy csak bírtam.
- X Én is. De nem hatott. Mindig ugyanazt mondta.
- MARCI (*eljátssza*) „Na ne szemtelenkedjetek, gyerekek!”
- X Cseszd meg, Kálmán.
- MARCI „Na ne szemtelenkedjetek, gyerekek!”
- X Egy nagyon nagy faszt vagy, Kálmán.
- MARCI „Na ne szemtelenkedjetek, gyerekek!”

X Lehet, hogy érdemes lenne fúrni egy lyukat a hasfaladon, és azon keresztül kihúzni a szétruhadt beleidet, Kálmán.

MARCI „Na ne szemtelenkedjetek, gyerekek!”

Nagy röhögés. Aztán csönd. Marci a telefonján facebookozik.

X Képzeld, ez a fasz folyton úgy bámul rám mostanában.

MARCI Na.

X Nagyon durva. Ilyen zombifejjel, meredten.

MARCI Ne bassz. És te mit reagálsz olyankor?

X Hát semmit.

MARCI Hát ez... hát ez... előttem van, ahogy... kurva jó!!! (*nagyon hosszú ideig vihog és utánozza a zombit*) Na mi van? Na ne már! Ne már! Ezen sírsz? Na. Na. A kurva anyját! Na majd pofán vágom, és akkor többet nem próbálkozik, hallod? Jó lesz? Na. Nyugi, nyugi, hugika.

X Csináljunk valamit!

MARCI Jó, majd csinálunk! Csinálunk, na. Figyelj, például egyszer álmában rajzolok egy faszt az arcára, oké? Csak adj egy alkoholos filcet. (*örülten keresgél az íróasztalban*) Képzeld azt, ahogy egy faszal a fején bemegegy dolgozni!

X (*könnyei között elneveti magát*) Ez tényleg tök jó lenne. És az, hogy például az apuhoz költöznénk? Te meg én? Az szerrinted hülyeség?

MARCI Ööö... hát nem tudom, figyelj. Gondolod, hogy kivitelezhető? A Hajnika

azért nem az a szívélyes csaj. Lenyúlta az apánkat, de úgy tűnik, minket már nem annyira akar lenyúlni. Vagy nem tudom. Hát de figyelj, beszélj velük. Én nem tudom. Anyagilag mondjuk jobban jönnénk ki. De ezt nekik kell eldönteni, érted. Hogy akarnak-e mindkettőnket, vagy valami.

X Na jó, majd mondom az apunak. De kösz, hogy segítesz. Jó, hogy itt vagy. *(megpróbálja megölelni Marcit, aki rémülten hátrál)*

MARCI Na jó, jó, jó! Nyugi, ez tök normális, hogy segítünk egymásnak, érted. Figyi, amúgy az apu nem hagyott itt nekem valami pénzt?

X Én nem tudok róla. Nálam nem.

MARCI Baszki. Nagyon le vagyok égve.

X De nem az volt, hogy most mivel beledott a motorodba, egy ideig nem ad?

MARCI *(zavartan a telefonján böngészik)* Ja, nem tudom, lehet. *(megint felvihog, talált valami nagyon vicceset)* Baszd meg, ezt nézd meg! Na ezt megcsináljuk a Kálmánnal! Figyelj, az orrába teszi a cigi a csávónak, látod? *(mutatja a videót)* Alszik a csávó... és most teszi be neki...! Ezt nem hiszem el, baszd meg! Kúúúrva jó!!!! Most ébred föl... Fulladozik, látod?... *(őrvöng, aztán átmenet nélkül)* Viszont te nem tudsz addig valamennyit kölcsönadni?

X De már adtam a múltkor.

MARCI Mondtam, hogy megadom! De különben is, téged az apu úgyis tőm pénz-

zel, mert lelkiismeret-furdalása van, hogy kicsi voltál a váláskor, meg amikor alvajártál egy ideig. Ez különben kurva jó, nekem is kellett volna csinálni, mindegy. Figyelj, de ezt ki kell használni! Komolyan. Tanuld meg. Mondd azt neki, hogy valamire kell. Kultúrára, azt kajálják! Könyv, művészfilm, kiállítás, faszom. Nekem egyszer, amikor ugyanez volt, hogy így le voltam égve, akkor azt mondtam, hogy – kurva jó – mostantól operába akarok járni! Ki is néztem egy négyrészes operát, a Müpában ráadásul, ahol baszott drága. Abból éltem fél évig. Na de mindegy, tudom, hogy nem jogos, hogy tőled kérek. Csak már nem nagyon számíthatok senkire.

X Na jó, itt van tízezer.

A macskák felnyávognak – meg akarják akadályozni, hogy X átadja a pénzt.

MARCI *(harcba száll a cicákkal)* Na nézd, a kis sunyi gecik...! Sarokba! Sarokba!

X Hagyjad már őket! Dezső, Frici, ne csináljátok! A Marci barát!

A macskák ezzel nem értenek egyet.

X *(átadja a pénzt)* De tényleg majd add meg.

MARCI Persze, abszolút. Kösz, szuper vagy! *(menne el)*

X *(utánaszól)* Szerinted lesz gyerekük?

MARCI Kiknek?

X Hát az anyuéknak. Most az az új projekt,
hogy gyereket akarnak.
MÁRCI Á, úgyis alkalmatlanok rá! Részegen
nem fogan az meg.
X És mi van, ha már terhes is?
MÁRCI Akkor majd elvetél. Nyugi. Ne parázzál!
Na csákó, puszipuszi.

Marci ki. X előveszi a telefont.

X *(hosszan vár)* Szia, apu, én vagyok. Bocs,
hogy zavarlak, tudom, hogy dolgozol.
Csak meg akartam veled beszélni vala-
mi fontosat. A Marcival arra gondoltunk,
hogy odaköltöznénk hozzátok. Majd hívj
vissza, ha meghallgattad az üzenetet. Szia!

X előveszi a hátizsákját, kezdi bepakolni a könyveit.

X *(a macskáknak)* Nyugi, ti is jöttök.

X felveszi a kabátját, majd ráül egy kupac könyvre, és vár. És vár. Majd elővesz egy könyvet, olvasni kezd.

4. jelenet

(Kálmán)

Valaki dörömböl.

KÁLMÁN *(kintről, kásás hangon)* Kopkop!
X *(kiszól)* Nem szabad!
KÁLMÁN De itt a Kálmán!
X Tudom, azért mondom.

- KÁLMÁN Hogy? Nem értem! (*benyit*) Nem értettem, ne haragudj, akusztikusan, hogy mit mondtál! Hogy..?
- X Mindegy. Mi van?
- KÁLMÁN (*belép, becsukja az ajtót*) Mivan, mivan! Hát nincs semmi, mi lenne? Mivan, mivan! Hát semmi.
- X Mindjárt tizenegy óra. És pont tanultam.
- KÁLMÁN Na hát én aztán nem foglak zavarni, csak nyugodt lélekkel, tanulni! Vagy bármit! Én itt aztán tényleg semmi különös. (*leül az íróasztalhoz, belelapoz egy könyvbe*) Matek?
- X Magyar.
- KÁLMÁN Ja, tényleg. Tényleg. (*egy képre bök, gyermeki örömmel*) Ady Endre, mi? Mi?
- X Az Móricz Zsigmond, akire mutogatsz.
- KÁLMÁN Ja. Aha. Aha. Na és, különben? Megy?
- X Mi?
- KÁLMÁN Hát a magyar. Meg a többi. Matek. Töri. Német. Und so weiter.
- X Ja, mennek, kösz.
- KÁLMÁN És?
- X Mi és? Most mire célsz, Kálmán?
- KÁLMÁN Célszook?! Jaj, dehogy célszok, hát dehogy célszok én itt! Csak egy annyit akartam megkérdezni, hogy mi volt ma.
- X Az „oskolában”? Már vártam a kérdést. Nem volt semmi, mert már két hete nyári szünet van.
- KÁLMÁN Na jó, ha te most itt ennyire ilyenbe vagy, akkor semmi! (*elgondolkozik, majd hirtelen kifakad*) Na de különben meg idefigyeljél, így nem beszélsz te velem,

- jó?! Jó? Mert ilyen nincs! Ez így azért – nem! Így nem!
- X Tanulnom kéne.
- KÁLMÁN Ja hát én aztán nem, tőlem aztán, kérlek szépen, parancsoljál!
- X Oké, de engem zavar, ha itt vagy.
- KÁLMÁN Jaaa, akkor már itt se vagyok! Nem-nem!

Kálmán tovább ül.

- X De itt vagy.
- KÁLMÁN *(jelentőségteljesen)* Ma este meg fogom baszni anyádat.
- X Na az tök jó. Csak most ne az én szobámban, a múltkor is tiszta vérfoltos lett a lepedőm.
- KÁLMÁN Na ne szemtelenkedjél, jó? Anyuról így nem lehet, jó? Anyu téged alapvetően, tudod, hogy mindenben. Még azt is tolerálja, hogy a bukást! Nem balhézik, semmi. Hol találsz te még egy anyát, aki ezt így, ilyen szinten? És inkább, ha már, akkor, nem akarok beleizélni, de apád volt a hunyó a dolgokba, bocsásson meg a világ! *(hirtelen fölüvölt)* A kurva életbe, el kéne már fogadnod, hogy anyád meg én! És akkor is, ha piros hó, vagy te, vagy akárki, érted?! És ha nem bírod elviselni anyád boldogságát, akkor nem bírod elviselni! Ennyi! Ez ilyen egyszerű.
- X Oké, megdumáltuk. Tűnj el.
- KÁLMÁN *(sírva fakad)* Szeretem, érted? Olyan kurva boldogok vagyunk! *(elkezd bemászni az ágyba)* Te meg olyan gyönyörű, mint a ma született izé...

X *(lerúgja az ágyról)* Na húzzál innen!

KÁLMÁN *(lezuhan, mint egy zsák)* Bassza meg!
Ezt nem lehet egy éve fölfogni, hogy
szar-a-tér-dem???

X Te rohadék alkoholista állat! Be ne tedd
ide többet a nyomorék lábadat!

KÁLMÁN *(kifelé menet a macskáknak)* Ne nézzél!
Meg fogtok döglenni!

Kálmán pajzsként egy párnát tart maga elé, miközben X kirugdálja a szobából. X becsukja az ajtót és ráfordítja a kulcsot. Csönd. Kálmán feszegetni kezdi a kilyincset.

X *(kikiált)* Tűnés, te hülye fasz!

KÁLMÁN *(az ajtó mögül)* Ez el lesz ám mondva
Anyunak.

X Szarok rá!

KÁLMÁN Ez is el lesz. Hogy ezt mondtad.

X Ú, de megjedtem.

KÁLMÁN És ez is. Ezek is. Minden! *(rekedt sutogással)* És hallod! Hallod! Meg ne próbálkozzál anyádnál valamit mondani, mert aztán akkor én azt most előre közlöm, hogy nem lesz itt többet anyagilag ilyenfokú – hrrrrrrrrrrrrrr. *(horkolva elnyúlik az ajtó előtt)*

X fölpattan és az ajtóhoz ugrik, próbálja kinyitni. Nem megy, Kálmán hatalmas, hortyogó teste eltorlaszolta. Pánikba esik, körbe-körbe jár. Dörömböl.

A falak alig észrevehetően megmozdulnak. Pár centivel kisebb lesz a szoba.

A macskák nyugtalanul járkálnak.

(*telefonál*) Halló, szia Apu, de jó, hogy fölvetted! (...)

Igen, tudom, bocs, hogy zavarlak, de képzeld, most meg ez a seggfej Kálmán eltorlaszolta a szobámat és nem bírok kimenni! (...)

Hát mert megint beivott, és elaludt az ajtóban ... (...)

Nem, de előtte bejött hozzám, és megpróbált tapizni, aztán anyu hozott egy tortát, amúgy szintén tök bepiáltan, és akkor nagy ünnepélyesen közölték, hogy gyereket akarnak. (...)

De, anyu is be volt! (...)

De, biztos. És egyébként tegnap kábé ugyan ezt ugyanígy bejelentették, csak torta nélkül, de úgy látszik, ez kiesett nekik. Olyan, mint egy horrorfilm, hogy mindennap ugyanaz történik. (...)

Kálmán? Hát hogy ne várjunk tőle anyagilag több hrrrrrrrrrr-t, és összezuhant itt. (...)

Ja, zsarolni akart, csak bealudt közben. (...)

Nem túlzom el, a takaróm alá nyúlkált, de lerúgtam. (...)

Igen. (...)

Igen. (...)

Hát a Katát azért nem akarom felhívni, meg az Andit se, mert nem tudom ... (...)

Jó, osztálytársak, de akkor is, most mit mondanak, hogy tolják el az anyám pasiját, vagy mi? (...)

Oké, fölhívhattam volna, de most téged hívtalak föl. Gondoltam, te vagy az apám. Figyelj, szerinted amúgy nem kéne átköltöznünk hozzátok? Mármint a Marcinak meg nekem?

Aha. (...)

Aha. (...)

Aha. (...)

Jó, de akkor még egyszer majd megbeszéléd velem? (...)

Kösz. De most különben még az is a baj, hogy nagyon kell pisilni, és a laptopom is kint maradt, még netezni se tudok. (...)

Jó, de várjál! Valamit még mondok. Hogy amúgy meg, képzeld, van egy tök ilyen hülye érzésem, hogy – megy össze a szobám... (...)

Hogy összemegy. (...)

Hát a szoba, az én szobám...! Na mindegy, de azért most át tudsz jönni egy kicsit? (...)

Tudom, de gyere, jó? (...)

De mennyi idő? (...)

Jó, oké. Csak siess, mert már nagyon kell!
(*lenyomja*)

Megint mozdulnak a falak. Rángatja az ajtót, dörömből, hiába.

5. jelenet

(Vécé a New Yorkban)

- DEZSŐ „Ha így reá meredhetsz, minden lakás olyan, akár a ketrec” – erre gondolsz, Frici, igaz?
- FRICI Nem, Dezső, erre te gondolsz. Öregem, el-képesztő, hogy nincs más témád, mint a saját életműved!
- FRICI Pardon! Én ehhez csak annyit tennék hozzá, hogy...

X *(kedvesen csitítva)* Fogd be! Nem teszel hozzá! Te csak egy macska vagy! Baszki, bepisilek.

A két macska cigarettára gyújt a konvektoron. Frici újságot is olvas eközben.

DEZSŐ Frigyes, te írtad ezt a verset?

FRICI Nem, Dezső, épp ellenkezőleg. Ezt a verset te írtad.

DEZSŐ Köszönöm, Fricikém, hogy beismered, hogy ezt a verset csak én írhattam! Egy nagy lélek veszett el benned.

FRICI Itt valami tévedés van: én nem azt ismerem be, hogy ezt a verset csak te írhattad, hanem hogy *történetesen*, véletlenül, a sors gúnyos fintoraként éppen te írtad meg.

X *(most jut szóhoz)* Ti mit csináltok?!

FRICI Bizony, bizony, ez itt a kérdés! Hogy micsinál a kicsoda?

DEZSŐ *(két lábra áll és patetikusan szavalni kezd)*
Kicsoda, micsinál a kicsodát,
Micsodával, micsodával...

X Leszarom a micsodádat a micsodáiddal együtt.

FRICI Nem, nem, sajnos ismét nem adhatom meg a pontot! Ez továbbra is a magyar Himnusz, kérem szépen.

X Na jó, kérem a cigiket! Meg az újságot is, gyerünk! Ti macskák vagytok, nem cigiztek.

FRICI *(huzakodik, nem adja az újságot)* Na de kérem, megvonják a sajtószabadságot??

DEZSŐ Úgy is van, vegyék csak el tőle a szennylapot! Pallérozódjál, Frigyes!

X Neked is kuss, hallod?

Dezső fölír valamit. Megmozdulnak a falak.

- DEZSŐ *(nézegeti a jegyzetfüzetét)* „Köcsög”, „király”, „para”, „gáz”, „légyszi”, „kuss”!
Nem megmondtam, hogy még száz év, és kifejlik a diadalmas budapesti csibésznyelv? Új szók, virágozzatok!
- FRICI Pardon, szóval én ehhez még mindig csak annyit tennék hozzá, hogy...
- X Ez nem igaz! Fogjad már be!
- FRICI ...hogya a New Yorkban, ott van...
- X Nem!
- FRICI ...de igen, van ...
- X *(befogja a fülét)* Nem, nem, a macska nem beszél, nem beszél, nem beszél!
- FRICI ...árnyékszék.
- X Mi?
- DEZSŐ Toalett!
- X New Yorkban?
- DEZSŐ A New Yorkban!

*Dezső és Frici lemásznak a konvektorról, és a szoba egyik falát szélesre nyitják, mint egy kaput. Feltáru-
la a New York Kávéház. Hatalmas tér; száz évvel ezelőtti
zsibongás, fények, lila dohányfüst.*

*Dezső és Frici átlépnek a kapun, és emberalakot öl-
tenek.*

- X *(csak átkukucskál)* Tyű...! Ez mekkora...!
Mióta van itt?
- FRICI Hát száz éve garantáltan. El lehet férni benne, igaz? A mosdó arra van!
- X Á, köszi, nem. Inkább maradok.
- DEZSŐ Pedig jó a feketéjük.
- FRICI Legalábbis forró.

Dezső és Frici leülnek egy asztalhoz. Cigaretára gyújtanak, újságot olvasnak.

- DEZSŐ *(int a – képzeletbeli – pincérnek)* Pincér, még egy feketét! *(X-nek, odaáttra)* Szintén valamit?
- X Kösz, nem.
- DEZSŐ Nos hát, úgy tűnik, muszáj szembenézni a ténnyel, hogy a két tündéri kis háziállat valójában két kitűnő magyar író. Kosztolányi és Karinthy.
- X *(homlokára csap)* Jézusom, tényleg! Dezső és Frici!
- FRICI Így van. A magyar irodalom két ikercsillaga. *(rágyújt)*
- X *(fellapozza az irodalomkönyvet)* Ahhoz képest, hogy ikercsillagok vagytok, a Kosztolányiról sokkal hosszabb rész van itt a tankönyvben.
- FRICI Pardon, kérem...?
- X *(előveszi az irodalomkönyvet)* Nézd meg! Negyvenegy nagybetűs oldal a Kosztolányiról, miközben rólad csak tizenöt ilyen kisbetűs, olyan felirattal, hogy: „Jó tudni”.
- FRICI Jó tudni?! *(kikapja X kezéből a könyvet)*
- DEZSŐ De jobb nem tudni. Ők a magyar irodalom két – eltérő méretű – csillaga: egy nagyobb, fényesen sugárzó, meg egy kisebb, sápatagabb fényű...
- FRICI Ki írta ezt a moslékot?
- X Mit tudom én. Tankönyvírók.
- FRICI *(hitetlenkedve felolvass magáról)* „A nagy ígéret nem akart valóra válni: példabeszédszerű, didaktikusan filozofikus novel-

- láí sosem arattak különös sikert. Karinthy elaprózta tehetségét.” – Pofátlan disznó!
- DEZSŐ Ne búsulj, Frigyes! Majd a kései utókor rádöbben, mekkora alkotó voltál.
- FRICI Felőlem megdögölhet az utókor ott, ahol van!
- X Figyeljetek, mi lenne, ha ti mennétek be helyettem a pótvizsgára? A Homonnainé bepisilne örömeiben. Lefelelhetnétek önmagatokból – tuti ötös!
- DEZSŐ Na most azt képzeld el!

X elképzeli. Homonnainé belép a New York kávéházba.

HOMONNAINÉ Osztály vigyázz!

Dezső és Frici ijedt kisdiaikként vigyázzba vágják magukat. Kis unszólásra X is beáll közéjük. Lassan feloldódik a jelenet közben.

- HOMONNAINÉ Üljetek le. (*ő is leül, az osztálynaplóban lapozgat*) Na lássuk csak, ki lesz a mai első szerencsés felelőnk.
- FRICI (*suttogva narrálja a jelenetet*) Mikor később a francia Rémuralom történetét olvastam, mikor a Bicetre foglyai közül előszólitják a halálraítélteket: mindig így tudtam csak elképzelni. – A K betűnél járhat...° (*feszült csönd, lapozás*)
- HOMONNAINÉ Kölcsey?
- DEZSŐ Mária utcában, a Szemészeten. Sportbaleset.

° Karinthy Frigyes: *A jó tanuló felel*

- HOMONNAINÉ Krúdy?
- FRICI Még ebédel.
- HOMONNAINÉ Kazinczy?
- DEZSŐ Átiratkozott levelezőre.
- HOMONNAINÉ Karinthy! Gyere, fiam!
- FRICI *(rémulten felpattan a helyéről)* Tanárnő, kérem, én készültem!
- HOMONNAINÉ Remek. Rögtön be is bizonyíthatod! A téma: Karinthy Frigyes Tanár úr kérem! című kötete. Kezdd azzal, hogy elhelyezed az időben a művet! Melyik évben íródott?
- FRICI Ööö... igen. Nos, helyezzük el, izé, a művet... lássuk csak, mikor is írottam én eztet? A tízes évek elején?
- DEZSŐ *(súg)* Tizenkettő! Tizenkettő!
- HOMONNAINÉ Kosztolányi nem súg, mert kivágom, mint macskát szarni. Tehát?
- FRICI Tizenkettőben.
- HOMONNAINÉ Nem talált.
- FRICI Tizenháromban?
- HOMONNAINÉ Nem barkochbázunk, fiam. Különben ez a helyes válasz, de most már mindegy. Eddig elégtelen. Menjünk tovább! Mit tudsz mondani nekünk a szerző kötetkompozíciós elveiről?
- FRICI Ez valami tévedés lesz, kérem, nekem nincsenek elveim! Szerintem a Móriczcal tetszik keverni.
- HOMONNAINÉ Másodszor és utoljára kérdezem: mi a véleményed a kötetkompozícióról?
- FRICI Hja, a véleményem! Nos, a véleményem szerint ehhez az én kötetkompozíciómhöz képest az Ady Endréé, hát kérem, az egy zilált szalmaboglya! Ha én kom-

ponálok, akkor ő csak úgy hajigálja egymásra a verseit! Az én komponálásom az övéhez úgy viszonyul, mint jólöltözött angol gentleman a kajlafülű, mosdatlan kolduskölyökhöz! Hahh, én komponálok, bőszen, bölcsen, büszkén – barnán –, miközben ő csupán nyefegve nyenyerezik a...

HOMONNAINÉ Nem kell a habosítás, Karinthy fiam. Így is látjuk, mennyire nem készültél fel önmagadból! Felteszem, arról sincs fogalmad, hogy melyik fejezetpár alkotja a kötet szimmetriatengelyét?

FRICI Kérem...?

HOMONNAINÉ Ne kérj, Karinthy, ne kérj te semmit! Hanem állíts! Ha van mit! De te oly mértékben vagy érdektelen és műveletlen, hogy az embernek égnek áll a haja! Téged egyáltalán nem érdekel az irodalom mint olyan?

FRICI Most, hogy így direktre rá tetszik kérdezni: tényleg nem.

HOMONNAINÉ Ez elképesztő! Hát minden, ami emberi érték, az igazság, a becsület, az irodalom – a ti generációtoknak nevetséges dolog, igaz...?!

FRICI *(kihúzza magát, ünnepélyesen)* Ezt a Nyugat első nemzedéke nevében kikérem magunknak!

DEZSŐ *(jelentkezik)*

HOMONNAINÉ Mit nyújtózkodsz, Kosztolányi? Nagyon be vagy sózva.

DEZSŐ *(feláll)* Tanárnő, kérem, azt szeretném mondani, hogy a Karinthy az tényleg rendkívül érdektelen, meg hülye is,

- de engem más fából faragtak! Engem
 őszintén érdekel az irodalom!
- HOMONNAINÉ Nocsak-nocsak. És te miből szeretnél fe-
 lelteni?
- DEZSŐ A kései lírámból! Számadás-kötet.
- FRICI Jaj, de meg vagyunk lepve.
- HOMONNAINÉ Nos, akkor Karinthy úrnak megköszön-
 jük a szereplést. Sétálj vissza a helyedre,
 angyalom, elégtelennel a zsebedben. –
 Kosztolányi, Halotti beszéd, tessék!
- KARINTHY *(lelkesen)* Tanárnő kérem, a Kosztolányi
 a Halotti beszéd című versével ismét
 oximoronnal jelöli ki helyzetét a létben!
- HOMONNAINÉ Honnan veszed ezt a hülyeséget!?
- X A tankönyvből.
- HOMONNAINÉ *(az asztalra csap az osztálynaplóval)* A
 tankönyv szövegét csak akkor használod,
 fiam, ha érted is, hogy miről beszél!
- FRICI Ne tesszen velem már úgy kiabálni,
 kezitsókolom, mert mindjárt elsírom
 magamat...! *(elsírja)*
- HOMONNAINÉ Utolsó alkalom, hogy befogd a szádat,
 Karinthy, mielőtt én tömöm be a tábla-
 törlő ronggyal! – Tovább. Vajon mi indít-
 hatta a költőt erre a kétségbeesett meg-
 nyilvánulásra?
- DEZSŐ Feltehetően az, hogy be tetszik akarni
 tömni a száját a táblatörő ronggyal.
- HOMONNAINÉ Nem azt a költőt, szerencsétlen! Hanem
 a másikat. Ezt, itt. Mit érzett Kosztolá-
 nyi Dezső, amikor a Halotti beszéd című
 versét írta?
- DEZSŐ Természetesen semmit.
- HOMONNAINÉ Tessék?

DEZSŐ Nem érzett semmit. Hiszen az író maga a megtestesült érzelmenélküliség.

HOMONNAINÉ *(tréfásan fenyegeti ujjával)* Kosztolányi, Kosztolányi! Ne ugrass engem, te csibész, mert megharagszom!

Homonnainé, miközben beszél, lassan, erotikusan közelít a koszorús költő felé. Végül bekeríti és ráhajol. A költő kétségbeesetten menekül a szorításból.

DEZSŐ Pedig ez így igaz. Tessék nekem nyugodtan elhinni: senki sem érez kevesebbet, mint az író. Az a hit, hogy ő folytonosan érez, tisztán azért, mert az érzelmek atmoszférájában mozog, éppoly téves, mint azt hinni, hogy a beteggel vesződő orvos a legbetegebb. Az orvos célja a gyógyítás, az íróé az írás. Az írónak éppoly kevésbé kell megindulnia, mint az orvosnak a betegjével szemben részvétet érezni.

HOMONNAINÉ Na de ha nem érezne, akkor hogyan írná azokat a csodálatos verseket? Hoppá, hoppá! Most megfogtalak, igaz? Azokat ihletből írja, nemdebár? Forró érzésből!

DEZSŐ Jó, jó, igen, tényleg hajt minket valami láz, hogy alkossunk, de ez csak addig éget, míg a mű meg nem születik. Mihelyt létrejő, nyomban eltűnik, s csak szenes salakja rakódik le lelkünkre, mely mindörökre terméketlenné és kopárrá teszi az élet vetőmagjai számára.

HOMONNAINÉ *(befogja a fülét)* Nem! Nem! Az nem lehet! Az író lelkét mindig úgy képzeltem el, mint a lángolások izzó és perzselő kohóját! Az író a tökéletes lény, a bölcses-

ség, az igazság, a részvét, a becsület... az emberi értékek... léte... letéte... ménye...
(*zokog*)

DEZSŐ Affenét. Kopár, szikes vidék, hullaszag.
HOMONNAINÉ (*dühében őrzöng*) Hazudsz! Hazudsz, sá-
tánfajzat!

DEZSŐ Látja, én most csak irigyelni tudom Önt
ezért a mélységes szenvedésért, amit
most átél! Mert Ön még tud érezni.
Érezni pedig annyi, mint élni. Sentio
ergo sum! Gratulálok. Ez szép dolog!

HOMONNAINÉ Nem, nem, nem hiszek neked! Nem ti
vagytok azok, az igaziak – hanem ők! Ők
az igazi Írók! Akikről a könyvben van szó!
Akik alig kamaszodtak, már Pascalt ol-
vastak... és köteteik szimmetriatengelye
rávilágít a... világít a lelkükben a lángo-
lások izzó kohója... és öröklött idegbajuk
hatására nehéz a gyerekkoruk... (*puszil-
gatja a tankönyvet, dédelgeti, mint egy
kisbabát*) Gyertek csak, kicsikéim! Majd
én vigyázok rátok! Nem hagyom, hogy
bántsanak ezek a csúnya, bűdös embe-
rek! Ti! Ti itt, a képeken, ők az igaziak!

FRICI Ugyan! Papírfigurák!

HOMONNAINÉ ...Akiknek öröklött idegbajuk hatására
nehéz a gyerekkoruk hatására

FRICI Neked nehéz volt, Dezső?

DEZSŐ Nem, nekem könnyű.

FRICI Nekem is.

HOMONNAINÉ ...és, és, és akik alig kamaszodtak, már
Pascalt olvastak

FRICI Én H. G. Wellst.

HOMONNAINÉ ...és köteteik szimmetriatengelye rávilá-
gít a...

DEZSŐ A Frici egy papucsférj!
HOMONNAINÉ ...világít a lelkükben a lángolások izzó
kohója...
FRICI A Dezsőnek meg büdös a szája!
HOMONNAINÉ ...és csak a lélek... a szellem...
DEZSŐ A Frici idült alkoholista!
HOMONNAINÉ A becsület...
FRICI A Dezsőnek hasmenése van!
HOMONNAINÉ Az igazság...
DEZSŐ Jó, ez igaz.
HOMONNAINÉ A bölcsesség... Csszt, psszt, csicsíjja!
Nincsen semmi baj!... Rögtön kijelölhe-
ted, kincsem, a helyedet oximoronnal a
létben, csak türelem, türelem, ssssst!...

Homonnainé ki.

X Basszus, ez most komoly, hogy lenyúlta a
tancuccomat?!

*A cicák röhögésben törnek ki, ami nyávogássá alakul a
szobában, amint megjelenik a:*

6. jelenet

(Nagymama)

Nagymama az ajtónál, kívül, a kezében összehajtogatott ruhák.

NAGYMAMA Csimbike! Hallasz? Mi ez a nagy nyivá-
kolás?
X *(felpattan és az ajtóhoz ugrik)* Jaj de jó,
nagymama, segíts, ez a barom Kálmán
eltorlaszolta az ajtót, nem bírom kinyitni!

- NAGYMAMA Kálmánkának megvan a maga hibája, de közben egy nagyon rendes ember! Nem szabad elvadítani őtet innen.
- X Én nem elvadítani akarom, hanem eltolni! De nem bírom.
- NAGYMAMA Bizony, fölállalja anyut minden nyűgével, tiveletek meg a nehéz természetével együtt, és ez nagy dolog. Ritka a mai világban.
- X Jó, oké, akkor tegyük fel, hogy rendes, de akkor is egy mamut, és nem tudom kinyitni tőle az ajtót!
- NAGYMAMA Jaj, ne akard, picikém, mindig megváltoztatni az embereket! El kell fogadni mindenkit úgy, ahogy van. Hát már nem is tud ez a szegény ördög olyat csinálni, ami neked megfeleljen.
- X De ki akarok jönni!
- NAGYMAMA Ő is ki akar jönni teveled! Ezt értsed meg! Sokat megtesz ezért.
- X Ja, néha kicsit túl sokat.
- NAGYMAMA Jó, nekem akkor is az a véleményem, hogy te túlérzékeny vagy evvel a témával! Pedig én már épp olyan boldog voltam, hogy akkor most összeházasodnak, rendeződnek egy kicsit itt a viszonyok...
- X És gyereket akarnak!
- NAGYMAMA Na látod, erre viszont én is azt mondom, hogy légvár! Hát miből tudnák eltartani anyagilag? Mikor anyu olyan nehezen talál állást. Különbén ez kétségbeejtő! Egy ennyire tehetséges valaki, mint ő, és ennyire nem talál munkát... Az egyetemen ő volt a tanárok nagy reménysége!

- X A Marcival azt beszéltük, hogy elköltö-
zünk az apuhoz.
- NAGYMAMA Ne viccelj. És mi lesz akkor anyuval? Arra
nem gondolsz? Hát elemésztí a bánat!
- X Vagy előbb az ivás.
- NAGYMAMA Jaj, nagyon rajtad van ma az ötperc, nem
lehet veled beszélni! Hagyjuk is az egé-
szet, ahogy szegény nagypapa mondta:
„Jobb a békesség!”. Tessék, itt vannak
a vasalt ruhák! Leteszem ide a Kálmán
testére, jó? Aztán majd ha felébred,
beveszed őket. Na. (*rakosgat*) Akkor a
hosszúujjú trikókat a vállára tettem, nad-
rágok, bugyik pedig itt lent, a lábon, jó?
A zoknikat meg csak így ide a hasára...
Á, ez mozog! (*felkacag*) Hogy hullámszik,
de jópofa! Na jó, akkor iderakom a többi
tetejére. Most szaladok az OTP-be.
- X Ma főlhívom az aput és megbeszélem
vele.
- NAGYMAMA Azt hiszed, apád odavesz titeket? Hát
nem bolond az! És még ha odavenne is,
annak a kurucnak még lesz ahhoz egy-
két szava! (*zokogásban tör ki*) Na de hát
ilyet nem lehet csinálni, hát anyukád
öngyilkos lesz, hát azt akarod?! Azt aka-
rod? Hogy vennéd a lelkedre? Tudnál te
úgy élni? Hát én azt hiszem, hogy nem!
– Istenkém, az egész baj ott kezdődött,
hogy apád folyton csak *azt* akarta sze-
génykémától! Az egy bika volt! Nem volt
elég annak semmi! Anyukád meg nem
bírtta ezt a mindennapi strapát avval a kis
alkatával... Kénytelen volt olyankor egy
kicsit elzsibbadni, hogy bírja. Mondta is

egyszer nekem a verandán, hogy: „Ha az András nem lenne ilyen nagytermészet, én sem innék ám, anyu!” (*abbahagyja a sírást, szípot, aztán erőltetetten nevet*) Na jó, nem kell azért annyira nekikeseredni! Rendben van minden, te egy aranyos kislány vagy – bocsánatot kérsz anyutól, adsz egy puszit és el van intézve! Végső fokon szeretitek ti egymást. Az nem is vitás. (*távozik az ajtótól*) Na én megyek – jönnek a Tények!

X Nagymama! Nagymama! Várjál már!
(*rángatja az ajtót, de az továbbra is eltorlaszolva*)

Megint mozdulnak a falak. Még kisebb a szoba.

7. jelenet

(Apu)

DEZSŐ Várjál már, hogy is kezdjem, hogy magyarázzam, te ismered a házam, s ha emlékezni tudsz a hálószobámra, azt is tudhatod, milyen szegényes, elhagyott ilyenkor innen...

Kopogtatnak az ajtón. Apu az.

X Nem is olyan elhagyott, mi? Itt az apu!
(*az ajtóhoz szalad*)

APU (*hangja*) Szia, kisbogár! Bent vagy?

X Hát máshol nem is nagyon tudnék lenni.

- APU Na nincs semmi baj. Most néztem meg Anyut, békésen alszik.
- X Gondolom. Ha meggyújtod a leheletét, leég a ház.
- APU Most megint sarkítasz, bogárka! Anyu azt mondja, hogy mostanában nagyon fáradt, és én el is hiszem neki, nehéz időszak áll mögötte. De most legalább kialussza magát, holnap frissen ébred, és aztán majd pozitívabban áll a dolgokhoz, és kitalálja, hogyan tovább.
- X Fölébredtetted?
- APU Csak egy percre. De mondom, teljesen nyugodt volt, értelmesen beszélt. Mondtam, hogy te úgy láttad, ivott, mire fogadkoztam, hogy csak egy féldeci unikumot.
- X Basszus, apu, ezt kár volt! Most megint én leszek a szarfej.
- APU De neeeem, ezt félreérted, nem volt ebben semmi beárusítás! Ez egy sima tévedés, nem haragszik itt senki senkire.
- X Ja, persze. De figyelj, szerinted akkor mikor költözhetünk esetleg hozzátok a Marcival? Mindenben segítenénk, bevásárlunk, vigyázunk a Danira, meg minden.
- APU Igen, igen, már beszéltem erről a Hajnival. De mert most te úgy érzed, romlott a helyzet? Szóval ez aktuálisabb, mint korábban? Őszintén.
- X Őszintén: igen.
- APU Aha, jó. Elhiszem! Most majd akkor felvetem neki újra.
- X Köszí. És szerinted belemegy?
- APU Én el tudom képzelni, igen. Persze közben meg kell érteni őt is. Meg hogy ott

- van a Danika, és hát nem egy Esterházy-kastély méret a lakásunk, tudod...
- X Jó, de mi is ugyanúgy a gyerekeid vagyok, mint a Danika, nem?
- APU Dehogynem, persze. Te vagy az én gyönyörű nagylányom! Beszélek veled! Csak mondjuk ő erre mondhatja azt – ezt nem mondta még, most csak hangosan gondolkodom –, hogy miért nyomorognánk itt a nyolcvanhét négyzetméteren, amikor itt van nektek a százhusz... Érted.
- X De én nem bírok egy ilyen seggfejjel ezer négyzetméteren se élni, érted?! Nem bírok!
- APU Jó én értem, hogy most így érzed, de hidd el, a Kálmán azért nem rossz gyerekek! Mindenkinek vannak hibái, neki is, de... Na ne sírjál már, tudod, hogy úgy szeret téged mindenki! Az anyu, a Marci, a Nagymama, ezek az aranyos cicák... a Zsiga meg a Bandi... *(megvakargatja őket)*
- X Dezső és Frici!
- APU Na igen, ezt mondom, a Dezső és a Frici! Meg... a Danika, a Hajni...
- X Ja, ő főleg.
- APU Akár hiszed, akár nem, a Hajni is nagyon szeret téged! Most is küldött neked valamit ajándékba. *(elővesz egy tubust)* Tessék, egy méregdrága krém... *(olvassa a címkét)* ...narancsbőr ellen! Be kell dörzsölni, ha jól értelmezem, és aztán tíz perc múlva...
- X Akkor legalább told el innen az ajtóból ezt a baromarcot! Mindjárt bepisilek.

APU Na beszéltem erről is anyuval, ő azt mondja, Kálmán mostanában valami bivalyerős gyógyszert szed a veséjére, amitől úgy ki van ütve a szerencsétlen, hogy álltában is elalszik! Valószínűleg ez történhetett most is. Az az igazság, hogy nem akarom piszkálni szegényt, hadd pihenjen!

Csend.

APU Figyelj ide, csillagom, én már nem élek itt! Másik családom van, itt nincsenek jogaim, nem tologathatom egy lényegében idegen lakásban ide-oda az itt lakó embereket, érted? Kálmán jelenleg a házigazda. (*felfigyel egy ruhadarabra Kálmán testén*) Jé, de jópofa ez a kardigán, ezt én vettem neked? Milyen jó élénk színei vannak! Na jól van! Ez szép! Szívesen hordod?

Csend.

APU Majd te is megérted, ha idősebb leszel, hogy hogy van ez. Az embernek néha szűksége van ellazulásra, és ehhez néha valóban hozzásegíthet egy-két korty alkohol! De én egész biztos vagyok benne, hogy egyikük sem lépi át azt a bizonyos határt!

Csend.

APU Miért nem mentél el pisilni lefekvés előtt? Mint kiskorodban! Emlékszel, hogy mindig mondtam, hogy el kell?

Csend.

APU Na. Ja, és csak hogy megnyugodjál, utánanézttem az interneten ennek a te szobaszűkülésednek, egy-két cikket ki is nyomtattam a témában. Valószínűleg szorongsz egy kicsit – ami egyébként teljesen normális ebben a korban, kamaszként én is átéltem nagyon hasonlót, az a neve ennek, hogy „pánikbetegség”. Elképzelsz valamit, és annyira belehergeled magadat, hogy a végén el is hiszed.

A falak megmozdulnak. Szűkül a szoba.

APU Az volt ebben a cikkben, hogy a lényeg az, hogy nem szabad hinni a saját képzeteidnek! Mert akármilyen hihetetlen, ezt a saját agyad teszi veled: a saját elméd csap be téged! A megoldás pedig: szembe kell nézni vele, farkasszemet: „Gyerünk, közeledjetek csak nyugodtan! Engem ugyan nem érdekeltek!” Érted? És aztán, ha látják a „falak”, hogy nem foglalkozol velük, akkor hamar feladják!

Megint szűkül a szoba.

APU Figyelj ide, most jött be ez az uniós pénzem, itt van egy húszas, jó? Beteszem ide a Kálmán ingzsebébe, aztán majd kérd el tőle, ha fölébred! (*beteszi*) Nagyon jó pszichológusok vannak, akik megkeresik a probléma gyökerét – ez lehet bármi, olyan apróság, amiről nem is gondolnád:

valami iskolai trauma, vagy a hormonális fejlődéssel kapcsolatos valami – és akkor azt kikezelik. Ebből állítólag teljesen meg lehet gyógyulni. *(beleolvas a cikkbe)* Azt mondja, a magyar népesség harminchét százaléka átélt már élete során egy vagy több pánikrohamot. Na úgyhogy. Iderakom a cikkeket is, nézd majd meg, kéikkel satíroztam a lényeges részeket! *(elhelyezi Kálmánon)* És akkor el ne felejtse, ezeket hagytam itt: narancsbőrkrém, pénz, cikk!

X kényszeresen lépked, méregeti a szobát.

- APU És még egy dolog van itt, ami... Marci-kám, tudsz jönni? Vagy nagyon tanulsz?
- MARCI *(megjelenik komoly szemüvegen, tankönyvvel)* Jövök, jövök.
- APU Na. Még csak azt akartam elmondani... akartuk, hogy a Marcival úgy döntöt-tünk, illetve a Hajnival való egyeztetés után, hogy... Mondod te?
- MARCI *(sóhajtván)* Rendben. Hogy az apuékhöz költözöm.
- X Mi? És én?
- MARCI Te nem. És ez nagyon rossz.
- X De mi?! Ezt nem értem!
- MARCI Figyelj, a Hajniról van szó! Körmöm-szakadtáig küzdöttem – ugye, apu? –, hogy te is jöhess. De a Hajni úgy érez-te, hogy ez így neki sok. Én mint egye-temista nem jelentek akkora terhet. Azt mondja.
- X Ezt nem hiszem el.

- APU Nagyon sajnálom, kisbogár! Ez nekem legalább annyira fáj, mint neked!
- MARCI Nekem is.
- APU Egy kicsit arról is van szó, ahogy te a Kálmánnal viselkedsz, tudod.
- MARCI Igen. Ez a Hajni számára egy kicsit ilyen – ijesztő jövőkép, érted? Hogy ennyire nem bírod elfogadni az új családtagot. Attól fél, hogy akkor őt és a Danikát se fogod tudni. De én mondtam neki, hogy ez egy tök más helyzet. Hogy te alapvetően egy helyes lány vagy, és az, hogy néha ilyen trágárul beszélsz a Kálmánnal, meg ellenséges vagy vele, az egyrészt a kamaszodás, másrészt meg hogy tényleg nem volt olyan könnyű a gyerekkorod.
- APU Igen, a Marci tényleg nagyon aranyosan védett téged.
- MARCI Persze apu is nagyon kardoskodott.
- APU Igyekeztem.
- MARCI Nekem viszont ez most egy nagy lehetőség, közelebb lennék a belvároshoz, érted, a színházak, múzeumok egy karnyújtásnyira. Tanulni is nyugalmasabban lehetne náluk, ezt gondolom, tudod, miért. És hát az is az igazsághoz tartozik, amit az anyu mond, hogy te ilyen elég passzív tudsz lenni, meg negatív, ami nem biztos, hogy elvárható egy idegen valakitől, hogy elviselje.
- X Miért, szerinted te nem beszélsz trágárul a Kálmánnal? Nem te monddod rá, hogy egy köcsög, meg hogy faszt fogsz rajzolni az arcára, hogy úgy menjen be dolgozni?

APU Na na, ezt most nem kell elvinni ebbe az irányba. Itt senki semmiért nem felelős, jó?

X Jó, de a Marci azért megbaszhatja.

MARCI *(sóhajt)* Erről beszéltem. Sejtettem, hogy így fogsz reagálni. És meg se próbálsz megérteni az én szempontomat. Megyek vissza tanulni. *(sértetten távozik)*

Szűkül a szoba. X járkál.

APU Te most járkálsz, csillagom? Hallom ám! Méregeted a szobát? Erről is szó van a cikkben, a kényszeres önvizsgálatról! Mindenképp fúsd át! Most mennem kell, kiscsillag, de hívlak, hogy beszámolj a szobád méretéről! És nem kell félni! Nem kell. Mindenki szeret. Itt vagyunk. *(elmegy)*

X tovább járkál, számolja a lépéseket.

8. jelenet

(Pumperlikné és a Bűvös Szék)

X tovább járkál az egyre szűkülő térben. Számolgat.

X Ez megy össze, nem? Ti is látjátok? Szűkül! *(számolja a lépéseket)* ...négy... öt... hat... hét. Mindig is csak hét lépés volt ez a szoba?

Megint mozdul egy picit a fal.

- X *(újra méri)* Hat és fél! Az előbb hét volt! Az előbb még hét volt, ugye? Azt mondtam? Basszus! *(kényszeresen jár-ke)*
- DEZSŐ Ugyan, kérlek. Nem érdemes félni.
- FRICI És ezt pont te mondd, öregem? Te, aki végigrettegted az egész életedet?
- DEZSŐ Éppen azért! Ez már ki van próbálva: nem vált be.
- FRICI Különb: Gratulálok! Jóapád egy kis Freud Zsiga!
- DEZSŐ De a bátyád is tündéri pofa. Jobb esetben skizofrén, és akkor nem egy utolsó görény.

X nem felel. Próbálják felvidítani.

- FRICI Pontosan! Mindenki hazudik, te is, én is. Olykor még a legjobb barátod is átver! Nem igaz, Dezső?
- DEZSŐ Nem tudom, miről beszélsz.
- FRICI Most is hazudik! Gengszter!
- DEZSŐ A legbecsületesebb barát vagyok.
- FRICI Ez átverné a saját anyját is! *(X-nek)* Na ezt figyelj!
- (telefonál, selypegő, női hangon beszél – Dezső a vonal másik végén)* Halló, halló, Kosztolányi úr? Jó napot kívánok, itt özvegy Pumperlik Károlyné beszél, az esztergomi nőegylet titkára vagyok. Szeretnénk a tisztelt író urat meghívni a nőegylet gyűlésére előadónak. Esetleg el tudna fáradni valamelyik hétvégén hozzánk?
- DEZSŐ Nézze, kérem, ez nagyon megtisztelő, de nekem millió dolgom van, cikket vár tőlem a Pesti Hírlap, három verset ígér-

- tem a Nyugatnak. Rém elfoglalt vagyok, kérem.
- FRICI Ó, ez roppant kár, hogy nem tetszik jönni! Pedig mi már itten száz pengőt félre is tettünk a javadalmazására! De akkor másra fogjuk fordítani, viszonthallás...!
- DEZSŐ Várjon csak, egy pillanat, belenézek a noteszomba, hátha mégis lesz egy kis... Lám, igen, e héten szabad vagyok szombaton, vasárnap, aztán a jövő hét vasárnap is megfelel. Rendelkezzék velem!
- FRICI Nagyszerű, hát akkor a Kosztolányi úrnak föl tetszik ülni most szombaton a vonatra, és el tetszik jönni Esztergomba, mihozánk. Természetesen a honorárium mellett elsőosztályú jegyet fizetünk oda-vissza!
- DEZSŐ Rendben van.
- FRICI Mondja, kérem, mit szólna hozzá, ha Karinthy urat is meghívnánk?
- DEZSŐ Boldog volnék. És mennyit fizetnének? Szintén száz pengőt?
- X Százat-százat!
- FRICI Nem, annyit már nem tudunk erre áldozni. Úgy gondoltuk, az urak megosztottnak a honoráriumon. Ötven-ötven. Fifti-fifti!
- DEZSŐ Tudja mit, adja ide nekem a száz pengőt, én megbízhatóbb vagyok, Karinthy rendkívül szétszórt. Én majd elszámolok vele.
- FRICI Természetesen, ez így kítűnő. Nos, és mi legyen a program?
- DEZSŐ Gondolom, először mindketten felolvassunk egy-egy verset, aztán egy hosszabb novellát.
- FRICI Nagyszerű. És azután?

- DEZSŐ Azután? Miért, mire gondoltak még?
FRICI Olyasmire gondoltunk, hogy előadhatnának ketten valami bájos párjelenetet.
- DEZSŐ Miféle párjelenetet?
FRICI *(visszavált a rendes hangjára)* Hát egy olyat, hogy én lehúzom a nadrágom, te meg mögém térdelsz, és kinyalod a seggem! *(lecsapja a telefont, vihog)*
- DEZSŐ Reszkess, Karinthy! Szétírlak!
X Ti totál elmebetegek vagytok!
FRICI Nem mi. Hanem ők! *(a családtagokra mutat)*
- X Hát figyelj, nálatok még ők is jobbak! Legalább élnek, és nem ilyen hülye halott írók, akik csak idiótaságokkal tudnak foglalkozni! Semmihez semmi köze annak, amit beszéltek! Ez is hazugság!
- FRICI *(átlép a New Yorkba, előhoz egy széket)* Igen? Hát, akkor ezt nézd meg! Ez talán nem az.
- X Miért, mi ez?
FRICI Ugyan, semmiség! Csak az egyik zseniális találmányom. A perpetuum mobile meg az örök életű robotember mellett. Ezt úgy hívják, hogy bűvös szék! Talán működik is. Aki beleül, azt ellenállhatatlan erő keríti hatalmába, és hirtelen igazat kezd mondani! *(Dezsőnek)* Drága barátom, beleülnél, kérlek, elsőnek?
- DEZSŐ Hogyne, hogyne, hogy villamosságban végezzél ki határtalan alkotói irigységeden!
- X Na próbáld már ki, gyerünk!
DEZSŐ Jól van, de azután okvetlen meg kell írnom azt a saját novellámat, amelynek

címe Becsületes város lesz, és éppen ugyanezt a témát bontja ki, csak persze sokkal igényesebben, az Esti Kornél című halhatatlan kötetemben... (*beleül*) ...hallatlanul komolykodó kötetemben fog szerepelni! Tudom, hogy az utókor szemében majd én leszek a poros kötelező olvasmány, akiről negyven oldalt kell bebiflázni, akiről nem jó tudni, hanem rossz tudni, míg az a disznó Karinthy, aki eleve milliószor humorosabb és eredetibb énnálam, ő meg megmarad mókás fickónak, az ország kedvence lesz! Én már rég leszállóágban vagyok, ő pedig feltör... (*kiszáll a székből*) ...hát feltöri az ember ülepét ez a tákolmány, ejnye már! Helyes, az volt a cél!

FRICI
DEZSŐ

Na most te jössz! (*belenyomja Fricit a székebe*)

FRICI

Ne taszigálj, Desiré, micsoda dolog... (*sírva fakad a széken*) ... micsoda dolog ez az arcom közepén, ez a randa, ormótlan szerv, vagy: szarv! Szemből dermesztő, nem is fényképeztetem soha magamat, csak profilból, figyeljék meg, mindig a szélén állok a csoportképeknek – na de ez még mind semmi, ha már szarvagnál tartunk: énnekem, kérem, a feleségem gyanús! Ma este, mikor hazajöttem, egy kardot találtam otthon a szobában, de a...

DEZSŐ
FRICI

Működik.

Beleültetjük a családotat?

X bőlint.

FRICI Biztos?
X Biztos.

A család megint megjelenik a tortával a New York kávéház ajtajában.

ANYU Hát akkor: boldog születésnapot.
NAGYMAMA Hát akkor: füled érjen bokáig! (*tapsol*)
Na fújd el, csimbike! Anyu annyit dolgozott vele. – Na fújjad! Mindjárt fújja.
ANYU (*sértetten lecsapja a tortát*) Nem erőszak a disznótor! (*szípig*)
KÁLMÁN (*vidáman tapsol*) Bravó! Megint sikeresen megbántottad Anyut!
NAGYMAMA Jaj de gyönyörű hajgumik! Istenem! Hát ez zseniális! Ez nem az a rögtön kinyúlós fajta, ugye? Hanem az a... (*hajgumi-nézegetés közben beleül a székre*) ...hanem az a legolcsóbb kínai szar, amit az éjjelnappaliban lehet kapni, itt lenn a Gyuszínál.
ANYU (*döbbenten*) Anyu!
KÁLMÁN Na de Anyuka! Azért ilyet ne mondjál már nekünk az Éváról, ilyen éjjel-nappali formában jó? Így nem! Ilyet nem!
NAGYMAMA (*gúnyosan utánozza Kálmánt*) „Így nem! Ilyet nem, neeeeem!” Hát beszélni azt nagyon tudsz, fiam, jól van! Mindig is húgyagyú voltál, aztán most szegény Vicuska mégis rád fanyalodott.
ANYU Anyu, fejezd be!
NAGYMAMA Ahogy az a lüke apus szokta mondani: „Ha jó nincs, ló a számár is”, haha, így...
KÁLMÁN (*üvöltve*) Tudod te egyáltalán, mi az, hogy húgyagyú?! Hm? Hát az nem ilyen! Hát nagyon nem ilyen!

- NAGYMAMA Na jobb lesz, ha most gyorsan befogod a... *(fölkáll a székből, X felé fordul)* ...ha most gyorsan befogom a hajadat ezzel az új hajgumival, csimbikém! Ó! Hát ez valami fenomenális, gyerekek!
- ANYU Anyu, már te is kezdted?
- KÁLMÁN *(előtérbe tolakszik)* Inkább arról kéne inkább, hogy veled mi lesz! Mert ez így nulla! Nagy kerek semmi! Közben itt vagyunk neked mi, a család... *(leül a székbe)* ...anyád meg én, ez a két szétesett zombi, de neem, neki ez neeem...
- ANYU Kálmán, hogy mondhatsz ilyet? Hát szeretjük egymást, és gyereket akarunk... Figyelj, nyugodtan mondd meg, ha tartasz a gyerekvállalástól!
- KÁLMÁN Tart a faszom, úgyis te szülsz meg, én legfeljebb lelépek, ha szar a helyzet!
- ANYU Szóval ez neked ennyi?
- KÁLMÁN Ja. Miért, mit gondoltál? Hogy ásó, kapa, vagy mi? Nagyharang? Meg szélkakas?
- ANYU *(sír)* Úristen!
- KÁLMÁN Megmondom, mi a baj veled: hogy iszol! Puffadsz állandóan, meg böfögsz is, ápolatlan vagy – na, egyszerűen nem vagy gusztusos már. Nem úgy, mint a... *(X-hez fordul)* Na idecsüccsensz hozzám egy percre? Gyere a Kálmánkához, naa! Nem bánt a Kálmán!
- NAGYMAMA Gyerekek, felolvasok egy részt!
- KÁLMÁN Kussolsz már végre? Egész nap baszod itt a rezet, és mindenbe beleugatsz! Már az alsógatyáimat se találom, úgy elrakod a picsába... Na te vén kurva, most fogod

- be azt a ráncos pofádat, vagy beverem!
(*feláll*)
- ANYU (*kirántja a székből*) Egy órád van, hogy
összecsomagolj és eltűnj innen! Elegem
van belőletek! Mindenkiből!
- KÁLMÁN Tessék? Hogy? De miből?
- NAGYMAMA Belőled, te szörnyeteg! (*hátrább ül*)
- ANYU Mindenből! Abból, hogy a férjem itt
hagyott egy hülye picsáért, a vőlegé-
nyemről kiderült, hogy egy gerinctelen
rohadék, a lányom meg teljesen... (*leül
a székbe*) ...teljesen olyan most is, mint
kicsinek! (*X-hez beszél*) Mint amikor öt-
éves voltál, és jöttünk haza együtt az ovi-
ból! Fogtam a kezedet, sétáltunk, gesz-
tenyét gyűjtöttünk útközben – meg volt,
hogy fagyiztunk is, emlékszel? Jaj, azért
az volt a legszebb időszak! Gyere csak
ide, hadd nézzelek meg! (*ölbe veszi*) Lá-
tod, le vagy fogyva! Eszel te rendesen?
Mutasd a körmöd! Te jó ég, milyen hosz-
szú, mikor vágtuk ezt utoljára? Nagyon-
nagyon rég lehetett, igaz? Na add csak
ide. (*hirtelen hangot vált*) De most – mi
ez?! Hogy nézel te rám? Úgy nézel, mint
az apád! Te nem szeretsz engem, ugye?
Utálsz engem! Igen, ez az igazság! Ez
van, ugye? Tudtam én! Tudtam!
- KÁLMÁN (*próbálkozik*) Hadd főjön a saját levé-
ben, nem?
- ANYU Te maradj kussban és menjél csomagol-
ni!

Kopogás. Apu az. Anyu felpattan a székből.

- APU Szia, kisbogár! Szülinapot! (*észreveszi a társaságot*) Ó! Kellemes...! Boldog...! Na?(*X-hez fordul*) Mit küldött neked a Hajni? Egy ilyen (*megnézi*) fitnessdévédét! Egy Ica nevű asszony tornázik rajta, ha jól értelmezem. Látod, hogy mennyire szeret téged a Hajni... (*leül a székre*) ...hogyan szeretne téged belefajítani egy kanál vízbe, ha lenne rá reális lehetőség? Ma is, mielőtt idejöttem, elmondott mindennek, mert hogy én a lányomnak a seggét is kinyalom, meg hogy pénzelem, miközben az nyilvánvalóan egy rafkós kis kurva, satöbbi.
- NAGYMAMA Akkor mi a fenének vetted el, te szerencsétlen?!
- ANYU Nyilván, mert szereti, anyu. Azért.
- APU Á, nem, dehogy, nem szeretem! Úgy utálok már, mint a szart, komolyan, csak hát – félek tőle, na! Olyan erős.
- ANYU Istenem, milyen szánalmas alak vagy!
- APU Ja, te meg tök frigid.
- ANYU Anyád.
- APU Enyém? Nem esett ám messze az alma a fájától!
- NAGYMAMA Jaj, gyerekek, ezt így nem lehet!
- APU Editke! Frigid lukból frigid szél fúj!
- NAGYMAMA Ha szegény apus hallaná!
- APU Na ő szerintem pont megerősítené.
- NAGYMAMA (*felrántja a székből*) Te tróger! Te kurafi!
- APU Edit néni, mi van veled? Zaklatottnak látszol.
- NAGYMAMA Te rohadék!

APU Edit néni, ezt most én nem tudom értelmezni...

KÁLMÁN Pedig nem mondott ám az András hülyeséget. Nem mondott ám.

ANYU Igen? Akkor te is dögölj meg!

Kitör a bunyó. A nők rugdossák, verik a férfiakat. Betoppan Marci szemüvegben.

MARCI FigyeljeteK, nem lehet tanulni ebben a hangzavarban! (*körülnéz*)

X (*felordít*) Elég volt! Takarodjatok! Takarodjon innen mindenki!

X Marcihoz lép, és belenyomja az arcába a tortát. A veszedelők végre kijózanodnak. Egy kis csönd, aztán leporolgatják a ruháikat.

APU Na figyeljeteK ide, ez egy ilyen teljesen sima... klasszikus félreértés!

NAGYMAMA Nahát, tényleg! Igaza van az Andráskának!

KÁLMÁN Na mondom én, mondom én, hogy.

ANYU Hála istennek.

Ölelkezés, majd mint akik megmenekültek valami nagy veszedelemből, egymás hátát lapogatva kivonulnak. „Tudtam én, hogy nincsen semmi baj!” – „Csak félreértésről volt szó...” – „Peeersze, hogy!” stb.

X Nincsen apám, se anyám,
se istenem, se hazám,
se bölcsőm, se szemfedőm,
se csókom, se szeretőm.

9. jelenet

(Anarchistasakk)

Kopognak. Összemegy a szoba. Most már csak akkora az egész, mint egy nagyjobbfajta kartondoboz.

X odamászik az ajtóhoz.

DEZSŐ A játszótársam, mondd, akarsz-e lenni?

FRICI Jaj, ne kezd megint.

DEZSŐ No, komolyan! Egy parti sakk?

FRICI Egy parti sakk!

Dezső és Frici a New York Kávéházban sakkozni kezdenek. A két jelenet – a valós és a New York kávéházi – párhuzamosan zajlik.

X *(az ajtónál)* Ki az?

ANYU Anyu.

X De nem tudsz bejönni, Kálmán eltorlaszolta az ajtót.

ANYU Kálmán a hálószobában alszik. Nyisd ki, légy szíves.

X kinyitja, Anyu belép.

Hosszú csönd.

ANYU Ez nagyon nem volt szép dolog.

X Micsoda?

ANYU Tudod te azt. *(arcát a kezébe temetve sír)*

FRICI Kérlek, én kilépek először is egy gyaloggal. Mindjárt két mezőt!

DEZSŐ Mi az aljas szándékod ezzel, Frigyes?

FRICI Nem mondhatom el senkinek.

DEZSŐ Nesze, én is kilépek.

- X Nem tudom.
- ANYU A nagymamának azt mondtad, hogy te is apádhoz akarsz költözni.
- FRICI Hopp, és már elő is álltam a futóval.
- DEZSŐ Szentisten, ilyen hamar..?? Nem félsz, hogy leütlek?
- FRICI Haha, ha lenne merszed! De te félsz tőlem!
- ANYU Miért csinálod ezt velem? (*sír*) Ennyire rossz anya vagyok?
- X Nem vagy rossz.
- ANYU Hát pedig úgy látszik, mégis.
- X Régen nagyon-nagyon jó voltál.
- ANYU Régen!
- X De most is. Most is.
- FRICI Á, rossz politikát folytatsz, öregem! Gyáva vagy, csak hátrálsz. Ebből csúnya vereség lesz.
- DEZSŐ Te meg övön alulra támadsz!
- ANYU Te mindig csak magadra gondolsz, igaz? Hogy neked mi a legjobb! De az, hogy velem mi van, az nem számít. Olyan vagy, mint apád, csak használod az embereket a saját céljaidra!
- FRICI Brühühühühü, már látom, te le akarod ütni a bábjaimat! Téged nem érdekel, hogy mi lesz a fekete bábok sorsa?! Te kőszívű szfinx! Piha, téged csak a fehér bábok érdekelnek!
- DEZSŐ A fene beléd! Ne rángasd a sakkdeszkrét, így nem lehet játszani!
- ANYU (*belenéz a macskaalmos tálcába*) Jézusom, mennyit pisilnek ezek a macskák! Hát nézd meg, áll benne a lé... Ki kéne néha cserélni az almot, nem?

X Nem tudtam kivinni a Kálmántól.
ANYU Jó, azért nem kell a Kálmánt egy sátán-
nak beállítani, mert egyszer elaludt!

Csend.

FRICI Most figyelj: sakk!
ANYU Kár, hogy ennyire utálsz.
DEZSŐ Affene. Balra sasszé a királlyal.
X Én nem utállak.
ANYU Akkor miért akarsz elmenni? Nem elég,
hogy a Marci...? Persze az más, ő már
felnőtt. És fiú.
X Én csak attól félek, hogy valami bajod
lesz! Hogy egyszer csak el fogsz te is
fogyni, mint ez a szoba!
ANYU És ha itt hagysz, az megoldás? Az a meg-
oldás?
X Nem tudom.
ANYU *(ügyetlen ölelés)* Nem. Ilyen nem lesz.
Na. Nincs semmi baj.

Csend.

DEZSŐ És most eljött az én időm: sakk!
X Most is ittál valamit, nem?
FRICI Disznóság!
ANYU Nem! Nem ittam semmit, csak annyira
nehéz... te el se tudod képzelni, a felelős-
ség, a rezsi, a minden... És közben olyan
egyedül vagyok. És te mindig azt hiszed,
és én már a gyanúsítástól leblokkolok...
De most tényleg, isten bizony nem ittam
semmit! Bevettem egy Algopyrint, mert
fájt a derekam, és ennyi! Nincs is itthon

- semmi, nézz körül nyugodtan! Kutasd ki a szekrényeket, az ágyam alatt, bárhol!
- X Én nem akarok kutatni.
- ANYU Isten bizony! Így görbüljek meg! (*az ujjával mutatja*)
- FRICI Na curukkoljál, Desiré, de gyorsan!
- X Akkor bocs, bocsánatot kérek. Lehet, hogy félreéreztem.
- ANYU Nem iszom többet, kész! Semmit! Ezt elhatároztam. De ehhez kell a ti bizalmatok is.
- X De nem akarsz elmenni orvoshoz? Lehet, hogy segítene.
- ANYU Nem vagyok beteg! Csak olyan nehéz, érted? Minden olyan nehéz! (*sír*) Olyan egyedül vagyok! És gyenge vagyok! Te meg olyan erős vagy.
- X Én?
- ANYU Igen! Te olyan erős vagy! Nézd meg, én néha alig bírok mozogni, ledermedek a gyengeségtől, attól, hogy – az élettől, érted? Nem érted ezt! Látod a kezem? Nem tudom összeszorítani. (*hisztérikusán zokog*) Idebújhatok az öledbe egy kicsit? Amíg most ilyen gyenge vagyok! Ne haragudj, hogy ez van velem most! De nem lesz semmi baj! Nem lesz semmi baj! Utána összeszedem magam, mindjárt, és akkor megint olyan anyuka leszek, megint, mint régen, jó lesz? (*erőszakosan X ölébe mászik*)
- X Jaj, anyu... várjál már, nem, nem bírlak el!
- FRICI Hullanak a bábjaid, mint a legyek! Szedd össze magad, vagy kivérzel!
- DEZSŐ Atyaisten, ki kell törnöm a blokádnál...

A szoba már annyira összeszűkül, hogy alig férnek el benne.

- ANYU De elbírsz! Ha te nem, akkor ki? Ki bír el? Muszáj, muszáj! Idebújok, és minden jó lesz! Semmi baj! (*miközben befúrja magát X ölébe*)
- X A Kálmán ma bejött, és megpróbált letapizni!
- FRICI Ezt meg hogy csináltad?
- ANYU (*felül*) Hazudsz!
- X Én nem hazudok!
- ANYU Nem? De igen. Mert mindig is gyűlölted Kálmánt, féltékeny vagy rá! Mindig is fúrtad! Mindig! És most így akarsz ellene fordítani, igaz?
- X Nem! Nem akarlak ellene fordítani, hanem ez az igazság!
- ANYU Igazság?! Nem fogod fel, hogy ilyen nincs?! Hogy ilyen a világon nincs? Te nekem nem mondhatsz olyat, ami nincs!
- X De ez van! Rám mászott!
- ANYU Vond vissza azonnal, hallod? Vond vissza! Vond vissza, különben – Vond vissza, amit mondtál!
- X De nem érted, anyu? A Kálmán bejött, és megpróbált...
- ANYU Ha ezt még egyszer kimondod – ha ezt nem vonod vissza, akkor -
- DEZSŐ Kicsit összezavarodtál, Frigyes.
- FRICI Ezt vond vissza, Dezső!
- ANYU Na jó. Hagyjuk. Akkor semmi. Nem érdekes. Ne vond vissza. Úgyis mindegy, velem mi lesz. Legyek csak boldogtalan, éljek örökre egyedül, mert neked éppen

úgy tartja kedved, hogy ilyeneket mondj.
 Jó? Igazad van, jobb lesz így mindenki-
 nek! Nem kell visszavonni semmit, ne
 fáradj. Én befejeztem.
 X Mit?
 ANYU Ezt. Ennyi. Kész. (*kiáll az ablakba*) Csak
 rajtad múlik, mi lesz.
 FRICI Ez matt, öregem! Véged van!
 ANYU Csak rajtad múlik.
 X Rajtam...?
 DEZSŐ Bizony!

1. befejezés

ANYU (*búcsúzik az ablakban*) Hát akkor – szia!
 X Anyu, ne!
 ANYU Mit ne?
 X Ne haragudj, elismerem, hogy túloztam
 a Kálmánnal kapcsolatban, vagy hazud-
 tam! Az egészet kitaláltam! Csak nehogy
 kiugorj! Meg fogsz halni! (*megfogja a lá-
 bát*)
 ANYU De most csak azért ismered el, hogy ne
 ugorjak ki?
 X Nem, nem, tényleg nem mondtam iga-
 zat. Gyere le onnan, légy szíves!
 ANYU Szörnyű, amit műveltél.
 X Igen, tudom.
 ANYU Szóval, hazudtál.
 X Igen.
 ANYU Megvádoltál egy ártatlan, jószándékú
 embert.
 X Ne haragudj. Többet nem fordul elő.

- ANYU *(sóhajtozik)* Nem tudom. Őszintén szólva, most már nem tudom, mikor higgyek neked. Annyiszor megbántottál már!
- X Tudom, és bocsánatot kérek.
- ANYU Az nagyon jó. Legalábbis neked. Te nyugodtan fogsz aludni. Csalódtam benned.
- X Tudom.
- ANYU És Kálmán is.
- X Igen, tudom. Bocsánatot fogok kérni tőle is.
- ANYU Az nagyon jó lenne.
- X Gyere le!
- ANYU *(bemászik az ablakból)* Ugye nem költözöl el tőlem soha? Olyan egyedül maradok!
- X Nem, nem, dehogyis, soha! Itt leszünk együtt, hárman, olyan jó lesz! *(megöleli)*
- ANYU Komolyan mondod?
- X Komolyan! Nagyon jó lesz!

Nagy ölekezés.

- FRICI Matt. Győztem! Profi játékos a kedves mama!
- X Ez a három lépéses matt. Nincs esélyem.
- DEZSŐ Utálom a sakkot.
- FRICI Persze. Mert buta vagy hozzá.
- DEZSŐ Nem! Csak nem szeretem, hogy ki vagyok szolgáltatva a szabályoknak!
- FRICI Ezen kár nyavalyogni, Dezsőkém. A szabályok arra valók, hogy megtanuljuk őket. Én is megtanultam, te is megfogod. Majd később, valakivel szemben meg te nyersz.

DEZSŐ És mi van, ha én nem akarom ezt? Ha nem akarok egész életemben játszózni?

FRICI Olyan nincs. Ennek a játéknak ősrégi hagyományai vannak. Mindenki csinálja.

DEZSŐ De miért pont ezekkel a szabályokkal? És ha nekem nem tetszik, hogy nem léphet a ló egyenesen, ha ahhoz van kedve? A futó meg nem szökdelhet, mondjuk hármat előre, kettőt hátra, a királyt pedig nem tehetem zsebre?

FRICI Nem tetszik, hogy nem vagy szabad?

DEZSŐ Pontosan!

FRICI Anarchista vagy, Dezső.

DEZSŐ Igen, az vagyok! És újrajátszást kérek! Saját szabályokkal! Anarchistasakk!

FRICI Anarchistasakk?

Dezső visszarendezi az előző helyzetet. Újrajátszás.

2. befejezés

ANYU Igazad van, jobb lesz így mindenkinek! Nem kell visszavonni semmit, ne fáradj. Én befejeztem.

X Mit?

ANYU Ezt. Ennyi. Kész. *(kiáll az ablakba)* Hát akkor – szia! *(gyászosan kifelé fordul)*

X Na és most mit csináljak?

FRICI Micsodára, kicsoda, micsinál a micsoda!

DEZSŐ Itt a micsoda mikor vagy mikor! Micsodák legyünk vagy micsodák?

X Ez a kérdés: válasszatok!

FRICI Bravó!

DEZSŐ Helyes megfejtés!
 X Szia.
 ANYU Tessék?
 X Csak hogy mondtad, hogy szia, és erre én mondtam, hogy szia.
 ANYU Ennyit tudsz mondani nekem?
 X Én igazából annyit tudok most mondani neked, hogy szerintem be kéne jönnöd onnan, mielőtt még tényleg leesel.
 ANYU Szerinted?
 X Szerintem.
 DEZSŐ A király lelép a tábláról!

A szoba viharos gyorsasággal kitágul eredeti méretére. És világosodik.

10. jelenet

(A pótvizsga)

A családtagokat látjuk: Aput, Anyut, Nagymamát, Marcit és Kálmánt. Ülnek valahol. Mintha újra gyerekek lennének, és mintha újra az iskolapadban.

Homonnainé helyett (öltözékében...?) most X áll a katedrán.

X Hát akkor kezdjük el. Ki lesz az első? Senki? (*vár*) Senki nem szeretné elmondani a versét? (*csönd*) Nem erőszak, gyerekek. De ez az utolsó alkalom, hogy megmutassátok, amit hoztatok. Nos?

Mindenki sunyít, mint felelésnél, és idegesen mormol valamit. Végül Apu félénken jelentkezik.

- X Nagyszerű! Apu! Hát akkor mutasd, mi van a batyudban?
- APU *(nagy zavarban)*
Indulj dalom,
bátor dalom... *(belesül)*
- X Semmi baj! Gondold végig, mit akarsz mondani. Megvárjuk.
- APU ööö...sápadva nézze röptöd,
aki nyomodba köpköd:
a fájdalom.
Jaj, mily sekély a mélység
és mily mély a sekélység
és mily tömör a hígság
és mily komor a vígság.
Tudjuk mi rég, mily könnyű
mit mondanak nehéznek,
és mily nehéz a könnyű,
mit a medvék lenéznek.
Ó szent bohóc-üresség,
szíven a hetyke festék,
hogya sebet nevéssék...
- X *(közbevág)* Köszönjük! Bátor választás!
Na végre, Apu! Ezt vártuk tőled! Többiek?

Anyu félénken jelentkezik.

- X Tessék! Te mit hoztál nekünk, kicsi lány?
- ANYU *(lámpalázás, mint egy kisgyerek, szavalni kezd)*
Hogy rettenetes, elhiszem,
De így igaz.
Ha szeretsz, életed legyen
Öngyilkosság, vagy majdnem az.
Mit bánom én, hogy a modernnek
Vagy a törvény mit követelnek;

- X *(viccesen ájuldozik)* Húha-húha, de merész itt valaki! De hát aki mer, az nyer, Mártonka! És te most nyertél, azt gondolom. És mi is azzal, hogy meghallgathattunk. – Kálmán, ébresztő, ne aludj! Te következzel!
- KÁLMÁN *(először álmosan, majd belelendülve)*
 Hervad már ligetünk, s díszei hullanak,
 Tarlott bokrai közt sárga levél zörög.
 Nincs rózsás labirinth, s balzsamos illatok
 Közt nem lengedez a Zephyr.
- X *(megtapsolja)* Köszönöm, köszönöm szépen! És mindenki másnak is gratulálok! Kellemes meglepetést okoztatok mindannyian, gyerekek! Na látjátok!

X elhallgat, de Kálmán nem bírja abbahagyni a saját versét. Erre a többiek is beszállnak, tovább szavalják a verseiket, egymás szavába vágznak, vitatkoznak, beszélgetnek a versrészletekkel, kórust alkotnak, szólókat énekelnek.

Azán csönd.

Prológus

- FRICI Desiré!
- DEZSŐ Mondd.
- FRICI Nem tudom, én azt hiszem, nem bántam volna, ha így a végén még tőlem is idézünk valamit.
- DEZSŐ Mire gondolsz? Például hogy álmodban két macska voltál, és játszottál egymással?
- FRICI Hát például.

DEZSŐ Az jó. Az jó lesz ide, Frici.
FRICI Biztos vagy benne?
DEZSŐ Tökéletesen.
FRICI Nem lapos ez, nem kevés, a te hosszú
 versed után?
DEZSŐ Ugyan kérlek, hát mi nem lapos az én
 versem után?
FRICI Hát pedig van nekem is azért egypár
 nagyon hosszú és jelentékeny versem,
 az egyik valahogy úgy szól, hogy... „Nem
 micsinálhatom kicsodának, micsinálom
 hát kicsodáknak! Micsináltam micsinálni,
 micsodán és micsodán, Kicsodáknak,
 hogyan, hogyan...” *(szavalva távoznak)*

VÉGE

SZÜLŐI ÉRTEKEZLET

Köszönet a társulat tagjainak – Dióssi Gábor (Dió)nak, Néneyei Pálnak, Stefanovits Angélának, Urbanovits Krisztinának és Végh Zsoltnak – az ötletekért és improvizációkért.

Szereplők:

PALÓC ILDIKÓ	<i>a 3. b. osztályfőnöke, harmincöt éves, csinos, modern, toleráns</i>
ELEMÉR	<i>a Fábrián Guszti apukája, jóra való élelmiszer-beszerzési aligazgató</i>
ÁGOSTON	<i>a Fenyák István apukája, sikeres, ötvenes úr, a Minisztériumban dolgozik</i>
MERCI	<i>a Turcsók Vivike anyukája, elhízott fodrásznő jelentős dekoltázssal</i>
EMESE	<i>a Pákai Pálmus anyukája, ideges, csinos, jólöltözött nő</i>
GÉZA	<i>a Hutirai Matyi apukája, negyvenes, munkanélküli férfi</i>
IGAZGATÓ	<i>az iskola igazgatója, Básti Lajosra hasonlít</i>

I. FELVONÁS

A szülők (vagyis az előadás nézői és szereplői) az osztályterem előtt váraкоznak. Az ajtón terményekből, kalászból összefont, csinos 3.B. felirat ékeskedik.

Palóc Ildikó rohanva megérkezik.

ILDIKÓ Jaj, zárva van? Ne haragudjatok! Pedig mondtam az iskolatitkárnak, hogy szülői lesz, és hagyja nyitva a termet, de úgy látszik, nem sikerült neki. Bocsánat, elnézés! Máris nyitom! Mert fő a nyitottság, haha, ugye. Bár ezt ebben az iskolában hiába magyarázom. Melyik az a kulcs, várjatok... Aha, ez lesz az! Talált-süllyedt! *(kinyitja a kulcsra zárt ajtót, és beengedi a szülőket – lehet impro, bemutatkozik, tréfál)* Szervusztok, na, akkor szerintem – próbáljunk leülni! Mindenki keressen magának egy szimpatikus padot! És akkor kezdjük el, jó?

A szülők letelepednek.

Az osztályterem nagyon takaros: a padok színes textíliákkal, párnákkal, pokrócokkal vannak beborítva, a tanári asztalon mécses, a falon évszakhoz illő dekoráció. A szereplők közül egyelőre csak Emese, Elemér és Merci ül bent. Ildikó elhelyezkedik a tanári asztalnál. Már elkezdéné az értekezletet, de még mindig nagy a nyüzsgés.

ILDIKÓ

Na akkor ha mindenki elhelyezkedett, akkor bemutatkoznék... Gondolom, már kitaláltatok: én vagyok Palóc Ildikó, az új osztályfőnök. Mindenkit szeretettel köszöntök a 3. b. osztály – számomra pedig életem első... – szülői értekezletén! Bár én szívesebben nevezném az eseményt Együttlétnek vagy Vendégségnek, mintsem ilyen hivatalosan, hogy... de mindegy. Remélem, hamar megtaláljuk majd a közös hangot, és meg tudunk nyílni egymás számára, hogy ezzel gazdagíthassuk önmagunkat, és közvetett módon a gyerkőcöket is!

Annyit már most elmondhatok, hogy a kicsik csodálatosak, rengeteg örömet okoztak nekem már ebben a két hétben is. Alig vártam, hogy megismerjelek titeket is, és meglássam, „honnan jött” ez a sok kis tündér. Sok megbeszélhivalónk lesz, többek közt az anyák napi ünnepség kitalálása, megszervezése. És ebben a ti kreatív segítségetekre is számítok. (*megakad, megköszörüli a torkát*) Bocsánat, de még egy kicsit izgulok, nagyon új nekem ez a helyzet, és az öröm mellett van bennem persze fájdalom és bánat is – és igazából ezzel kellett volna kezdenem –, hogy ezt a csodálatos kis közösséget éppen egy ilyen szomorú helyzet, a Vörösvári Ica néni elvesztése miatt vehetem át, aki rengeteget...

ELEMÉR

(*bizonytalanul, felnéz a jegyzeteiből*) Elvesztett az Ica néni..?

ILDIKÓ

Úgy értettem, hogy távozott közülünk, és ez a veszteség nagyon nagy űrt hagyott mindenkiben.

- ELEMÉR Ja! *(valamit megértett most, leírja)*
- ILDIKÓ Ne haragudj, megmondanád a neved? A gyerekeket már ismerem, de a még nem igazán tudom őket arcokhoz kötni. Már-mint a ti arcotokhoz.
- ELEMÉR *(ünnepélyesen feláll)* Fábián Elemér.
- ILDIKÓ Á, a Guszti apukája!
- ELEMÉR Igen, így van. De különben az a helyzet, hogy én itt egy kicsit azért kívülálló vagyok, csak a feleségemet helyettesítem, neki kellett volna jönnie, csak sajnos... hát, egy szó mint száz: megbetegedett. Habár egyébként én se vagyok százszázalékig egészséges. Mindenesetre én ma mindent lejegyzetek itt, és föl is van írva egy pár dolgot, hogy mondjam el esetleg majd a Guszti betegségeivel kapcsolatban. Nem tudom, hogy lesz-e rá egy kis idő? *(egy vastag paksamétát vesz elő)*
- ILDIKÓ Meglátjuk, jó? Ez nagyon fontos téma, mindenképp lesz róla szó. Foglalj helyet! Nos, szóval... magamról egy pár dolgot akkor elmondanék. Elődöm, Vörösvári Ica néni egy csodálatos ember volt. Nekem is még, képzeljétek, anno ő volt az osztályfőnököm, és nagyon sokat kaptam tőle – pro és kontra. Ugyanakkor én mint tanár eléggé más elveket képviselek, mint ő, aki egy hagyományos pedagógus volt, aki külső erőkből származtatta a tekintélyét, úgymint: ellenőrző, napló, tankönyv, órarend, igazgató, koki. Na most, az alternatív gondolkodású tanárnak, amilyen én szeretnék lenni, de persze még nagyon sokat kell tanulnom, alapvető létezési módja nem ez a fajta bi-

zonyosság, hanem az örök kétely. Nem szeretem a frontális oktatást! Én megpróbálok olyan tanár lenni, aki nem mint megkérdőjelezhetetlen istenség van jelen a gyerekek életében, hanem ő maga is tépelődő, igazságot kereső lény... Gondolkodni, tehát lenni. Számomra mindegyik nebuló egy kis bimbócska, akiket öntözni kell, hogy virágba boruljon! Szerintem egy ilyen korú gyerekeknek nem természetes állapota, hogy negyvenöt percet üljön dermedten a padban. Ezért az órákat én mindig meg-megszoktam szakítani különféle kis testmozgásokkal, lazító gyakorlatokkal. Ez a feszültség oldására is nagyon alkalmas. Megmutatnék egyet, ha benne vagytok. Van hozzá kedvetek? Akkor álljatok fel.

A szülők kicsit kényszeredetten felállnak.

ILDIKÓ *(nagyon dinamikusan)* Karokat a magasba!
Fák vagyunk!

A tornagyakorlat közepén belép Ágoston.

ÁGOSTON Ez az ötödik cé szülői értekezlete?
ILDIKÓ Nem, ez a harmadik bé, Szülői Együttlét
Vendégség! *(nevet)* Éppen fák vagyunk! El-
érjük a plafont! Kilyukadt az iskola teteje,
kidugod a lyukon az ágaid, a lombokat...!
Nyúlik, nyúlik a hát! A kezed a törzsed
meghosszabítása! Így van, már kint is vagy!
(a nézőket kérdezi) Te milyen fa vagy? *(stb)*.
És a kis késős elárulja a nevét?
ÁGOSTON Fenyák Ágoston.

- ILDIKÓ A kis Ágoston apukája! Ágoston nagyon jó eszű, motivált gyerek. Láttam, hogy kitűnő tanuló volt tavaly, és versenyeket is nyert.
- ÁGOSTON Azt elhiszem! Majd megnézhetné, mit kapna tőlem, ha nem lenne motivált!
- ILDIKÓ Úgy értem, belülről motivált.
- ÁGOSTON Belülről, úgy gondolom én is. Úgy retteg tőlem belülről, hogy ne kapjon egy motivációs nyaklevest! (*kacag*) Nézze, ezt csinálta velem az apám is, vele is az ő apja, és lám, azért csak felnőttünk. Szoktam is motiválni. (*viccesen legyint, mintha megpofozná a gyereket*)
- ILDIKÓ Habár a Bolyai-versenyt mégis a Fábíán Guszti nyerte. Néha a legfurcsább kisgyerekek is nagyszerűen tudnak teljesíteni!
- ELEMÉR A Guszti furcsa? Nem vettem észre, nekünk nem furcsa.
- MERCI Nem furcsa, csak ilyen beteges, tudod! Asztmás meg epilepsziás meg zsírszegény...
- ELEMÉR Tojásallergiás.
- ILDIKÓ Na jó fák, tegyétek le a kezeiteket, üljétek le.
- MERCI Ennyi volt a torna?
- ILDIKÓ Egyelőre igen. De lesznek még majd ilyen blokkok, jó? Most ez azért volt jó, mert nagyon egy hullámhosszra kerültetek, a rezgéseiteket ezzel a mozgásformával egymásra tudtátok hangolni.
- MERCI Megismételhetem?
- ILDIKÓ Ne, mert akkor már más hullámhosszra kerülsz, Melinda.
- MERCI Merci vagyok. Mint a kocsi. Meg a csoki. (*kuncog*)

- ILDIKÓ Ja igen, Merci, ne haragudj! Hol is tartot-
tam a kilazítás előtt?
- MERCI *(jelentkezik)* Az új elveknél!
- ILDIKÓ Ja igen. Köszönöm. Annyit még szerettem
volna elmondani az Ica nénivel való vi-
szonyomról meg általában a hivatásomról,
hogy...
- MERCI Ezek kurva fontos dolgok, Ildi!
- ILDIKÓ Köszönöm szépen, Merszi.

Merci ünnepélyesen föláll egy kozmetikumos zacskóval, kimegy Ildikóhoz, hosszasan suttogva magyaráz neki, végül két cuppanós puszi kíséretében jelentősegteljesen átadja neki a zacskót, és visszaül.

- ILDIKÓ *(zavarban)* Köszönöm... a szülői munka-
közösség nevében... akkor ezt most bete-
szem ide, az osztálykosárba. Ide mindenki
behozhatja azt a játékát, ami már nem kell
neki, és mindenki ugyanannyit tesz bele,
amennyit kivesz...
- ÁGOSTON Bájos ez a kommunisztikus rendszer!
- ILDIKÓ Apuka mivel is foglalkozik?
- ÁGOSTON Politikával.
- ILDIKÓ Melyik oldalról?
- ÁGOSTON Kormányzati.

Egy kis csönd.

- ÁGOSTON Nagyon morcosnak tetszik lenni, ha azt
mondom, hogy nekem nincs jó vélemé-
nyem az ilyen modern pedagógiáról? Hogy
fák vagyunk tanulás helyett? Hogy iskola
helyett szabadidőközpont?

- ILDIKÓ Semmi baj, nem vagyok én morcos, nálunk minden vélemény egyenlő értéket képvisel!
- ÁGOSTON Hová ülhetek?
- ILDIKÓ Ahová tetszik. Az Ágoston helye ott van, esetleg oda.
- ÁGOSTON Parancs, főnök! (*viccesen tiszteleg*)
- ILDIKÓ Huhh, hol is tartottam?
- EMESE Ahol az előbb. Az új elveknél.
- ILDIKÓ Ja igen. Köszönöm. Téged hogy is hívnak?
- EMESE Szarvas Emese. Pákainé.
- ILDIKÓ Ó, hasonlít is rád a Pálmus!
- EMESE Köszí.
- ILDIKÓ Tehát, igen. Akkor először vegyük szerintem a konkrétabb kérdéseket, amikben döntést kell hoznunk, és utána majd rátérünk a fő témákra, az anyák napi ünnepség megszervezésére. Jó lesz ez így?
- ÁGOSTON Pompás!
- ILDIKÓ Jó, akkor először gyorsan a Zsemlei Kati néni testneveléstanár üzenetét tolmácsolom, hogy – megint lesz idén úszáslehetőség az iskolában, de most egy másik helyen, és ha elegenden jelentkeznek rá az osztályból, akkor nagyon kedvezményes. Itt ez a szórólap: „Szeretettel várjuk az iskolásokat, hogy játékos formában megbarátkozzanak a vízzel, satöbbi, satöbbi.” – Örvény Úszóiskola, úgy látom, ez a nevük. Körbeadom, gondolkozzatok rajta, aztán majd íméiben begyűjtöm a válaszokat! (*körbeadja a papírt*) A következő dolog az osztályszekrény kialakítása lenne. Kérnék néhány lelkes apukát – de nem akarok diszkriminatív lenni: akár anyukát is! –, aki segítene a faanyagbeszerzésben, építésben.

Jelentkezteti az apukákat, anyukákat. Addig nem nyugoszik, míg nincs meg az elég ember – akkor se, ha kínosan hosszú a procedúra. Felírja a neveket.

ILDIKÓ Van-e valakinek kérdése az eddig elhangzottakról?

Nincs.

ILDIKÓ Jó, akkor most jöhet a következő napirendi pontunk, ami talán fontosabb az úszás-oktatásnál, hogy: amint tudjátok, vészesen közeleg az anyák napja! Én idén egy kicsit rendhagyóbb műsort szeretnék szervezni, ha nincs ellene kifogás. Ugyanis olyan méltatlannak érzem ezeket a szokásos ilyen rigmusokat, amik hazugok és negédések, hogy: „Ha kávé keserű, ha mártás savanyú, csak egy szót kiáltok, csak annyit, hogy anyu”...

MERCI ...hogya Anyu! Igen! Ezek iszonyú édesek!

ILDIKÓ Édinek édi, csak halálosan giccses és hazug.

MERCI De ezt most nem értem, Ildi! Az előbb azt mondtad, hogy minden vélemény tökegyforma! Akkor ne mondd már rá, hogy fos ez a vers, amikor nekem az a véleményem, hogy kurva aranyos ez a vers!

ILDIKÓ Én azt nem mondtam, hogy fos ez a vers... És különben azt se, hogy minden vélemény tökegyforma. De igazad van, nem volt helyes, hogy minősítettem őket. Visszaszítvam, rendben?

MERCI Oké, puszi!

EMESE (*magában dörmögve*) Ha a suttyóság fájna...

- MERCI Mi van??
- EMESE Semmi.
- ILDIKÓ Edina, az ilyen megjegyzések, nem hiszem, hogy építik a közösséget!
- EMESE Emese.
- ILDIKÓ Ne haragudj, igen, Emese. Tényleg nagyon rossz a névmemóriám, elnézést kérek. Megtennétek esetleg, hogy – lehet, hogy felírjátok egy papírra a neveteket, és kiteszítek így magatok elé a padra? Csak tényleg hogy könnyebb legyen. De csak akkor, ha ez nem kelt rossz érzést bennetek.
- ÁGOSTON Nem kelt, kedves Ildikó. Név, cím, tudományos fokozat? Minden kell?
- MERCI Én kiírom!
- ILDIKÓ Elég lesz a keresztnév.

Papírt oszt, mindenki ír. A nézők is rákényszerülnek, hogy kiírják a nevüket.

- ILDIKÓ Jó, és ha ez megvan, akkor aztán állítsátok föl majd így, szépen, félbehajtva, vagy kétoldalt talpacskát kanyarítva neki! Így, mutatom! (*mutatja egy papíron*)
- ELEMÉR Én a saját nevemet írhatom, vagy a nejemét? Mert én tényleg nem vagyok most annyira kompetens...
- ILDIKÓ Szerintem a tiédet írd, elvégre téged foglak megszólítani, igaz?
- ELEMÉR Rendben! (*átjavítja a Barbarát Elemérré*)
- ILDIKÓ Köszönöm szépen. És akkor folytatnám az elkezdett témát. Kezdjük már rögtön ott, hogy miért hívjuk csak „anyák” napjának? Nem? Hiszen ott vannak az apukák is, akik éppúgy részesei a családközösségnek,

- tanúi és jó esetben aktív résztvevői a gyerek felnövekedésének, és én mindig is úgy éreztem, hogy arcpirító dolog nemi alapon diszkriminálni őket! Ezért az jutott eszembe, hogy átkeresztelhetnénk az ünnepséget „szülők napjá”-ra. Mit szóltok hozzá?
- ELEMÉR Arcpirító dolog?
- ILDIKÓ Tessék?
- ELEMÉR Hogy most itt jegyzetek, és kérdezem, hogy: „arcpirító dolog diszkriminálni őket”? Vagy valami más volt? Vagy „arcpirító” volt?
- ILDIKÓ *(kicsit elbizonytalanodva)* Igen, azt hiszem, „arcpirító” volt.
- EMESE Elemér, te szó szerint lejegyzetelsz mindent?
- ELEMÉR Igen! A feleségem mindent szó szerint akar. Ti nem ismeritek őt.
- EMESE Hogyne ismernék, ő a munkaközösségis. Mindennap ír hat oldalt az osztálylistára. Őt ismerjük. Téged nem ismerünk!
- ELEMÉR Jaaa! *(kezet nyújt)* Fábián Elemér!
- EMESE Helló! Ildikó, ne haragudj, de az anyák napja előtt beszélhetnénk egy szót még így előljáróban valamiről?
- ILDIKÓ Miről?
- EMESE Inkább: kiről. A Hutirai Mátyásról!
- ILDIKÓ Emese, én azt gondolom, hogy a szülői értekezlet egy kollektívabb műfaj, ahol nincs helye a mások háta mögötti, személyeskedő...
- EMESE Ne haragudj, de szerintem az elég kollektív, amit ez a gyerek művel az osztályban! Tegnap a Pálmus, akinek padtársa ez a, sajnálom, de azt kell mondanom: alattomos,

- gonosz gyerek, azzal jött haza zokogva, hogy a Hutirai elkérte a bugyiját.
- MERCI És ő meg odaadta?
- EMESE Nem ez a lényeg! Harmadik osztályos, naiv gyerekekről beszélünk! Azt hazudta neki, hogy egy kísérlethez kell.
- ELEMÉR Milyen kísérlethez?
- EMESE Semmilyenhez, ez egy szimpla, rohadt átverés volt, Tihamér!
- ELEMÉR Elemér! *(javítgatja a névtábláját)* Nem jól látszik?
- MERCI *(segítőkészten átnyúl Elemérhez)* Van vastag rózsaszínem, adjak?
- ELEMÉR Köszönöm szépen!
- EMESE *(Elemérnek)* De úgy tudom, a múlt héten a te fiadat is életveszélybe sodorta a Matyika, mikor fingsprére cserélte ki a Guszti asztma-inhalátorát! Hát normális ez, mondjátok meg?
- ELEMÉR *(keresgél a lapok között)* Igen! Itt írja a feleségem, hogy: „Hutirai Matyi egy óvatlan pillanatban lepattintotta az inhalációs szuszpenziót tartalmazó pumpát a...”.
- EMESE A Lévai Janónak megette a vonalzóját, a Fenyák Istinek levizelte az ellenőrzőjét, és azt vitte ki környezetfelelésnél, és sorolhatnám. Ehhez képest én még életemben nem láttam a gyerek szüleit, pedig harmadikosok!
- MERCI Nemtom, sztem jófej az a srác. A Vivikének haverje.
- EMESE Jó, és ez inkább alátámasztja, amit mondok.
- ÁGOSTON Á, én ismerem az apját, munkanélküli a szegény ördög! Ő is meg a fia is olyan szá-

nalmasan frusztráltak, hogy haragudni se lehet rájuk. Mindkettő az a fajta, akit fölösleges tanítani.

ILDIKÓ Senkit sem fölösleges tanítani, Ágoston!
– Na jó, szerintem zárjuk le ezt, mielőtt tényleg az lenne a szülői értekezlet témája, hogy másokat a távollétükben kirekesztünk és megalázunk.

ÁGOSTON *(jelentkezik, viccesen)* Elnézést, tanárnő, meg tudja tippelni, hogy úgy saccperkábé meddig fog tartani ez a mai alkalom? Csak azért kérdezem, mert hatra be kéne érnem a minisztériumba.

ILDIKÓ Addig fog tartani, Ágoston, amíg mindannyian meg nem tudunk nyílni annyira, hogy gazdagíthassuk egymást és önmagunkat!

ÁGOSTON *(színpadiasan telefonál)* Béla, kezdjétek el nélkülem az ülést, nyílunk meg itt egymásnak a szülőin, nem tudjuk, meddig fog tartani, érted... *(felnevet)* Csak hülyéskedem, nem telefonáltam!

Ildikó öntudatosan Ágostonhoz megy, és elveszi a telefonját.

ILDIKÓ Szülő értekezlet után visszakapod!

ÁGOSTON Tanító néni, neeee...!

Röhögés.

ILDIKÓ Szóval, mit szóltok az ajánlatomhoz? Ki szavaz arra, hogy legyen anyák napja helyett szülők napja?

ÁGOSTON Vagy legyen inkább Hagyományos Családmódellemel Nap. HCsN.

MERCI Ne, az kurva hosszú!
ÁGOSTON Mi, a HCsN?
MERCÍ Aha. Ildi, szerintem legyen az, amit te mondtál, hogy szülésnap! Az kurva jó volt!
ILDIKÓ Válogassuk meg a szavainkat, Mercí, jó? Ez így lehet, hogy valakit sért. Nem szülésnap volt, amit mondtam, hanem szülők napja. Na de akkor ki szavaz arra, hogy szülők napja?

Megszámolja a szavazatokat.

Akárhogy szavaznak is a szülők, ő azt írja a táblára: Szülők napja.

ILDIKÓ Jó, hát akkor ez így lesz. Akkor lépünk is a tettek mezejére! Tényleg nyakunkon az ünnepség, úgyhogy... *(odamegy egy padhoz, és megszólít két nézőt)* Zsófia, Kornél, megkérhetlek titeket valamire? Adok alapanyagokat, és akkor légy szíves, készítsetek egy szépséges feliratot, hogy Anyák Napja! Jó? Ennyit tegyetek meg az osztályközösségért, jó? Nem kell nagy valami, csak egy ilyen kedves, ízléses felirat! Mondjuk a betűk olyan negyvencentisek lennének, mivel kint lenne az egész a tábla fölött. És az jutott eszembe, hogy lehetne az „Anyák” szó mondjuk ilyen apró kis gyermek alakokból összefonva, a „Napja” pedig kis szülőcskékből, jó? Amit talán olvastatok is az ímélemben, hogy kértem tőletek egy kis segítséget a szülők napjához kapcsolódva. Ki emlékszik, mi volt az?

Mindenki lapít.

ILDIKÓ Hú, de nagy a csönd! Merem remélni, hogy ez csak egy kis átmeneti áramszünet a fejekben. És egyébként mindenki emlékszik körímélem minden szavára...

Csönd. Ildikó vészterhesen járkalni kezd az osztályteremben.

ÁGOSTON Emlékszünk, Tanító néni, kérem! Olvas-tuk! Ittuk minden szavát!

Bizonytalan helyeslés az osztályból.

ILDIKÓ Az jó, mert ez az ímél egyfajta ars poética volt a részemről. Megfogalmaztam benne önmagamat, a pedagógiai elveimet. Bele-tettem a szívemet. Nagyon szomorú len-nék, ha kiderülne, hogy semmibe vették.

Csönd.

MERCI Én tudom, mi volt! Hogy az új oktatás nyitott, nem cseszegetjük egymást, nem baszogatjuk a gyereket se, hogy tanuljon, modern és alapvető emberi jog!

EMESE Gratulálunk!

MERCI Ildikó, az Emese megállás nélkül basztat!

ILDIKÓ Emese, kérlek, hogy ne minősítsd Mercé-deszt, jó?

EMESE Elnézést.

ILDIKÓ Ez mind igaz, Mercédesz. Köszönöm. Többiek? *(ijesztően járkalni kezd a pad-sorok között)* Esetleg megvan valakinél az ímélem kinyomtatva?

ELEMÉR *(büszkén magasba emeli a papírt)* Nálunk!

- ILDIKÓ Nagyszerű. Ágoston, milyen tevékenységet végeznek a gyerekek rendszerint az óra elején?
- ÁGOSTON *(szemüveget vesz, a jegyzeteibe mélyed)* Na nézzük csak, tevékenységek...
- ILDIKÓ Nem ördögösség! Átgondolod, megfogalmazod. Mint a minisztériumban.

Ágoston töri a fejét.

- ILDIKÓ Kicsit segíték. Hát mit mesélt otthon a fiad? Hogy mit szoktak csinálni a gyerekek az óra elején? Amit mi is csináltunk ma.
- ÁGOSTON Igen, beszélt erről valamit az Attila.
- ILDIKÓ Aligha, hiszen az Attila a 7.a-ba jár. Ez a kis István osztálya.
- ÁGOSTON Milyen igaz. A 3.b.
- ILDIKÓ Igen. Nem az 5.c., a Tárnoki Sándorné Erika osztálya, ahova a Levente jár, se nem 7.a., a Szegő Laci osztálya, ahova az Attila jár. Tehát, mit csináltunk az óra elején? Ugye, hogy milyen kár, hogy elkéstél?
- MERCI *(jelentkezik)* Ildi!
- ILDIKÓ Merci!
- MERCI Fák voltunk! Mert hogy meghalt a szegény Ica, és akkor az új elvek szerint mozogni kellett, ezért lettünk fák.
- ILDIKÓ Jó, de kicsit pontatlan.
- ELEMÉR *(elmerül a papírjaiban)* „Lazítás, testmozgás, feszültségoldó tevékenység”!
- ILDIKÓ Nagyon jó, ezt elfogadom.
- ELEMÉR A feleségem írta fel! Övé a dicsőség!
- ILDIKÓ Ez a része az órának arra való, hogy összehangolja, koncentrációra serkentse a gyerekeket, hogy a közös munka során ha-

- tékonyabbak legyenek. Rendben, menjünk tovább. Ágoston, kihagytál egy fontos momentumot az óra legelejéről.
- ÁGOSTON A fás rész előttről?
- ILDIKÓ Ühüm. Volt egyfajta üdvözlési formánk.
- ÁGOSTON Lássuk csak, most tippelek: osztály vigyázz?
- ILDIKÓ *(édeskésen)* Hát az aligha, és ez itt a lényeg! Nem, nem, valami más volt. Egy gesztus, amivel az egyenrangúságomat fejeztem ki a gyerekek felé.
- EMESE Kézfogás!
- ILDIKÓ Köszönöm, Emese, de legközelebb ne bekiabálva, jó? Ágoston, mi az az öt legfőbb alapelv, amire épül a gondolkodásom?
- ÁGOSTON Szeretet.
- ILDIKÓ Vedd ki a kezed a zsebedből, és artikulálj, hogy mindenki hallja a gyönyörű orgánusmodat.
- ÁGOSTON Szeretet.
- ILDIKÓ Szeretet, az egy.
- ÁGOSTON Közösség.
- ILDIKÓ A közösség, az nem elv, a közösség egy adott helyzet. És még?
- ÁGOSTON Nem tudom. Bocsánat.
- ILDIKÓ Tudod, hogy nincs bocsánat! Szeretet van, őszinteség van, mi van még?
- ÁGOSTON Törekvés.
- ILDIKÓ Na jó, ennek még az ellenkezője is hülyeség. Van még valami ötlet?
- EMESE *(súg)* Elfogadás!
- ÁGOSTON Elfogadás.
- ILDIKÓ Nem fogadom el, és megkérem a Pálma anyukát, hogy ne súgjon, mert azzal nem segít. *(a két feliratkészítő szülőhöz lép)* Ti

hogy álltok közben, Zsófia, az ünnepi felirattal?

A két néző szorongva megmutatja, amit alkotott. Az ünnepi táblán ez áll: „ANYÁK NAPJA”.

ILDIKÓ Ez micsoda? – Azt értem, hogy tábla, de mi van ráírva? De miért írtatok Anyákat, amikor pont azt beszéltük meg, hogy Szülők? Jó, az rendben van, hogy az Anyák szó gyerekfigurákból van összefonva, a Napja meg anyákból, de most mit kezdjek ezzel? Ezt próbáltam elmagyarázni egész nap, de láthatóan hiába. Falra hányt borsó volt! Egyébként is, ne haragudjatok, de olyan igénytelenül néz ki az egész... Te örülnél ennek otthon, a lakásodban, Kornél? Kitenned ezt a saját faladra, Zsófia? *(hirtelen szétszaggatja a táblát)* Jó, ezt lehet előlről kezdeni. Vidd le, légy szíves, a szelektív kukába!

A Zsófia nevű néző alázatosan kiviszi a kukába a szét-tépett táblát.

ILDIKÓ *(Kornélra pillantva gondterhelten felsóhajt)* Te pedig menj ki a pajtásod után a folyosóra gondolkodni, jó?

Néma csend.

ILDIKÓ Nos. Tudtok ti csendben is lenni, ha muszáj. Na szóval. Vissza a szülők napjára. Én idén arra gondoltam, ne vásárolt ajándék legyen, hanem saját készítésű: és megker-

tem a gyerekeket, hogy írjanak egy kis fogalmazást – a szüleikről! Bevezetés –

Elkezd a táblára írni.

– rövid külső jellemzés: milyen szép az apukám, milyen okos az anyukám – csak hogy elszakadjunk a közhelyektől. Aztán a tárgyalás: a tartalmi rész, egy kis anekdota, történet otthonról, egy aranyos életkép, a vége pedig egy rövid, tömör, összefoglaló dicséret.

Ezt írja fel a táblára: Rö. Töm. Össz. Fogl. Dics.

Ez szerintem azért lenne jó, mert így az ő szemük tükrében visszaragyognának a hibáitok, a tökéletlenségeitek, és hús-vér emberként ábrázolnak titeket a maguk kis naiv szeretetével. Hm?

Kínos csend.

MERCI *(bizonytalanul)* Basszus, Ildi! Most jutott eszembe, hogy a Vivike azt mondta otthon, úgy szeret téged, Ildikó, mintha az édesanyja lenné! Ő is írhatna rólad is egy kis ilyet, őszinteséget.

ILDIKÓ Hát igen, én is így vagyok vele. Amikor a szünetben jön hozzám a Vivike, és összeszorít a masszív kis karjaival, még a könyvem is kicsordul! No, de ez a nap most nem rólam fog szólni, hanem rólatok. De most akkor felolvasok egy-két ilyen kis írást, jó?

- ÁGOSTON Ne haragudjatok már, de nevesítve lennének ezekben az írásokban?
- EMESE De biztos lenne cenzúrázva, ugye?
- ILDIKÓ Mitől fél az anyuka? Név nélkül lesz, természetesen. Most. Mert az ünnepségen a szereplő gyerkőc miatt óhatatlanul ki fognak derülni a hovatarozások. Akkor itt az első.

Közben előveszi a fogalmazásokat, lapozgat. Egyet elővesz.

Jaj, olyan aranyosak, annyi jó van köztük! Ezzel kezdem. De édes: „Az én szüleim nagyon szépek és kedvesek, az apukám 110 kilogram, az anyukám hetvennégy. Mindketten szeretnek... tévézni és aludni (*nevet*). Apukám hátán van egy olyan szörpamac, ami elég nagy, mint egy állatször, olyan. Nem lehet leszedetni, mert születési hiba.”

- MERCI (*felvisít*) Juuuj, ezek a Friciék! (*zaklat egy nézőt*) Ti vagytok, ugye?
- ILDIKÓ Merci, pszt, nem tudjuk, hogy kiről van szó, jó? Itt a következő: „Egyszer apukám nem tudott beverni egy szöget a falba, és anyukám segített neki. Ő olyan erős! Először nem ment jól, fájt apukámnak, de aztán sikerült, mert nem is olyan nehéz dolog ez! Azóta rájött, hogy ő is képes bizonyos dolgokra.”
- ELEMÉR Igen, igen, ezek mi vagyunk! Így megfogta akkor a Barbara a kezemet, olyan aranyos volt! Beletette a szöget a balba, a jobba meg a kalapácsot, rászoritotta így az ő kis kezét az enyémre, és akkor így ütöttünk. A jobb

- kezünkkel a bal kezemre. Kicsit itt lett egy seb, itt... (*körbemutatja*) ... de már nem fáj! És már meggy azóta a szögelés, ha hiszitek, ha nem! Nincs igazam, hogy ez nehéz!
- EMESE Elemér, ne viccelj már! Nem vagy köteles ebbe belemenni! Léteznek személyiségi jogaid, amik...
- ILDIKÓ (*szavába vágva felolvas egy újabb fogalmazást*) „Az én anyukám nagyon-nagyon különleges nő.” Emese! „Nagyon-nagyon kedves és szép, udvarlója akad neki léptenyomon apukámon kívül is sok. Néha ő is...”
- EMESE Na jó, Ildikó, ne haragudj, ez teljesen komolytalan! Szerintem maradjunk a jól bevált verseknél.
- ÁGOSTON Így van! Így van! Az ünnep az ünnep.
- EMESE Ne variáljunk!
- ÁGOSTON Nem ilyenkor kell őszintének lenni. Képzeljünk már el egy karácsonyt vagy egy március tizenötödikét, amikor őszintén elmondjuk, hogy mi történt! Hogy hogyan okádtak a márciusi ifjak a Pilvax padlójára, vagy hogy nem csak a Kisjézus, hanem a méhlepény is kijött Máriából...
- MERCI Jézusmária!
- ILDIKÓ Szóval azt mondjátok, hogy hagyjuk az őszinteséget? Szajkózzuk a megszokott giccseket, ne adjunk semmit önmagunkból?
- ÁGOSTON Sokféle őszinteség van, Ildikó. Adhatunk magunkból kakit is egy kis díszdobozban becsomagolva. Azt is magunkból adjuk, mégsem örül neki senki.
- MERCI Neee! Ne legyen már olyan ajándék, hogy kaki meg pisi! Szerintem az a jó, amit te

- mondta, Ildi, hogy adjunk magunkból, és akkor akkor olyan testrészek legyenek, amik szépek, mint hajtincs vagy körmölcske...
- E MESE Elemér, te mit gondolsz erről?
- E LE MÉR Mit gondolsz, mit gondoljak?
- E MESE Hogy ez méltatlan. Neked se tetszett.
- E LE MÉR Nem, ez nem tetszik nekem sem!
- M ER CI Szerintem kurva jó – de – és itt most kicsit szavamat ne feledjem – én is egy icipicit jobban szeretnék verseket, Ildi! Bocsi. Csak azok annyira édesek! „Édesanyám, virágosat álmodtam, napraforgó virág voltam álmomban...”
- E MESE Ebbe édesen bele is sült a Vivike tavaly.
- M ER CI Tessék...?
- E LE MÉR Ja, a Guszti meg rosszul lett, nem volt levegő. Az idén ki kéne majd nyitni az ablakot, vagy csinálni előtte egy keresztuzatot.
- I LD IKÓ Most akkor mindenki ellene van? Azt javasoljátok, hogy szavadjuk a hazug verseket?
- Á GOSTON Nem egészen így fogalmaztunk, de lényegében igen!
- I LD IKÓ Rendben! Végül is ti vagytok a szülők, nektek kell hogy tessen az ünnepség. Emese ír magáról egy gyönyörű fogalmazást, az államtitkár úr barkácsol magának egy periszkópot...
- E LE MÉR Én is tudok szögelni!
- I LD IKÓ Nagyszerű, remek, szögeljél! Merci meg varr magának egy egyujjas kifordított bundakesztyűt...
- M ER CI Én nem szeretnék varrni. Ildi, most megsértődöttél?
- I LD IKÓ Ellenkezőleg, örülök, hogy ilyen kezdeményezők és kreatívak vagytok. A gyere-

keikkel például ilyenkor elő szoktuk venni a képzeletbeli postaládánkat, amibe mindenki beledobja a maga kis ötletlevelét. Aztán amikor megtelik a képzeletbeli postaláda, akkor jön a képzeletbeli Postás, aki én vagyok, és együtt megnézzük, hogy mi minden került a postaládába. Na én most akkor egy kicsit magatokra hagylak ezzel a képzeletbeli postaládával, jó? Várom az ötletleveleket!

Ildikó kimegy, visz magával egy doboz teát és egy bögrét. A szülők zavartan ülnek.

EMESE Várjatok, most jól értem, hogy nekünk kell összeraknunk a saját magunknak készülő ünnepi műsort?

MERCI Igen! Ahogy érezzük, olyanra csináljuk.

ÁGOSTON De hát mindenki mást érez, Mercedesz.

MERCI Pontosan, és attól lesz nagyon színes ez a születésnap! Érzések fognak gabalyogni, mint az anya-gyerek kapcsolatban.

ÁGOSTON Jó dolog a demokrácia, csak ilyen szituációban, amiben most vagyunk, nem működik.

EMESE Hát igen, nekünk, akik az Ica néni emlőin nevelkedtünk, ez kicsit szokatlan. Vagy csak nekem furcsa ez? Hogy magamnak csinállok műsort? *(a nézőket kérdezgeti)*

ELEMÉR Igen. Nagyon aranyos ez a kis tanárnő... hogy hívják?

MERCI Ildikó.

ELEMÉR Ildikó, csak tényleg olyan – kicsi! Kisgyerekek, kistanárnő, hogy tudná így megmondani nekik, hogy mit kell csinálni?

EMESE Elemér, nem a méret a lényeg! *(kuncog)*

- MERCI Miért, szerintem meg nagyon jó, hogy pont a gyerekek méretéhez van igazítva az Ildi! Én örülök, hogy nem egy óriás jön be Vivikéhez, akitől megijednek a gyerekek. Vagy egy öreg, aki mindjárt meghal. Mint az Ica.
- EMESE Mondjuk ő meg is halt.
- MERCI Meg!
- ELEMÉR Régen olyan jó volt, megmondtak mindent! Április harmadikán már lehetett tudni, hogy jön az április négy, kedves ünnepünk, április végén meg, hogy jön a május egy! Most meg összevissza vannak a demonstrációk, egymásnak üzengetnek a facebookon. Annak idején mindenki együtt volt, most meg külön tüntetnek a taxisok meg a nyugdíjasok. (*Ágostonnak*) Most ezt különben ti megint nagyon jól csináljátok.
- ÁGOSTON Köszönöm szépen, de azért én nem hoznám vissza a pártállamot, ha nem muszáj.
- ELEMÉR Nem muszáj.
- ÁGOSTON Az a baj, értitek, hogy hiányzik egy biztos vezérfonal. Így nem lehet felépíteni valamit.
- ELEMÉR Igen, egy vezérvonal! Az régen megvolt. A Marx.
- MERCI De hát itt van a vezérfonalunk. Hát kidobta az Ildikó a vezérfonalat elénk, csak mindenkinek fel kell vennie! Itt a (*a padszomszédjára néz, nevezzük Klárinak*) Kláriveral pont összenéztünk, hogy micsoda fonalat dobott nekünk az Ildi, igaz?
- EMESE Hát most pont én is összenéztem a Kláriveral, és azt olvastam ki a tekintetéből, hogy rég megbánta, hogy oda ült le...

Ágoston és Emese összenevet.

- MERCI Figyeljétek már, életünkben először most lehetünk benne egy élő műsorban, hogy nem lehet ennek örülni?
- EMESE Most ezt úgy érted, Merci, hogy szerepelni is fogunk?
- ÁGOSTON Mercédesz, azt hiszem, te mást értettél meg Ildikó szavaiból, mint mi.
- MERCI Ez ebben a szép! Mindenki más.
- ÁGOSTON Ez nagyon szép, elméletben. De a gyakorlatban egy jó vezető nélkül minden szétesik.
- ELEMÉR Az Ica néni nagyon jól tudott vezetni! Egyszer, képzeljétek, berepült egy galamb az osztályba...
- EMESE Te is Ica nénihez jártál, Elemér?
- ELEMÉR Igen, igen, ő volt az osztályfőnököm. Szóval beszállt egy galamb, nagyon aranyos volt, totyogott, és akkor az Ica néni a szemébe nézett, és azt mondta: Menj ki! És a galamb, huss, kirepült. Ica néninek engedelmeskedett az állatvilág.
- MERCI Ica néni egy szemétláda volt, az az igazság. A Vivikét teljesen leterrorizálta, minden nap megaláztatta, sírva jött haza a gyereke. Szerintem az Ildikónak igaza van: mindenki azt csináljon, amit akar, akkor egyen, amikor akar, ez a szabadság!
- ELEMÉR Egyébként vannak már technikailag olyan autók, hogy nincs vezetője!
- ÁGOSTON Na jó, de várjál, ott azért van egy szoftver!
- ELEMÉR Igen, azt ilyen szoftver vezeti, az országot a vezér vezeti, a vezért pedig... ki vezeti...? Isten!

Ágoston megelégedi, kilép az osztály elé, mintha ő lenne a tanár.

ÁGOSTON Na jó, vágjunk a közepébe, mert így sose megyünk haza! Nos, a szülői nap – illetve HCsN – kapcsán az az én markáns véleményem, hogy egyrészt ragaszkodjunk a hagyományokhoz, másrészt engedjünk teret az újításoknak, ezt gondolom korszerűnek. Először is mindenképpen javaslom a hagyományos ünneplőviseletet: a fiúk és a lányok számára egyaránt kötelezően sötét alj és világos felsőrész. És aztán erre tegyünk, erre az alapra valami újat, eredetit. Kérem akkor a hozzászólásokat!

*Ezalatt valamikor bejön Ildikó, és leül teázgatni.
Merci jelentkezik.*

MERCI Én azt tenném rá, hogy – virágnak öltözés! A sötét alj lenne a szár, és a fehér fölső meg a virág szíromzata, és így ebből egy hatalmas ilyen színes rétet tudnék megkomponálni, ahol mindegyik gyerek a kedvenc virága lenne!

ELEMÉR Igen! És szerintem lehetne a Guszti vagy még pár gyerek például, nem tudom, mondjuk – botsáska! Azok olyanok, hogy nem mozdulnak, de élnek! És a Guszti is kicsit ilyen, ő sem nagyon mozoghat, de él... Bár lehet, hogy ezt most nem kellene javasolnom, mert nem vagyok kompetens.

ÁGOSTON Jó, vegyük be Elemér szempontjait is!

MERCI Vagy lehetne egy kis virágtánc, azt segítenék megkomponálni!

EMESE Jaj, ne.

MERCI Most mit ne?

EMESE Ja, semmi, csak ha lehet, kerülném a kínos jeleneteket. Még gyakran a járás se megy a szerencsétlen gyerekeknek az ilyen műsorokban, valami ügyetlen sétafikálás van helyette. A Pálmus modelltanfolyamán különben megmutatták a járás titkát, képzéjétek! Meglepően egyszerű: annyi a titka, hogy egyik lábat így pontosan a másik elé kell tenni, így. Mintha egy vonalon járnál.

Emese feláll a helyéről, és mint egy modell, végigring a termen.

ELEMÉR *(belelkessedik)* De jó! Ez nagyon jól áll neked!

ÁGOSTON Remek, haladunk, a tánc az dinamizmus, és az kell is nekünk! *(poénosan Elemérhez fordul)* Na mi a dinamizmus ellentéte?

ELEMÉR *(töri a fejét)* Statizmus.

ÁGOSTON *(kiröhögi Elemért)* Így van! Dinamikus és statikus része is legyen a műsornak!

EMESE És azt is meg kéne oldani az idén, hogy legyen valami sűgórendszer, hogy ne sűljön bele senki a versébe.

ELEMÉR Ja, mint az Ica néninél! Ő úgy sűgott, hogy a másik teremben is hallották. Az mennyire jó volt! De ez is jó.

ÁGOSTON Nekünk nem kell besűgórendszer, csak jól meg kell tanulni a verset! Én annak idején, kissrác koromban szintén belesűltem egy versbe. Soha nem felejttem el, így volt a vers:
„Űres a kis csókafészek
Egy májusi reggel.
Az öt vidám csókagyerek
Tán világgá ment el!

Csóka mama szívdobogva
Keresgette őket...” – és innentől se kép, se
hang. Apám őrjöngött, de aztán otthon ad-
dig mondatták velem a verset, hogy végül
már álmomból felkeltve is tudtam. Erre
szoktam mondani a fiaimnak: ami nem
megy, azt erőltetni kell!

EMESE És mi volt a vers folytatása?

ÁGOSTON Mindegy most ez.

EMESE Elfelejtetted?

ÁGOSTON „Keresgette őket,
De nem látták sem a nyuszik,
Sem a fürge őzek.” – Ennyi.

EMESE De aranyos!

ÁGOSTON Aproó, nem tudom, kinek vannak ludovi-
kás ősei?

MERCI Nekem nincsenek.

ÁGOSTON Az én nagyapám ludovikás volt, és ott azt
csinálták a katonatisztek, hogy beálltak egy
alakzatba, egy óriási gúlába, és úgy tartot-
ták magukat percekig. Fantasztikus hatású
dolog volt, talán meg lehetne csinálni itt is!

EMESE *(flörtölve)* Tanár bácsi, mi az a gúla?

ÁGOSTON Nagyon szívesen megmutatom, anyuka, ér-
tekezlet után várjon meg a parkolóban!

Emese vihog.

MERCI Na de várjatok, akkor ez a gúla most kizárá-
sos? Vagy közbe azért maradhatna virág is a
Vivi?

EMESE Igen, egy vastagabb szárú virág.

ÁGOSTON Nem, nem zárja ki egyik ötlet a másikat!
Ha gúlában állnak a gyerekek, attól még
maradhat a virágarculat.

- MERCI *(Emesének)* Most ne haragudj, de téged ez basztat, hogy a Vivike virág akar lenni? Nehezen elviselhető?
- EMESE Nekem? Egyáltalán nem, csak szerintem az a jó, ha nem érzi magát kínosan senki. Többek között én sem, nézőként.
- MERCI Hajtogatod itt ezt a kínosságot, szerintem már ez a kínos. Nem értem, hogy a Vivi miért ne lehetne virág?
- EMESE Lehet virág.
- ÁGOSTON Én nem ismerem a problémát, most nincs előttem a Vivien teljes mélységében, de ha olyan alkat, esetleg lehetne tartóelem a gúlában.
- MERCI Milyen tartóelem?!
- EMESE Semmi, én csak azt mondtam, hogy ha beleképzelted magam az ő helyzetébe, hogy feszül rajta az a szerencsétlen virágjelmez, majd kireped, akkor...
- MERCI De te ne képzeld bele magad a jelmezébe, mert nem neked kell virágnak lenned! A Vivike lesz virág, aki már nagyon régóta virág akar lenni, és kurvára virág lesz, egy kibaszott margaréta, és kurva fog jól kinézni a gyerekem, ott lesz egy nagy margaréta, és ott lesz középen, és el fogja szavalni azt a kurva rétes verset!!! *(a végére már zokogva üvölt)*

Néma csönd.

- EMESE Jó, rendben van, igazad van, gyönyörű lesz! Meg se szólaltam!
- MERCI És a te kis kikent-kifent anorexiás kis piccsa lányodat meg öltöztessed kurvának, vagy

aminek akarod, de a Vivike jelmezét hagyjad abba!

Merci sír; Ildikó odamegy, és ad neki egy zsebkenődöt.

ELEMÉR *(eltűnődik)* Vagy mit szóltok, adjuk elő a Farkas és a hét kecskegidá-t!

EMESE Annak mi köze a szülők napjához, Elemér?

ELEMÉR Hát hogy az is arról szól, hogy mikor van egy nagy baj, és megeszi ugye a farkas a gidákat, akkor az anyuka jön, és megmenti őket. Ráugrik a farkas teli hasára a kéményből.

EMESE És ebben hol az apa?

ÁGOSTON Nemi alapon diszkriminálva!

Vihogás.

ELEMÉR Van benne! Van benne apa! Tudjátok, a végén, este, mikor hazajön a munkából a férj, a kecskebak, akkor az anyukáék elmesélik neki az egész kalandot. Ja, de igaz, hogy nem hiszi el. Azt hiszi, csak hülyéskednek. Na mind egy, lehet, hogy ez nem volt olyan jó ötlet. Nekem igazából nem kéne javasolnom, azt hiszem, amíg nem egyeztettem otthon.

Ildikó csak áll megsemmisülten, csóválja a fejét. Hirtelen berobban Hutirai Géza. Csatakosan, izzadtan.

GÉZA *(berobban)* Ú, bocs, má' megy?

ILDIKÓ Micsoda?

GÉZA Hát a fogadó.

ILDIKÓ Éppen hogy csak, úgy egy órája kezdődött el. A szülői értekezlet. És benned kit tiszteletünk?

GÉZA A Gézát.
 ILDIKÓ Szeretettel üdvözöllek. És a vezetéknevedet is elárulod?
 GÉZA Hutirai.
 EMESE Na a tékozló fiú...
 ILDIKÓ Emese! Nem szeretnék még egyszer rád szólni!
 GÉZA Hova ülök?
 ILDIKÓ Talán a Matyi helyére, oda. A Pálmus anyukája mellé.
 EMESE Jaj, csak azt ne! (*undorodva elhúzódik*)
 ILDIKÓ Emese, utolsó figyelmeztetés! A szülői értekezlet nem kötelező műfaj.
 EMESE De én nem akarom, hogy mellém üljön! Azok után, amit a fia a lánnyal csinált.
 GÉZA Mért, mit csinált?
 EMESE Nem mondom el.
 GÉZA Jóvan akkor, ne monddjad el. (*lezuttyan Merci mellé*)
 MERCI (*megsúgja neki*) Elkérte a Pálmus bugyiját, és az meg odaadta!
 GÉZA Na és mi van, ha melléülök, én is elkérem az övét?
 MERCI És ő meg odaadja? (*vihog*)
 GÉZA Ja!
 EMESE Ez hihetetlen, komolyan mondom! Ildikó, te engeded, hogy így beszéljen velem egy ekkora surmó?
 ILDIKÓ Emese, szeretnéd helyettem megtartani a szülői értekezletet? Mert én nagyon szívesen átadom neked a helyemet. Úgyis fáradt vagyok, egész nap vagdosom ki ezeket a nyomorult kalászsokat – elüldögélek én szívesen a padban, ahelyett, hogy itt tépem a számat! (*kínos csönd*) Na.

- ELEMÉR *(jelentkezik)*
 ILDIKÓ Elemér?
 ELEMÉR Most ebben a holtidőben elmondhatom a Guszti betegségeiről, amiket a feleségem fölírt, hogy mit kell tenni, ha asztmás vagy epilepsziás rohamot kap?
 ILDIKÓ Milyen holtidőben? Itt nincs holtidő! És mondtam, hogy fogunk ezzel foglalkozni.
 ELEMÉR De nagyon fontos! Én úgy nem mehetek haza, hogy nem olvastam fel a rohamokról a...
 GÉZA Ez hülye!
 ELEMÉR *(ordít)* Igen?! Igen?! Nem az a hülye, akinek a gyereke fingsprét tesz az inhalátorba?! Te bunkó, surmó!
 GÉZA Fú, begőzölt a nyomorék.
 ILDIKÓ Elemér, nyugodj meg, jó? *(üvölt)* Nagy kár, hogy hiányzik itt az az elfogadó légkör, ami nélkül lehetetlen megnyílni!!! Géza, első lépésként megteszed, hogy fölírod a nevedet egy táblácskára, és kirakod magad elé?
 GÉZA Nem.
 ILDIKÓ Igen? És miért, ha szabad kérdezni, hm?
 GÉZA Mer' hülyeség.
 ILDIKÓ Értem. Rendben, akkor viszont most szépen előveszed a kinyomtatott íméletemet, amit kértem, és felállsz és beszámolsz! Csupa fül vagyok.
 GÉZA *(elhever a padban)* Ja. Csak az a baj, hogy nem nyomtattam ki, na. Ennyi.
 ILDIKÓ És erre, látom, büszke is vagy! De ímélt csak kaptál?
 EMESE Kapott, csak nem tudta elolvasni.
 ÁGOSTON *(harsányan felröhög)* Se megnyitni.

Géza dühösen hozzávág Ágostonhoz egy tornazsákot.

- EMESE Jézusom! Azt hiszem, valaki frusztrált egy kicsit...
- ÁGOSTON Nem is kicsit.
- GÉZA Kussoljál, picسا! (*Emeséhez is hozzávág valamit*)
- EMESE Nem fáj!
- ILDIKÓ (*az asztalra csap*) Hát komolyan mondom, egy zsák bolha! Emese, Ágoston, felnőtt emberek vagytok, hogy lehet így viselkedni? Én itt a lelkeket kiteszem, ti meg szartok rá magasról és folyékonyan!
- EMESE Ne haragudj, Ildikó. (*tisztogatja magát a tornazsákos támadás után*) Ez a gyökérpaszt tönkretette a ruhámat.
- ILDIKÓ Nem haragszom, Emese. Csak kibaszottul csalódott vagyok. Nagyon, nagyon csalódott. Legszívesebben hazamennék, hanyatt vetném magam az ágyon, és zokognék.
- GÉZA Jaj, ne már, ne már! Akkor inkább elmondom azt az ímélt, na. (*feláll*) Na az volt benne, hogy mikor meghalt az Ica, a Matyuszék előző tanárja, és akkor...
- ILDIKÓ Ő neked nem Ica, hanem Vörösvári Ica tanárnő!
- GÉZA Jó, akkor az. Szóval az meghalt, és most teljesen ilyen új elvek. Új elvek jöttek. Következtek be.
- ILDIKÓ Merci, megkérdezhetem, hogy te közben mivel foglalatoskodsز?
- MERCI Mi?
- ILDIKÓ Igen, hogy mi? Hogy mit tanulmányozol olyan behatóan a pad alatt?

- MERCI Ja, semmi, csak a' izémat, a körmömet festtettem. De már kész! *(legyezget a kezével)*
De tükre figyelek!
- ILDIKÓ Te azt hiszed, hogy a pofátlanságnak nincs határa, ugye?

Eközben Géza lebukik a pad alá, és vándorútra indul a lábak alatt.

- MERCI Hát – de van.
- EMESE Merci, te nem érzed, hogy kínosan viselkedsz? Az a baj, hogy nem tudsz uralkodni magadon! Semmiben. Az evésben sem.
- MERCI Anyád! Nekem ne pofázzon, aki éhezteni a lányát, hogy anorexiás balettpicsát neveljen belőle!

Ágostonnak megcsörren a telefonja a tanári asztalon.

- ÁGOSTON Elnézést, ezt muszáj felvennem!
- ILDIKÓ *(felveszi)* Elnézést, az államtitkár úr most nem ér rá. (...) Nem, szülői értekezleten. *(leteszi)*
- ILDIKÓ *(váratlanul hatalmasat csap az asztalra az osztálynaplóval)*
Na és most van az a pillanat, amikor az én türelmem is kifogy! Vegyetek elő egy papírt! Gyerünk. Ácsoport, bécsoport, ácsoport, bécsoport. Az ácsoport kérdése: mitől lesz nyitott és befogadó egy közösség? A bécsoportnak: mit jelent a „sok igazság – sok szempont” kifejezés az alternatív pedagógiában? Öt percek van, azután beszédem.
- ELEMÉR *(keres a papírok között)* Ez nekem nincs meg seholl!

- ILDIKÓ Egyéni szocprobléma! Az ímélnben benne volt.
- ELEMÉR A feleségem biztos tudja.
- ÁGOSTON Hívd föl!
- ELEMÉR De akkor az én mobilomat is elveszi!
- MERCI *(jelentkezik)*
- ILDIKÓ Mi nem világos, Mercédesz?
- MERCI Semmi. Vagyis minden. Csak hogy a Géza eltűnt. De sztem lehet, hogy itt mászik a pad alatt!
- ILDIKÓ Merci, olyan magyar szó nem létezik, hogy sztem.
- MERCI *(felvihog)* Aha, itt van! Naaaa, Géza...
- ILDIKÓ Géza, azonnal gyere fel a pad alól, vagy úgy kiváglak innen, mint a macskát szarni! *(kukucska, hogy hol van Géza)*
- ELEMÉR *(jelentkezik)*
- ILDIKÓ *(türelmetlenül)* Mi van, Tihamér?
- ÁGOSTON Elemér!
- ILDIKÓ Köszönöm, Árpád.
- EMESE Ágoston!
- ELEMÉR A holterem... Eltűnt a testemről.
- ILDIKÓ A micsodád?
- ELEMÉR *(föláll, felolvas)* A Holter-vizsgálat egy 24 órás EKG-vizsgálat. A betegnek egy kis zsebrádióhoz hasonló készüléket kell vagy a nyakába akasztani vagy az övére csatolni. Ebből öt vezeték jön ki, melyeket a mellkasra levő elektródákhoz rögzítenek. Gondos bőrelőkészítés után ezeket felragasztják, és... Na és ez rajtam volt, és ez most rólam eltűnt.
- EMESE *(felsikít)* Baszkiiii!!!!

Géza diadalmasan felugrik. Kezében egy bugyi és a holterkészülék.

GÉZA Nézd már, kiselefántos a bugyija, baszod!
Ti erre gerjedtek otthon? Tütűűű!
ÁGOSTON *(felkacag)* Most hülyítesz? *(megnézi)* Hát ez nem igaz! Tényleg elefántos!

Emese kergetni kezdi Gézát, aki szalad a bugyival. Amikor Emese már majdnem utoléri, Géza átdobja a bugyit Mercinek, ő pedig Ágostonnak. Ildikó visítózik, próbál rendet teremteni, de meg se hallják.

MERCI Muta! *(megnézi, felvihog)* Bazmeg, de durva!
EMESE Ágoston! Ne csináld már!
ÁGOSTON De miért? Csak hülyéskedünk!
EMESE Ez nem vicces, tudod?
ÁGOSTON Szerintem igen!
ELEMÉR A holterem! Géza! Most milyen eredményeket fog kimutatni? Most mit mondok a doktornak?? Megígértem, hogy naplót vezetek a tevé...

Eluralkodik a káosz. Merci, Géza és Ágoston passzolgatják a bugyit, közben mindhárman elefántként trombitálnak. Elemér a holtere után fut. Megszerzi, megpróbálja visszahelyezni a tappancsokat a mellkasára. Emese, amikor feladja a kergetőzést, leborul a padjára és zokog. Egy-egy társalgásfoszlányt hallunk, úgymint:

ELEMÉR Géza, hol lehetett fingsprét kapni?
GÉZA A Púzz Áruház puki osztályán!

De különben üvöltés. Ildikó valamikor kiszivárgott a teremből.

Egyszer csak belép az Igazgató, háta mögül Ildikó kukucskál kárörvendően. Megmerevedik a jelenet, mindenki vigyázszba vágja magát. A nézők is. Hosszú, néma csönd.

IGAZGATÓ Vigyázz. Köszönj.
OSZTÁLY Jó napot kívánunk, Isten áldásával!

Nem hangzott egyszerre.

IGAZGATÓ No még egyszer!

Újabb köszönés, egészen addig, amíg elégedett nem lesz az Igazgató.

IGAZGATÓ *(vészjóslóan sétálgat)* Remélem, nem zavartam meg magukat az istentisztelet utáni áhítatos és emelkedett hangulatban? Nem? Igazán szívemből örvendek! Üljenek le!

Csőnd.

IGAZGATÓ *(Ildikóhoz fordul)* Icuskám, ki volt a főkolompos?

Ildikó a fülébe súg valamit, mi nem halljuk. Az Igazgató vészjóslóan sétálgat a padsorok között.

IGAZGATÓ Fenyák, jól tudom, hogy a maga fia majdnem megnyerte idén a Bolyai-versenyt?

ÁGOSTON Igenis.

IGAZGATÓ Hát szégyellje magát, hogy a tízéves gyerek érettebb, mint az államtitkár apja! Mit szólna a miniszter úr, ha elmondanám neki, hogy a munkatársa őrjöngve ugrál a padok

- tetején? És a fiai mit szólnak, a három szép szál fia? Hogy apa elefántként trombitál szülői értekezleten? Magát kérdeztem, Fenyák!
- ÁGOSTON Ne tessék elmondani nekik.
- IGAZGATÓ Hát azt majd még én eldöntöm!
- ÁGOSTON *(összeomlik, zokogni kezd)* Igazgató úr... Igazgató úr, csak ne tessék elmondani Édesapának, mert nagyon dühös lesz rám, nagyon csalódik bennem, és az nekem fájni fog, én megjavulok! És soha többé nem csinállok ilyen!
- IGAZGATÓ *(lerázza magáról a kapaszkodó Ágostont)* Nem szégyelli magát, Fenyák? Mi maga, piszogó kislány? Be kéne csuknom magát a kárcerba! Ahogy őseink tették! Most bezzeg megjíedt, mi? Mi tartja össze magát, ember? A félelem? És ezt van pofájuk erőnek álcázni? Szánalmas alak! Semmirekellő! Nem csoda, hogy az édesanyja felakasztotta magát!
- ÁGOSTON Azt nem mi, nem mi csináltuk! Nem lehetett rajta segíteni! Nem szedte össze magát!
- IGAZGATÓ Gyilkosok.
- ÁGOSTON *(sírva)* De én nem, én nem!
- IGAZGATÓ Lárifári.

Ágoston elfolyva zokog a földön, az Igazgató tovább sétál.

- IGAZGATÓ A Hutirain meg a Turcsókon nem csodálkozom. De maguk? Fábián, Fenyák, Pákai! *(fékevesztetten üvölt)* Mi az istennyila ütött magukba?? Mi?? Mi?? Fábián! Mi az a maskara magán?
- ELEMÉR A holterem, Igazgató úr. Lehet, hogy szívbeteg vagyok. De nem biztos. De igazából

- nekem nem is kéne itt lennem... csak a feleségem megbetegedett, és...
- IGAZGATÓ Ne beszéljen mellé! Meddig akar még a nők szoknyája mögé bújni, tisztelt élelmiszer-beszerzési aligazgató úr? Egyszer még maga is megütheti a bokáját! Én harmincöt esztendő pedagógiai pályámon soha satnyább, retardáltabb, betegesebb tanulóval még nem találkoztam, mint maga! Azt hiszi, az efféle cifraságok majd megvédik a haláltól? (*lerántja róla a holttert*) Gondolkodott már rajta, hogyan teheti jóvá, amit vétett? Persze nem!
- ELEMÉR De mit vétettem én, Igazgató elvtárs?
- IGAZGATÓ (*üvöltve*) Hogy mondta, maga szánalmas idióta?!
- ELEMÉR Ja, én nem is tudom. Nem is tudom.
- IGAZGATÓ Látom, hogy azt se tudja, fiú-e vagy lány! – Maga meg mit szorongat a kezében, Hutirai?
- GÉZA Bugyit.
- IGAZGATÓ Parancsol?
- GÉZA Egy ilyen női... alsó... bugyit.
- IGAZGATÓ Pfuuj. És mik azok az ábrák rajta?
- GÉZA Elefánt.
- IGAZGATÓ Tessék?
- GÉZA E-le-fán-tok.
- IGAZGATÓ Jellemző! A magáé?
- GÉZA Nem.
- IGAZGATÓ Kié?

Nagy csönd.

- IGAZGATÓ Nem felel, hitvány proletár? Akkor addig nem fekszik le ma este, amíg egy külön fü-

zetbe ötszázszor le nem írja a zsoltárnak azt a sorát, hogy: „A csúfolóknak nem ül ő szé-
kébe”. Piros, álló betűkkel! Fábián pedig,
hogy elmenjen a kedve a haldoklástól, mel-
lette marad, és ékes fekete kezdőbetűket
fest a soroknak! – Azt kérdeztem, Hutirai,
hogy kié a bugyogó? Vagy nem volt elég a
büntetés?

Géza hallgat, de Emese végül is felemeli a kezét.

IGAZGATÓ A magáé, Szarvas?

EMESE *(bólint)*

IGAZGATÓ *(megvetően odadobja a bugyit)* Öltözzön
fel! Céda.

Emese sírva felveszi a bugyit.

IGAZGATÓ Nem süil ki a szeme?! Hát ezt érdemi ma-
gától az édesanya? Aki megszülte, szerette
magát? No álljon csak ki a szégyendobogó-
ra! Hadd lássa mindenki a díszpintyet!

EMESE *(kiáll a dobogóra)* De Igazgató úr, engem
nem szeretett az anyukám! *(sír)* Anya,
anya, ebben a sivatagban, miért hagytál itt,
ebben a sivatagban...?

IGAZGATÓ Azt a hétszentségit neki, Szarvas, ne or-
dítozzon itt nekem!!! Mit képzelsz, hol van,
kivel beszélsz?! Fejezze be a nyavalygást!
Még hogy nem szereti! Nem az anyjának
kell szeretnie, hanem magának kell önma-
gát! És itt vagyok magának én is! Hiszterika!
(lekever egy pofont)

Tovább sétál. Mercihez lép.

- IGAZGATÓ Turcsók kisasszony, a maga fafejű debella lányát épphogy csak megtúrjuk ebben az intézményben. Kockáztatni akarja a helyét?
- MERCI Nem. Nem szeretném.
- IGAZGATÓ *(megnézi a körmeit)* Szent isten, micsoda puccparádé! Lemosni!
- MERCI Igen. Igen. *(lakkle mosót vesz elő, mossa)*
- IGAZGATÓ Maga egy szép, egészséges parasztlány, miért nem maradt otthon abban a fatornyos kis falucskájában? Maga mit akart itten?
- MERCI Ja, hát a pasi miatt jöttem fel Pestre, aztán az meg egy nagy geci volt, rögtön hagytott el, amint lett a Vivike. Aztán én meg manikűr, pedikűr, kitanultam. Itt ragadtam. Egyedül, mint a kurvaanyám.
- IGAZGATÓ *(kirobbanó dühvel)* Így nem beszél senkiről, de főleg nem az édesanyjáról, igen? Mindjárt kimosom a száját szappannal!

Az Igazgató előhúzza a szíjat, vadul körülnéz.

- IGAZGATÓ *(váratlanul felüvölt)* Na majd adok én ezeknek csalódást okozni! *(csapkodni kezd a szíjjal – először csak a földre és a levegőbe, aztán az emberekre is)* A szülőanyjuknak! Meg a nemzőapjuknak! Meg nem beteljesíteni a vágyaikat! Meg nem szeretni, nem tisztelni őket? *(üti-veri a gyerekeket)* Tiszteld apádat és anyádat, te moslék! Uradat istenedet, büdös disznó! Csúnya, gonosz, rossz emberek!!! Nesze! Nesze! Nesze!

A gyerekek siránkoznak: Ildikó néni! Ildikó néni! Segíts!

IGAZGATÓ *(tovább csapkod)* Aljas! Utolsó! Züllés! Út-
járá! Lépett...! *(lihegve abbahagyja, ledob-
ja az ostort, és tapsolni kezd)*

*A „gyerekek” tornasorba rendeződnek, az Igazgató tor-
náztatja, majd kitereli őket.*

II. FELVONÁS

Sötét van. Ildikó dudorássza a Pál-Kata-Pétert. Lassan feljön a fény. A gyerekek, mint az oviban, délutáni alvásból ébredveznek.

Ildikó kedvesen keltegeti őket, a gyerekek még félálomban motyognak.

- ELEMÉR Ne, Ica néni, ne tessék... még aludni akarunk!
- MERCI Kérek kakaóóót!
- ÁGOSTON Jaj, nem pakoltam be a táskám! Ne, ne, apa, ne bánts!!!
- ILDIKÓ Gyerekek, ébresztő! Hasatokra süt a nap! Mindjárt kezdődik a szülők napja! Mindenki vegye át az ünneplőjét, tudjátok: fehér fölső, sötét alj...

Lassan mindenki magához tér, Ildikó segít nekik megkeresni a nejloszatyorban magukkal hozott ünneplőfelszerelést, fehér blúzok, úttörőnyakkendők – és fölteszi a dekorációt: a Szülők Napja táblát. Elkezdődik az előadás. A gyerekek izgatottan felállnak félkörbe. Aki szaval, az mindig kilép középre, majd visszalép, amikor nem szerepel.

- ÁGOSTON *(nagyon izgul, aztán Ildikó jelzésére elkezd)*
Sok szeretettel köszöntjük a szülők napján a megjelent szülőket, nagyszülőket és minden

kedves – szülőt, nagyszülőt, és megjelent –
felnőttet, gyereket, bennünk élő – minden
hozzátartozót! Fogadják szeretettel kicsit
rendhagyó műsorunkat! (*suttogja*) Emike!

Emese kilép.

EMESE anya a legszebb dauer van hajában
még nincs harminc a rúzsa ámulat
anya dohány- és parfüm-, szappan-illat
anyán a trapper észvesztőn mutat

anyának németből hozzák a burdát
hímez és szab horgol és varr nekünk
inget kabátot kombinét magának
nem nézi hol feslik az életünk

anyánál este mindig társaság van
harsány kissé olyan hülyén nevet
mi megbújunk a hátsó kissozóban
csodás mamád van jaj de jó neked

szemhéja mindig égszínkékre mázolt
porzik a púder elfedett varázs
hadd próbáljam fel tízcentis sarok
anyában nincsen semmilyen anyás.

MIND Anya, anya
ebben a sivatagban,
mért hagytál itt, ebben a sivatagban?

ÁGOSTON Üres a kis csókafészek
Egy májusi reggel.
Az öt vidám csókagyerek
Tán világgá ment el.

Csókamama szívdobogva
Keresgette őket,
De nem látták sem a nyuszik,
Sem a fűrge őzek.

Jönnék! Szólt a kakukk,
Ki a legmesszebbre látott,
Kis csőrében mindegyik hoz
Egy-egy szál virágot

Hol voltatok? Szólt az anyjuk,
S megcsuklik a hangja.
Neked hoztunk virágot,
Mert ma van anyák napja.

MIND

Anya, anya
ebben a sivatagban,
mért hagytál itt, ebben a sivatagban?

Mért hagytál itt, hol minden oly kietlen,
és mindent mégis oly kíváncsian
szemlélgetek?

GÉZA

Amikor születtem, nem jeleztek nagyot
messiás-mutató különös csillagok,
csak az anyám tudta, hogy királyfi vagyok.

Isten tudja, honnan, palástot kerített,
aranyos palástot vállamra terített,
fejem fölé égszín mosolygást derített.

Amíg Ő van, vígan élném a világom,
nem hiányzik nekem semmi a világom,
három bánat teszi boldogtalanságom.

Az egyik bánatom: mért nem tudja látni
egymást a sok ember, a sok-sok királyfi,
úgy, ahogy az anyjuk tudja őket látni?

A másik bánatom: hogyha Ő majd holtan
fekszik a föld alatt, virággá foszoltan,
senki se tudja majd, hogy királyfi voltam.

(itt belesül)

ILDIKÓ *(suttogva)* És a harmadik bánatod?
GÉZA *(elgondolkozik)* Nincs. Csak kettő van.
ILDIKÓ *(fejét csóválja)* Három van, Gézu!
GÉZA Nem. A harmadik az csak simán az, hogy:

MIND Anya, anya
ebben a sivatagban,
mért hagytál itt, ebben a sivatagban?

Tudod, hogy hány kísértés,
a semmi és üresség késdobáló
hány és hány pokla leskel itt réám?

Persze, a ruhák fodrát leeresztik,
a kelme megfakúl, s a fű
beteríti az utakat.

ELEMÉR Anya kezét fogni jó,
száraz és meleg.
Kerül árok és gödör,
ha vele megyek.
Anya kezét fogni jó,
hogyha kutya jön,
anya kicsit mosolyog,
a kutya köszön.

Anya kezét fogni jó,
hogyha hull a hó.
Egy szavára elkerül
minden hógolyó.
Kék köténye az öből,
én meg a hajó.
Hajózik a képzelet,
alszik a hajó.

MIND Anya, anya
 ebben a sivatagban,
 mért hagytál itt, ebben a sivatagban?

MERCI Tudok egy varázsszót,
 ha én azt kimondom,
 egyszerre elmúlik
 minden bajom, gondom.

Ha kávé keserű,
ha mártás savanyú,
csak egy szót kiáltok,
csak annyit, hogy: anyu!

Mindjárt porcukor hull
kávéba, mártásba,
csak egy szóba került,
csak egy kiáltásba.

Keserűből édes,
rosszból csuda jó lesz,
sírásból mosolygás,
olyan csuda-szó ez.

„Anyu, anyu! Anyu!”
hangzik este-reggel,

jaj de sok baj is van
ilyen kis gyerekekkel.

„Anyu, anyu, anyu!”
most is kiabálom,
most semmi baj nincsen,
mégis meg nem állom.

MIND Anyu, anyu,
 ebben a sivatagban,
 mért hagytál itt, ebben a sivatagban?

Mért hagytál itt, hol minden oly kietlen,
és mindent mégis oly kíváncsian
szemlélgetek?

Tudod, hogy hány kisértés,
a semmi és üresség késdobáló
hány és hány pokla leskel itt reám?

Persze, a ruhák fodrát leeresztik,
a kelme megfakúl, s a fű
beteríti az utakat.

Persze, persze, a feledés, az elmulás –
de hol is hagytam abba? –
mégis élek,
mégis nehéz, anya, mégis nehéz.

*A Bújj-bújj, zöldág-ot kezdik énekelni, Ildikó furulyá-
zik. Párosával kaput alkotnak a karjaikból, és mindig
átbújik valaki. És mond egy mondatot.*

MIND Bújj-bújj, zöldág, zöld levelecske,
 nyitva van az aranykapun, csak bújhatok rajta.

Rajta, rajta, leszakadt a pajta,
bent maradt a macska.

- MIND Bújj-bújj, zöldág...
- ÁGOSTON Drága szüleim! Ne haragudjatok rám, amiért egyszer nagyapáéknál nem ettem meg utolsó kanálig a zöldbabfőzeléket!
- MIND ...zöld levelecske...
- EMESE Bocsánat, anyu, hogy olyan gyerek voltam, akit nem lehetett szeretni.
- MIND ...nyitva van az aranykapu...
- ELEMÉR Bocsáss meg, anya, nagymama, hogy folyton elhagytam a tornazacsóm, a furulyám, és hogy engem mindig a kutya szájából húztak volna ki!
- MIND ...csak bújzatok rajta!
- MERCI Bocsánat, anyuci, hogy irigyeltem a mások vidám anyukáját, akik nincsenek mindig kórházban!
- MIND ...rajta, rajta, leszakadt a pajta...
- GÉZA Bocs, hogy szemét voltam a nevelőimmal, Tünde nénivel és Zoltán bával, akik pedig csak a javamat akarták!
- MIND ...leszakadt a pajta, bent maradt a macska!

A gyerekek a dal végén ünnepélyesen tornagúlába rendeződnek. Ildikó meghatottan tapsol, és bekapcsol kazettás magnóról egy megható zenét.

- ILDIKÓ Hát nagyon köszönöm mindenkinek... gyerekeknek és felnőtteknek, hogy... hogy... elnézést, kicsit meghatódtam! Szóval, hogy ilyen csodálatosan sikerülhetett ez a szülők napja, nem is gondoltam volna. Mert hogy – az ember sokszor tényleg elkámpicsoro-

dik egy kicsit, és olyankor egy reménytelen, sötét, büdös kis szarrakásnak érzi magát, de aztán ilyenkor meg néha kiderül, hogy mégis! Van valami, amiért megéri. Nos, de nem is szaporítanám a szót, már csak egy dolog van hátra: keresse meg mindenki a szüleit, és adjátok át a saját készítésű ajándékaitokat, ott vannak a padban.

A gyerekek ünnepélyes mosollyal a nézőkhöz vonulnak. Mindenki kiválaszt egyvalakit, és puszi kíséretében átadja az ajándékát. Majd kiviszi a nézőt előre, meghajolni.

De óvatosan, el ne törjétek, mert akkor már nem lehet majd kijavítani! Ha leejtitek őket, összetörnek, nem lehet őket megragasztani. Mert ez olyan, mint az életünk: ha elcsesszük, már soha nem lesz jó.

Köszönjük kedves szülők, apukák és anyukák, hogy megszültetek, felneveltetek minket! Hogy mikor lázasak voltunk, betakarattok, hogy ételt, italt adtatok. Köszönjük, hogy utat és példát mutattatok, hogy általatok lettünk, akik lettünk. Köszönjük. És ígérjük, hogy mindent, mindent, vissza fogtok kapni.

Pro és kontra.

VÉGE

A TELJES TIZEDIK ÉVAD

Szereplők:

ERIKA *harmincas nő, anyuka*
ERNŐ *közgazdász, negyven körül – Erika férje*
BÉLA *a Tömegkultúra Démona*

és:

a *That's Life* című sitcom hősei:

KATE *a férfitas rendőrlány*
PAUL *a cinikus irodalomtanár*
CARL *az egészségmániás orvostanhallgató*
JILL *a bolondos költő*
PHIL *akit mindenki imád*

illetve:

KARAKTERSEBÉSZ

*egy valószínűtlen alak: a sitcom CARL-t
játészó színésze alakítja*

SEGÉDEK *karaktersebész műtősei, a PAUL-t és a
PHIL-t játészó színészek alakítják őket*

*Történik: nagyon ma, nagyon itt. (Miközben: nagyon
nem ma, nagyon nem itt.)*

ELSŐ FELVONÁS

Prológus

Erika és Ernő otthon, este.

- ERIKA Mit mondtam?
ERNŐ Mikor?
ERIKA Most, tíz másodperccel ezelőtt.
ERNŐ Ne vizsgáztass, légy szíves! Tudom, hogy mit mondtál.
ERIKA Igen? Akkor miért nem válaszoltál?
ERNŐ Miért, miért! Mert gondolkoztam.
ERIKA Min gondolkoztál?
ERNŐ Hát hogy mit válaszoljak.
ERIKA Mire?
ERNŐ A kérdésre, amit feltettél.
ERIKA Semmiféle kérdést nem tettem fel, valamit meséltem! De a történet tetőpontján hirtelen megéreztem, hogy csak a tested van jelen, de a lelked messze jár. Ki tudja, hol.
ERNŐ *(hallgat)*
ERIKA Most mit mondtam?
ERNŐ Ki tudja, hol.
ERIKA Mi hol?
ERNŐ Hogy hol, hol a test... a lelkem! Ki tudja, milyen messze jár!
ERIKA Őszintén mondd meg: neked automatikusan kikapcsol az agyad, ha én beszélek?

ERNŐ Nem.

ERIKA Sajnálom, hogy nem tudok olyan érdekes lenni, mint a zseniális kolléganőid!

ERNŐ Érdekes vagy, cipőkről beszéltél, hogy vetettek egyet a Gergőnek, de kicsi volt, és...

ERIKA Nagy.

ERNŐ Nagy volt, és ezért te visszamentél kicserélni, de nem volt nagyobb, illetve kisebb szám, te viszont nem akartál másik típust venni... Ugye?

ERIKA *(kicsit megenyhülve)* Igen, mert tudod, hogy neki mindenképpen magas szárú kell, hogy ne dőljön be a bokája! Ez most még nem egy veszélyes dolog, de később nagyon rossz következményei lehetnek. Na és akkor mondom az eladócsajnak, hogy: köszönöm, de félcipőt nem szeretnék, ebből van nekünk otthon hat pár, nincs véletlenül egy kisebb szám ugyanebből? Mondja a csaj, hogy nincs. Erre kérdezem – de tök kedvesen –, hogy akkor vissza tudná-e adni a pénzt? Nem tudja, mosolyog, mindenképp le kéne vásárolni! Mondom, hogy de én, köszönöm, nem szeretném levásárolni, mert pillanatnyilag nincs szükségünk semmi másra, mint egyetlen pár magas szárú, huszonnégyes méretű cipőre! – Akkor *tessék* venni helyette a kisbabának egy bébicipőt! Vagy tegye el, jó lesz jövőre! Tök jófej, nem? Megszervezi helyettem az életemet! Hát nincs szerencséd, kislány, hogy öreganyádnak szólítottál – gondoltam (egyébként maximum két évvel ha fiatalabb volt nálam!), és bejelentettem, hogy a boltvezetővel szeretnék beszélni, most rög-

tön. Ezek után én se bántam vele tovább
kesztyűs kézzel! Kijött a boltvezető, és...
Ernő, te közben most internetezel?

ERNŐ Nem, nem, csak megnéztem egy pillanatra
a híreket.

ERIKA Ezt hívják internetezésnek.

ERNŐ Pedig ez még nem az! De már abba is hagy-
tam. *Becsukja a laptopot* És aztán? Hogy
végződött?

ERIKA Mindegy, sehogy.

ERNŐ Figyeltem!

ERIKA Nem érdekes.

ERNŐ De érdekes!

Csend.

ERIKA És mik a hírek?

ERNŐ Semmi. Elkapták Osama Bin Ladent.

ERIKA Na az tök jó.

Kis szünet.

ERIKA Szerinted szoptassak egyet?

ERNŐ Szerintem igen.

ERIKA De hát most szopott, két órája, kilenckor!
Az neki se jó, ha túleszi magát – akkor jön
a puffadás, meg hogy kiböfögi a fele tejet
– aztán megint éhes lesz, és így tovább. Ez
egy ördögi kör!

ERNŐ Akkor ne.

ERIKA Mit ne?

ERNŐ Azt mondom, hogy ha ez ilyen ördögi kör,
akkor ne szoptass! Szerintem.

ERIKA De akkor meg nem lesz éhes az éjszaka kö-
zepén?

- ERNŐ Hú, ezt nem tudom. Rád bízom!
- ERIKA Rám bízod, de jó nekem! Csak azt nem értem, hogy a közös gyerekünkkel kapcsolatban miért nem tudsz néha te is döntést hozni?
- ERNŐ Nézd, amiben képes vagyok, szoktam döntést hozni: ha van egy új projekt a cégnél, vagy ki kell cserélni a villanykörtét, ezekben a dolgokban tudok döntést hozni, de abban, hogy mikor szoptass, abban ne haragudj, de szerintem nem jogos, hogy tőlem várod a...
- ERIKA Nem várok tőled semmit, csak megkérdezem a véleményedet! És különben, nem tudom, feltűnt-e neked, hogy nemcsak azt döntöttem el én, hogy szoptassak-e, hanem minden mást is! Főállásban csak döntök, döntök, egész nap! Hogy hova menjünk nyaralni, mit vegyünk anyukád születésnapjára, mi legyen az ebéd... Megint nem figyelsz rám! Mit mondtam?
- ERNŐ Azon gondolkoztál, hogy mi legyen az ebéd.
- ERIKA Nem, nem azon gondolkoztam! Hanem azon gondolkoztam, hogy miért vagyok neked teljesen láthatatlan, miért nem érdekellek, miért nem tudsz rám soha öt percet egyfolytában figyelni, mintha...

A Béla, a Tömegkultúra Démona – most egy elégedetlen nézőnek álcázva magát – ebben a pillanatban elkezd ki-felé nyomulni a sorból.

BÉLA, AZ ELÉGEDETLEN NÉZŐ

Na jó, hát nekem ebből... *(feláll)* Elnézést! Legyen szíves, kiengedne? Köszönöm! *(mi-*

kor észreveszi, hogy figyelik, fölnéz) Ne haragudjanak, de ez felháborító! Hát hogy lehet egy darab ilyen döglétesen lapos? Nem azért jár az ember színházba, hogy egy-két nyomorult órára kikapcsolódjon? Nekem a feleségem otthon pont ugyanezeket mondja, és ezért még van pofájuk pénz elkérni? *(eljátssza a nejét)* „Jaj, mert te nem vagy képes figyelni rám, meg neked nincsenek érzelmeid, te kövér, tetesza bunkó, satöbbi”, erre eljövök ide, és még itt is ebbe nyomkodják bele az orromat: tessék, itt van ez a bűdös randa élet, a rohadt valóság, ez a tiéd, fulladj bele! Most mondja meg, mi az érdekes ebben a két emberben? Hát huszonöt ugyanilyet a metrón is találok egy szakaszjegy áráért! Mindenki ilyen! De még ha a végén kilyukadnánk valahova! Na de tele vannak a színházak ilyen darabokkal, hogy az elején azt mondja: „Bé meg, Karesz, hát nem tönkrement ez a gennyes fosadék (már bocsánat) életem?” – és a végére hova jutunk el? „Hát bizony, Gyuszikám, nagyon nagy rakás (pardon) szar itt az egész!”. Aztán hazafelé az ember meg menjen Dunának, mi? – Szerintem egy egészséges néző azért jön ide be, egy: hogy érezzen, kettő: hogy felejtse! Egyszerűen szeretünk érezni és felejtteni! Nem azért jön az ember, mert el akarja rontani a gyomrát a tömény Valósággal, amin otthon is eleget kérődzik! Könnyű, tápláló étekre éhes a nép! Olyan ez, mint a foci. Az talán hasonlít a valóságra? Nem hasonlít! Mégis milyen izgalmas – hát persze, mert érzünk és felejtünk közben!

De nekem meggyőződésem, hogy eredetileg ezért jött létre a művészet is! Homérosznak én szerintem még az volt a célja, hogy örömet okozzon az embereknek – aztán egyszer csak minden a visszájára fordult! Bizony, amikor a tisztelt Művész Uraknak sikerült eljutni addig, hogy háromszögarcú, hatszemű nőket festenek (*próbálja eljátszani, hogy ő egy háromszögarcú, hatszemű nő*), meg fehér alapon fehér négyzetet – hát gratulálok hozzá! Akkoriban történt, hogy Szent Művészet néhány szöszmötölő idegromcs magánügyévé vált! Shakespeare meg Berzsenyi Dániel még izmos, életerős, stramm férfiak voltak – de most nézzék meg ezeket a mai borostás állú, lerobbant fickókat, ezeket a zsíroshajú írókat, rendezőket, tudomiséen micsodákat a trottyos nadrágjaikban! Hát miért nem tud felöltözni, legalább a színházba az ilyen? (*eljátssza őket, cigarettát*) „Hát merthogy így valahogy az életünk egzisztenciális magasságaiból esztétikailag letojjuk a hajmosást meg a tiszta ruhát meg általában: a hülye nézőket, akik nem értik meg a mi mély modern művészetünket!” – „Igen, kedves író úr? (Vagy asszony, mert olyan is van ám már!) Hölgyeim és uraim, kérem szépen, ha maguk engem letojnak, akkor én is le fogom tojni magukat! Nem érdekelnek a nyavalygós műveik! A pázrás a színpadon, a perverzció, a maguk kábítószeres modernsége! Nem veszek jegyet! Tartsa el magukat az állam bácsi, ameddig akarja!” Hát kérdem én: miért nem elég nekik a sok régi, jól megírt remekmű: „Hazádnak ren-

dületlenül légy híve, ó, magyar”, satöbbi, satöbbi! Hát nem gyönyörű? Mi kell még?! De ezek állandóan „továbblépnek” – mintha puskapor lenne a fenekükben, tovább, csak tovább! Mintha létezne valami végső cél, ahova majd eljutnak ezzel a nagy rohanással! De ebből elég, lázadjunk fel – lázadjanak fel Önök is, emberek! A világ már megtette – csatlakozzanak! Szakadjanak el az úgynevezett Művészettől, ne higgyenek a hamis prófétáknak! Kifelé a színházakból! Tépjék el a köldökszínort! Le a sznobizmus rémuralmával – új művészetet nekünk! Éljen a virágzó tömegkultúra! A könnyűműfaj! Melodráma, szappanopera, talkshow, akció, horror, pop, rock, hiphop – ne féljünk kis szavakat használni, emberek! Mert ez kell nekünk, ez az igazi modernség! Ha Tolsztoj élne, tudják, mit csinálna? Filmsorozatot írna! Higgyék el, ez a mai kor nagyregénye! És hogy miért nem ismeri el a társadalom ezeket a kézenfekvő igazságokat? Hát mert valakiknek itt nagyon nem érdeke, hogy érezzen és gyógyuljon a lélek! Ezek rettegnek tőlünk, mint ördög a szenteltvíztől: mert tudják, hogy mi az Élőknek beszélünk, minden manír, zsíros Valóság és zsíros haj nélkül! A Valóság mérhetetlenül unalmas, lassú és híg. Aki a Valóságban él, azt előbb-utóbb eléri és felzabálja a Semmi. De mi hús balzsamot nyújtunk a mindennapok kínjától felkarcolt léleknek! Minálunk állandóan történik valami! Zajlik az élet, Ön feltöltődik érzelmekkel! Tegyen egy próbát, és meglátja: fiktív barátai több

szeretetet képesek nyújtani, mint bármelyik élő ismerőse! Önnek rémes az egyénisége? Önző, ellenszenves, büdös? Az istenért, meg ne változzon: sorozatbeli barátai így is szeretik Önt! Sohasem lesz többé egyedül! A magány és a félelem szavakat kitörölheti a szótárából! Mert ha hiszi, ha nem: mi mindkettőt legyőztük Ön helyett! Asszonyom, Uram: amit mi teszünk az Emberiségért, az mindennél több!
Vegye meg a tíz teljes évadot – fizessen elő az Életre! És mondhatja bárki, hogy felületes, káros – hogy így nem jó, meg úgy nem jó, a kedves nézőnk legyőzi a Halált,
- et resurget decimo anno*!

Elővesz egy irracionális méretű távirányítót, és bekapcsolja a That's Life első epizódját.

Első évad

1.

THAT'S LIFE

(A *Phil beköltözik* című epizódból)

Főcím. Helyszín: a fiatalok kedvenc helye, a Kávézó. Paul és Kate üldögélnek. Előttük kávé, sütemény. Minden poén vagy annak szánt mondat után felhangzik a gépnevetés – amit a színészek minden esetben gyakorlatlan kívárnak.

* „Tizedik évre föltámad!”

- KATE *(mesél egy rendőrsztorit)* És akkor jön az a benga állat, és azt mondja nekem: hé, zsarucsaj! Erre én, hogy: Mi van, te...?? *(artikulálatlan hangokat hallat)*, ettől ő felszívja magát, és elkezd így: *(valami harcias mozgást végez: rúg, üt)*, mire én fogom magam és mikor nem arra néz, én innen: *(tovább verekszik a levegőbe – Paul alig tudja kikerülni)*, na és aztán kész volt, neki annyi. Bilincs, gumibot, minden. *(visszaül)* El tudod képzelni, Paul?
- PAUL Azt hiszem, igen, Kate! Szinte a bőrömön érzem!
- KATE *(megint feltolulnak benne az emlékek, újra kaszál a kezével – Paul megint rémülten hajol félre)* Így és így és így... kapott a pofájába az a szemétláda a kocsiban is!
- PAUL Semmi baj, Katie, vége van! Nyugodj meg!
- KATE *(vidáman)* De én nem akarok megnyugodni! Állati jó volt! *(ábrándosan túrja az orrát)*

Belép Carl. Zsebkendőjével letörülgeti a székét, és rátesz egy nejlonfóliát, mielőtt leül. Lehet, hogy a levegőbe is fúj valami fertőtlenítő sprét.

- CARL Kate, jól láttam, hogy miután túrtad az orrod, belenyúltál a közös süteményestálba?
- KATE Ja, igen, asszem!
- CARL Gratulálok! A streptococcusok már röhögnek is a markukba, alig várják, hogy valaki más kezére rátapadva bűnös akcióba léphessenek!
- KATE *(előrántja a pisztolyát)* Akció...?
- PAUL Ez nem olyan akció, Kate! Carl egészségügyi értelemben gondolta: a fertőzés táma-

dás az emberi szervezet ellen! Terrorcselekmény! Igaz?

KATE *(a „Terror” szóra megint a pisztolyához nyúl)*

Berobban Jill, szőke Kleopátra-parókában, halálfejes ékszerkollekciónal.

JILL Úristen, gyerekek!!

KATE *(gyanakodva)* Jill, te vagy...?

JILL Rómeó!! Láttam Rómeót! Itt áll kint az utcasarkon!!

PAUL Ó, Rómeó – „mit bánom én, ha utcasarkok rongya” ...!

JILL Istenem, olyan szép, mint a Nap! Csak áll ott, és mosolyog, mint egy gyönyörű kis cica! Szerelmes vagyok! *(telefonál a szerkesztőségbe)* Halló, George? Mondom az új versem, ez lejöhetne a holnapi kultúrrovatban, és akkor mindjárt át is szaladnék előlegért, oké? Szóval, mondom: „Magamban hordom a szívedet, a szívemben hordom, mindig itt van velem, bárhová megyek, mindig kell nekem...”

PAUL De Jill! Ezt a verset nem te írtad!

JILL *(megmutatja a papírt)* Miért? Ez szerinted kinek az írása?

PAUL A tiéd. De ezt a verset már régen megírta e. e. cummings!

JILL Nem!

PAUL De igen, Jill! Most tanítom az egyetemen!

JILL *(a telefonba)* George, visszahívlak! *(dühösen átír egy pár szót)* Jó, akkor tessék: „Magamban hordom a lelkedet, a lelkemben hordom, mindig itt van velem, bárhová is...”

futok, mindig kell nekem... tudod!” Na így már megfelel a professzor úrnak? (venni akar a süteményből) Ez milyen süti? Mo-
gyorós?

- CARL Streptococcusos!
- JILL Kókusz? Imádom! *(bekap egyet, aztán megint telefonál – a háttérben bediktálja az új verset)*
- CARL *(undorral elfordul)* Rémes ez az új paróká-
ja!
- PAUL Kleopátra – de még annak is festett! Teg-
nap vette az aluljáróban, feketén.
- KATE *(felkapja a fejét)* Feketekereskedelem...?
- PAUL Már mint úgy fekete, hogy feketén vette –
de gyorsan befestette szőkére, érted?
- CARL Nehogy véletlenül természetesnek hasson!
- KATE Ja!
- CARL Mikor érkezik az öcséd, Paul?
- PAUL Tulajdonképpen már itt kellene lennie!
Kinézek, hátha eltévedt. *(feláll, az ajtóhoz megy)*
- KATE Miért, hány éves a srác?
- PAUL Huszonöt.
- CARL Gyönyörűen kitakarítottam a szobáját, ké-
szzen áll a vendégfogadásra! Fertőtlenítet-
tem minden négyzetcentimétert... Ugye
meg tudja becsülni az ilyesmit?
- PAUL Hogyne! „Phil olyan tiszta ember” – ezt
szokták mondani rá a lányok, ha le akarnak
vele feküdni. *(el)*

Jill közben befejezi a telefonálást, és visszauil.

- JILL Na gyerekek, képzeljétek, elfogadták!!
Hála istennek, mert már nagyon le voltam

égve. Ez a gyönyörűség (*végigsimít a parókáján*) nem volt olcsó! De rád is gondoltam ám, Katie! (*elővesz a táskájából egy rózsákkal díszített aranyszínű hajpántot*)

- KATE Hát – kösz. (*el akarja tenni*)
JILL Vedd csak föl!
KATE (*felveszi*) Nem tudom, Jill... Valahogy nem az én stílusom! (*le akarja venni*)
JILL Az nem baj! Használd bevetéseken! Mikor nőnek akarod álcázni magad! (*fölteszi Kate fejére a pántot*)
CARL Mennem kell, lányok. Ma ügyeletes vagyok. Aztán rendesek legyetek este! Tudjátok, aki kihagyja a fogmosást, egy dollárt dob az egészségperselybe!
EGYÜTT Tudjuk!

Ebben a pillanatban belép Paul és az öccse, Phil.

- JILL (*színpadiasan felsikolt*) Rómeó!
PHIL (*zavarban toporog*) Heló! Én... Paul vagyok, Phil öccse!
KATE Állj! Itt valami bűzlik!
PAUL (*Philnek*) Kate rendőrnymozó, mindig kiszúrja a gyanús ellentmondásokat! Szóval természetesen fordítva: én vagyok Paul, és ő Phil, az öcsém!
PHIL Jaj, bocs, persze! Én Phil vagyok, és ő a bátyám, Paul! Csak néha egy kicsit zavarba jövök az ilyen helyzetektől, ha új embereket kell megismernem, és olyankor összekeverek dolgokat: magamat valaki mással... – de különben nem is mindig, az attól függ, hogy milyen lelkiállapotban vagyok egyébként, hogy milyen időszakomat élem, mert más-

- kor meg meglepően könnyen boldogulok új emberek társaságában. Nem tudom, ez így most kicsit zavaros volt, ugye? Igen, az volt. Jaj, de édes!!
- EGYÜTT
PAUL Igen, most fején találtatok a szöveget, az öcsém híresen édes, aranyos, cukorfalat ember, imádja mindenki, a nők dőlnek utána, mint a dominók – szemben velem, a tahó, negatív, büdös és ellenszenves bátyjával. Tehát Phil, bemutatom a barátaimat, akik nemsokára már úgyis inkább lesznek a te barátaid, mint az enyéme, ahogy ez lenni szokott. Ó Kate, a rendőrnő.
- PHIL Helló! Csinosak ezek a fej... fej... hajrózsáid!
- CARL A hajhagymáid! (*félre, csak Philnek*) Kate-nek a higiénia nem az erős oldala!
- KATE Helló. (*zavartan leveszi a fejdísz*)
- PAUL Ó Carl, orvostanhallgató. Egészségmániás, és ezzel terrorizál mindannyiunkat. De el kell viselnünk, mivel sajnos övé a lakás. – Ez meg itt Jill, aki költőnek képzei magát. Valójában egy nyomorult celeb, minden gusztus-talan vetélkedő állandó résztvevője, közös kis albérletünk szégyene. Miatta árasztják el a környéket a paparazzók. Nincs egy saját verse, mindet Walt Whitmantól lopja. De szerencsére soha nem lepleződik le, annyira kihalt már a műveltség manapság.
- JILL Nem igaz, Paul! Most például e. e. cummingstól loptam!
- PHIL Szia, én ismerlek ám téged! Láttalak a tévében, a „Bumm, szívta!”-vetélkedőben.

° A *Jóbarátok* egyik epizódjában szereplő vetélkedő, amit Joey vezet.

Csak más volt a hajad. – Vagy ezt most nem kellett volna mondanom? Rosszul esett? Ne haragudj! Néha elefánt vagyok a porcelánboltban!

PAUL Nem! Én vagyok elefánt a porcelánboltban!
PHIL Ne haragudj, igazad van. Tényleg te vagy. Csak udvarias akartam lenni.
PAUL Köszönöm!

Zene, vágás.

2.

Játszóter. Béla, a Tömegkultúra Démona most egy csevegő apuka bőrébe bújva társalog Erikával, aki egy babakocsit ringat.

ERIKA *(vissza akarja adni dévédét)* Köszönöm szépen, jaj, nagyon tetszett!
BÉLA Ó, de örülök neki! Tartsa meg, én bármikor le tudom tölteni.
ERIKA Akkor legalább hadd fizessem ki a dévédét!
BÉLA Hagyja csak, ez itt a reklám helye! Mindig örülök, ha valaki rákap a *That's Life!*-ra! Ez nekem egy kicsit olyan misszióféleség! Tudja, már hány Emmy-díjat zsebeltek be eddig a kilenc évvel?
ERIKA Nem tudom.
BÉLA Na tippeljen!
ERIKA Kettőt?
BÉLA Á!
ERIKA Négyet?
BÉLA Ötöt!
ERIKA Húha! De nem is csodálom, fantasztikus humora van! És olyan jópofák a figurák, a

- költőlány, meg az egészségmániás néger...
Tényleg teljesen kikapcsolja az embert arra a húsz percre!
- BÉLA Bizony, balzsam ez az elpilledt léleknek!
Képzeld el, a pszichológusok azt állítják,
hogy az emberiség felosztható öt részre a
főhősök személyiség típusai alapján.
- ERIKA Tényleg?
- BÉLA Na persze, ez azért nyilván túlzás.
- ERIKA De van benne valami! Az ember tényleg
szeretne néha ilyen kerek vagy határozott
személyiséget... Ami ilyen szilárd, elvá-
lasztja mindenki mástól, amitől Valakinek
érzi magát – nem is tudom igazán jól meg-
fogalmazni.
- BÉLA De igen, nagyon pontosan megfogalmazta!
El se hiszem, hogy kezdő sorozatnézővel
állok szemben!
- ERIKA Hát igen, egy kicsit el vagyok szigetelve
ilyen szempontból. Nekünk nincs otthon
tévénk, a gyerekek miatt.
- BÉLA Egyáltalán nincs tévéjük? (*füttjent*) Ejha,
de bátor döntés! De érthető, nem akarják,
hogy a sok kultúrszenny eláraszsa az ár-
tatlan kis tündérekéék agyát! Éljenek csak a
nyers valóságban, az az igazi!
- ERIKA Pontosan! Elképesztő, hogy mi folyik a tévé-
ből! Biztos van egy-két ilyen igényes dolog,
mint ez – de akkor az ember nemcsak azt
nézi meg, hanem mindent, amit adnak! És
aztán ha egyszer elkezdjük, akkor egy pilla-
nat alatt... Bocsánat! (*kiszalad a színről*)
- BÉLA (*zavartalanul folytatja*) Bizony, azok a mo-
csok műsorok: a rengeteg szappanopera,
talkshow, akció, horror, pop, rock, hiphop,

- stand up – tényleg, tonnaszám öntik ránk a szart ma már mindenholnan...
- ERIKA *(visszajön)* Elnézést, csak a kisfiam!
- BÉLA Az a magáé? Az a kis szőke izomkolosszus?
- ERIKA Igen, ő, ott! De szerintem inkább sovány.
- BÉLA *(ábrándosan nézegeti a gyereket)* Hát irigylen azért ezt a legénykét! Jó lehet maguknál gyerekeknek lenni! Nincs tévé, a tömegkultúra kiszűrve – csak az az ízletes, csodálatos való élet...
- ERIKA Nekünk nevelési elvünk, hogy a gyerek a valóságban tanulja meg jól érezni magát, ne mindenféle virtuális világokban, az interneten meg a tévén csüngjön! Van egy unokahúgom, aki komolyan, már az anyatejjel szívta magába a kereskedelmi csatornák műsorát...
- BÉLA Pfüjj!
- ERIKA Hát bizony, és ma ötéves, és pánikrohamot kap, ha nincs bekapcsolva a...
- BÉLA Akkor maguk a művészetet is kedvelik, igaz? Jól sejtem, hogy színházba is járnak?
- ERIKA Igyekszünk, igen.
- BÉLA Derék dolog! Nézze, hoztam magának valamit! *(átnyújt egy újabb dévédét)* *That's Life*, második évad!
- ERIKA Béla, ezt én nem fogadhatom el!
- BÉLA Ne vicceljen, direkt magának töltöttem le!
- ERIKA Ez így nem lesz jó! Legközelebb már tényleg hozok egy üreset cserébe! *(elteszi)*
- BÉLA Rendben, megbeszéltük! Kellemes kapcsolódást, Erika! Jár magának egy kis – Élet!

Második évad

Ernő otthon, ül a kanapén. Erika kijön a gyerekszobából, behajtja az ajtót.

ERIKA Na, alszanak! *(leül, kézbe veszi a távirányítót, lelkesen)* Figyelj! Szóval: négy fiatal lakik együtt egy Carl nevű fekete fickó lakásában – aki mellelleg kényszeres tisztaságmániás, iszonyú abszurd módon, majd meglátod –, na és hogy nemrég költözött be hozzájuk egy ötödik, az egyik ott lakó fiú, Paul öccse, Phil. Ez a Paul, aki egy cinikus irodalomtanár, és az öccsét bár szereti, de kicsit irigy is rá, mert Phil tényleg sokkal helyesebb – ragadnak is rá a nők, még Jill is, aki egy ilyen teljesen extrém költőnő: parókákat hord, meg egy kiló sminket mindennap...

ERNŐ Kezdjük el és majd menet közben mindenre rájövök!

ERIKA *(beteszi a másolt dévédét)* Oké.

A főcímet látjuk először: vidám zenére sorban mutatják a szereplőket mindenféle vicces pillanatokban. Erika mindegyikükhöz kis megjegyzést fűz.

ERIKA *(Kate látható a képernyőn)* Őt Kate-nek hívják, és tök csinos csaj lenne, csak az a baj vele, hogy valamiért teljesen férfias, és képtelen bármire, ami... *(már Jillt mutatják)* Na ez már Jill, a dilis költőnő, akiről beszéltem. Hozzáteszem, lehet, hogy nem is annyira örült, mint amennyire mutatja... *(Carl-t látjuk)* Carl... fura, de ő nagyon nem

- szimpi nekem, lehet, hogy csak azért, mert mint férfi taszítónak látom...
- ERNŐ *(aki nagyon együttműködőn bólogat)* Aki ambivalens viszonyban áll az öccsével!
- ERIKA Nem, ez az egészségmániás néger. Nehéz összekeverni őket – neked sikerült. De közben most ez már tényleg Paul, a cinikus tanár... Ez meg Phil... Látod, milyen helyes? *(felkacag a tréfás jelentek láttán)*
- ERNŐ Igen. Szimpatikus.
- ERIKA Biztos az életben is szeretetreméltó ember lehet. Szerinted nem?
- ERNŐ De, biztos! Már amennyit eddig láttam belőle.
- ERIKA Csak rá kell nézni! Látszik rajta, hogy az! Na most egy olyan részt kerestem, ami róla szól. Ez igazából már a második évad, de ha tetszik, majd visszamenőleg megnézheted az elsőt is. Figyelj, ez egy nagyon jellemző jelenet!

Elindítja az epizódot. Minden viccen oktatólag nagyot nevet – rásegítve a gépnevetésre. Ernőt figyel, hogy tetszik-e neki is.

THAT'S LIFE
(A Sakkparti című epizódból)

A Lakás.

Phil a nappaliban sakkozik egyedül. Belép Jill.

- JILL Szia Phil! Gyönyörű vagy!
- PHIL Igen? Hát köszü szépen. Köszü! Éppen sakkozgatok itt, és...
- JILL Egyedül?

- PHIL Igen. És tudod, ez így olyan – nehéz!
- JILL *(megsimogatja a haját)* Szegénykém! Hogy segíthetnék?
- PHIL Nem is tudom. Az ebben a bonyolult, tudod, hogy az ember először gondol valamit, mikor a fehérrel van, például hogy: na, most leütöm a feketék futóját, és akkor majd néhány lépésben talán közelebb jutok a királynőjéhez, és aztán, ha nem figyel oda, egy idő után még sakkot, sőt mattot is adhatok neki. Na de a következő pillanatban meg egyszer csak – hahó! Máris gondolkodjak a fekete játékos fejével – és nem szabad tudnom, mit gondol a fehér! Mert a másik ember – másik univerzum! Viszont ilyenkor, mikor az ellenfél, a másik ember is én vagyok, akkor az, amit én feltételezek, hogy ő gondol, már nem csak feltételezés, hanem maga a valóság: mivelhogy sajnos én soha nem gondolhatok mást, mint amit én gondolok! Mert én vagyok én. Emiatt átlátok magamon, minden pillanatban! És ez halálosan kifáraszt.
- JILL Megcsókolhatlak?
- PHIL Huhh, hát ez most, ez most jól meglepett... Zavarba jöttem!
- JILL De miért? Nem nézek ki jól?
- PHIL Nem, nem – vagyis: de igen, persze, csak én nem tudnék most ilyen hirtelen... *(menekül)* Figyelj, nem akarlak megbántani! Te olyan helyes lány vagy, csak...
- JILL *(kergeti)* Helyes lány? Te megőrültél! Egy szexbomba vagyok! Közben zseniális költőnő! A csodás mellem és a tökéletes fenekem mellett...

Ernő mobiltelefonja bizonyos hangot ad. Erika megállítja, a szereplők mozdulatlaná dermednek.

- ERIKA Mi pittyent?
- ERNŐ Semmi, csak egy esemes.
- ERIKA Fél tizenkettőkor?
- ERNŐ A Zsuzsa kéri, hogy hívjam vissza.
- ERIKA Ilyenkor, az éjszaka közepén? Ez hihetetlen! Nem tudja, hogy kisgyerekeid vannak?
- ERNŐ De tudja. Mindenki tudja a cégnél, hogy kisgyerekeim vannak. Éppen azért írt esemest, hogy ne ébresszen fel senkit. De ha én esetleg ébren vagyok még, akkor beszéljünk.
- ERIKA Jó. Nem vagy ébren.
- ERNŐ De ébren vagyok.
- ERIKA Holnap visszahívod! *(visszatekeri egy kicsit, és visszakapcsolja)*
- JILL De miért? Nem nézek ki jól?
- PHIL Nem, nem – vagyis: de igen, persze, csak én nem tudnék most ilyen hirtelen... *(menekül)* Figyelj, nem akarlak megbántani! Te olyan helyes lány vagy, csak...
- JILL *(kergeti)* Helyes lány? Te megőrültél! Egy szexbomba vagyok! Közben zseniális költőnő! A csodás mellem és a tökéletes fenekem mellett nekem az agyam is a másodlagos nemi jellegeim közé tartozik!
- PHIL Igen, ez igaz... Jaj! De én még csak most költöztem ide! Nem vagyok felkészülve egy ilyen hirtelen...
- JILL Nem kell erre felkészülni! Csak gyere ide, cicc-cicc! Adj egy puszikát Jill néninek! *(kergeti)*
- PHIL Jaj, ne csináld ezt, Jill! Nagyon kínos! Kénytelen leszek... bezárkózni! *(bemenekül a*

szobájába, és belülről ráfordítja a kulcsot – már bentről) Pedig utálom magam érte! Elképzelem, hogy mit éreznék, ha én lennék te. És hát: mélységes szégyent, megbánást, azt kívánám, bárcsak meg se történt volna, vagy ha megtörtént, bárcsak elsüllyednék a föld alá szégyenemben! Iszonyú lehet neked most!

JILL *(bekiabál neki a szobába)* Mi van, még mindig magaddal sakkozol?

Belép Paul.

PAUL Mi folyik itt? Molesztálják az öcsémet?

JILL Csak egy csókot kértem tőle! Teljesen beleszerettem!

PAUL Ó, pedig én úgy tudtam, a költő szerelme szalmaláng, azért oly sebes és falánk!

Ernő telefonja megint pittyen.

ERIKA Hihetetlen, hogy nem hagy békén! „Ahh, drágám, mikor hívsz már? Annyi itt a munka, nem bírom nélküled...!”

ERNŐ *(kelletlenül felolvassa az esemest)* Azt írja: „Ernő, a projektről van szó, ma éjfél a határidő. Vissza tudsz hívni?”

ERIKA Ez örület! Nem vagy köteles ébren lenni fél tizenkettőkor! Ez nem munkaidő! Írd meg neki, hogy tévét nézel a feleségeddel. Vagy bocs, azt nagyon ciki megmondani. Azt persze nem ciki nekem megmondanod, hogy megint később jössz haza! A gyerekek már teljesen elszoktak tőled, alig látnak.

ERNŐ Ma már hétkor itthon voltam.

- ERIKA Ma igen. Kivételesen. (*gyászosan*) Gergő tegnap kakilt három gombócot, és azt mondta: „Ez anya, és ezek vagyunk mi. Az apakaki nincs itt. Elment a Céghez!”
- ERNŐ (*nevet*) Ez jó!
- ERIKA Örülök, hogy ezen ilyen nagyot nevelsz, a *That's Life-ot* viszont unalmasnak találod! Pedig szerintem az sokkal viccesebb, mint a tény, hogy a fiad elidegenedik tőled.
- ERNŐ Ne túlozz el mindent! Azért nem idegenedik el! A sorozat pedig biztos jó, csak nem az én világom! Nekem nagyon amerikai.
- ERIKA Jó, akkor hívd vissza a magyar kolléganődet! Hahaha, az lesz csak a vicces! Beszélgetés a szexi magyar Zsuzsával!
- ERNŐ Zsuzsa nem szexi.
- ERIKA Akkor milyen?
- ERNŐ Átlagos.
- ERIKA Na persze! Egy átlagosan okos, gyönyörű, negyvenkilós topmodell, akinek se kutyája, se macskája, mert nem volt olyan hülye, hogy szétszülje a körvonalait! Gondolom, nem is fogja, mert akkor nem riszálhatna egész nap a projektek között föl-alá...
- ERNŐ Szörnyű vagy! Nem is ismered ezt a szegény lányt.
- ERIKA Nem is vágyom rá, őszintén szólva. Hány éves?
- ERNŐ Nem tudom. Huszonöt körül.
- ERIKA Jézusom!

A gyerekszobából: „Anyja, Kisvakondot néztek?”

- ERIKA (*a gyerekszobába*) Nem, szívem, felnőtt mesét nézünk! Aludjál!

A gyerekszobából: „De nem adtál puszit! Nem adtál!”

ERIKA (bemegy)

Amint Erika kiment, Ernő arrébb vonul, és tárcsázni kezd. Mikor Erika kijön a szobából, és meglátja, hogy ez a helyzet, egy darabig vár, aztán dühösen bekapcsolja a That's Life-ot, szándékosan felhangosítva. Ernő kioldalog.

ERNŐ Szevasz, Zsuzsa!... Nem, semmi baj, még ébren. Mi a kérdés?... aha, értem. Értem...
...És akkor ki fogja megnézni a prezit?...
Aha, aztán éjfél után öt perccel jön a letolás ímében!... ...Oké, igyekszem, de ez most melyik témátok?... (*bekapcsolja a laptopját*)... és én ezen a szinergia-projekten tudok valamit lendíteni szerinted?...
Egyébként átküldtem, közben éledezik az Outlookom... Nem igaz, mennyi szemetet rak fel rá az IT, kivárhatatlan! Azt mondják, group policy... ...na, közben megvan: május 13., 21:55-kor ment át! Megvan?... Én a negyedik, ötödik és a hatodik szlájdot meg a végén a két összefoglalót tenném bele, de persze rád bízom... Oké, jó... Ha még van valami, nyugodtan hívj, nekem már úgyis mindegy!

THAT'S LIFE

(a Sakkparti című epizód folytatása)

JILL Jogom van hozzá, Paul! Tudd meg, hogy délelőtt, a Kávézóból hazafelé tizenhét kü-

lönböző korú nőt vakartam le róla teljesen egyedül!

PAUL Ez igen! Hogy csináltad?

JILL Hát a fiatalokat ezzel! *(egy dezodort vesz elő, és a levegőbe fúj)* A nyugdíjas korúaknak meg odakiáltottam: „Árzuhanás van a sarki boltban!”.

PAUL *(befogja az orrát)* Jézusom! Ez zseniális! Te is használd majd ezt, ha le akarsz magadról koptatni valakit!

JILL De Paul! Ez a saját dezodorom!

PAUL Ó. Ez sok mindent megmagyaráz.

Belép Carl. Csípőre tett kézzel megáll az ajtóban.

PAUL Érzem, hogy a Nagy Testvér figyel minket! Vajon most mit követtünk el?

CARL *(vészjóslóan rámutat Paulra)* Ezt a pólót én ma reggel bedobtam a klóros megsemmisítőbe!

PAUL Ja igen. Én meg gyorsan kivettem belőle! Ez a kedvenc pólóm!

CARL Megszagoltam – ez egy gombakolónia, ember! Lassan olyan büdös és gusztustalan lesz, mint Kate!

PAUL Igen. Kár, hogy ez nem vonja automatikusan maga után, hogy ugyanolyan jól használhánám a gumibotomat is, mint ő.

JILL Sőt, nem is használod! Régen berozsdásodott a gumibotod! Mióta nem vetted elő, Paul?

PAUL Beszélj világosan! Úgy érted, hogy régen nem ízéltem?

JILL Jaj, dehogyis! Ilyet nem mondanék soha!

- CARL A gumi különben sem rozsdásodik, Jill szívem. Ezt te is tanultad az iskolában.
- PAUL Még ha nem is emlékszel rá! Hogy egyáltalán jártál.
- JILL Jaj, srácok! Ez egy költői kép volt.
- CARL Majd nem fogsz így vihogni, drágám, amikor kivirágzik a bőrödön a candida!
- JILL *(rémülten)* Az mi?
- CARL A candida albicans – népszerűbb nevén: sarjadzógomba. Itt egy kép róla. *(előveszi a pénztárcájából)* Ezerarcú betegség.
- PAUL Érdekes, mások a feleségük és a gyerekek képét hordják a tárcájukban – Carl meg egy gombáét! Szentisten, hát kikkel élek én? „Köztetek lettem bolond, én, a véges. / Ember vagyok, így vagyok nevetséges.”
- JILL Na és mik a tünetek?
- CARL Rosszkedv, ingerlékenység, robbanékony-ság, intolerancia...
- JILL Jézusom, Paulnak candidája van!
- PAUL *(folytatja a felsorolást)* ...műveletlenség, korlátoltság, beképzeltség, szexuális túlfűtöttség...
- JILL Jézusom, nekem is candidám van!!!
- PAUL Igen, Jill, már látom is! Már ott nő az arcondon – a gomba! Egek, mekkora kalapja van!
- JILL Istenem, Carl, segíts! Mi lesz velem? A gyönyörű arcom! Segítség!
- PAUL Nincs más hátra: vessük be a klóros megsemmisítőbe!
- CARL Gyere csak velem. Adok valamit!

Bemennek Carl szobájába.

Harmadik évad

Erika és Béla a játszótéren. Erika mellett babakocsi, gépiesen ringatja.

- ERIKA *(vihogva)* Hát az a gombás rész, az valami zseniális! Amikor ez az őrült Jill megijed, és rögtön elkezd figyelni magán a tüneteket...
- BÉLA *(utánozza Jillt, női hangon)* „Úristen! És mik a tünetek?” – Most legyen maga Jill, én meg leszek Carl.
- ERIKA Én? Én legyek... Jill?
- BÉLA Igen, mondja, hogy: „Úristen! És mik a tünetek?” Mondja, én meg válaszolok!
- ERIKA Na jó. Bár nem vagyok egy nagy színész... „Úristen! És mik a tünetek?”
- BÉLA *(Carl hangján)* „Rosszkedv, ingerlékenység, robbanékonyság, intolerancia...”
- ERIKA *(Jill hangján)* „Jézusom, Paul! Neked candidád van!” *(röhögnek)* – És erre Paul visszavág, és újabb tüneteket sorol fel, hogy: ostobaság, túlzott szexualitás – meg nem is tudom még mit, annyira jókat mond!
- BÉLA *(Paul hangján)* „...műveletlenség, korlátolt-ság, beképzeltség, szexuális túlfűtöttség...”
- ERIKA *(Jill hangján)* „Jézusom! Nekem is candidám van!”
- BÉLA *(Paul hangján)* „Igen, Jill, már látom is! Már ott nő az arcodon – a gomba! Egek, mekkora kalapja van!”
- ERIKA *(Jill hangján)* „Istenem, Carl, segíts! Mi lesz velem? A gyönyörű arcom! Segítség!” *(kacag)* Mire Paul persze nem hagyná ki, hogy:
- BÉLA *(Paul hangján)* „Vessük be a klóros megsemmisítőbe!”

- ERIKA *(vihog)* Ez hihetetlenül jó! Annyira kikapcsol, tisztára elfelejtem a hétköznapi gondokat! Olyan, mintha új barátaim lennének, rengeteg érzélem kavargog bennem – kicsit a koleszos évekhöz tudnám hasonlítani, amikor...
- BÉLA Hahaha, bizony ám! Ez az igazi élet, Erika!
- ERIKA Na azért azt nem mondanám! De tudja, mi a fantasztikus benne? Hogy ezek az emberek sohasem magányosak! Bármilyen történjen, mindig ott vannak egymásnak – és ez tulajdonképpen olyan megható!
- BÉLA Már megint fején találta a szöveget, Erika! Erről jut eszembe, elhoztam magának a negyediket!
- ERIKA Jaj, de kedves! Köszönöm. Én meg kivételesen tényleg hoztam egy üreset cserébe... *(elveszi a dévédét, és turkál a táskájában)* Hol vagy, hol vagy? *(megtalálja)* Basszus, ezek a családi videók, rosszat tettem be, olyan káosz volt induláskor! Legközelebb hozok üreset, jó?

Puffanás, sírás. Erika kiszalad a színről – közben leejti a lemezt.

- ERIKA *(rohan)* Úristen, Gergő! Te mit csinálsz?! *(kimegy a színről, gyereksírás)* Na mutasd, adok rá puszit!... Jó, oda is!... Oda is!... Vigyázzál legközelebb, jó?... Kapaszkodni kell ezen a mászókan, tudod! Csúsznak a fokok!
- BÉLA *(felveszi és elteszi a lemezt – közben szórakozottan utánozza Erikát)* „Csúsznak a fokok...”

Negyedik évad

Erika egyedül – nézi a That's Life-ot.

THAT'S LIFE

(az *Interjú* című epizódból)

A Kávézó. Jill – vérvörös, oroszlánszerű parókában – és Kate, a maga hétköznapi katonai öltözetében.

KATE *(olvas, de mikor észreveszi, hogy jön valaki, zavartan)* Ööö... éppen barós jó verseket olvasok egy tök régi költőtől!

JILL Paul nincs itt, nem kell úgy tenned, mintha nem autós magazint olvasnál!

KATE Hogy vetted észre?

JILL Ránéztem a borítójára, és láttam, hogy autók meg motorok vannak rajta.

KATE Hú, jó nyomozó lennél!

JILL Köszí. Figyelj, Katie, valamit meg kell beszélnünk! Ma délután idejönnek a Vogue magazintól páran, hogy interjút csináljanak velem. Tudod, a sziporkázóan zseniális költőné hétköznapijai, meg minden. Azt mondják, a barátaim körében akarnak lefényképezni!

KATE Király!

JILL Szóval akkor örülsz, hogy benne leszel a Vogue-ban?

KATE Ja, bírnám!

JILL Na én viszont nem! Ezt akartam megbeszélni veled.

KATE Miért, mi a baj velem?

JILL Hát hogy – hülyén nézel ki!

KATE Hülyén nézek ki?

JILL Nem, nem nézel ki hülyén, csak... Nem nézel ki lánynak, érted?

KATE Akkor minek nézek ki?

JILL Férfi zsoldoskatonának.

KATE Ja. Ez okés, erről tudok.

JILL Tudom, drágám, hogy tudsz róla, de – mi lenne, ha változtatnál is rajta? Most az egyszerű, az én kedvemért? Semmi mást nem kéne tenned, mint belebújni ebbe a csini kis ruhába... *(előhúz egy mélyen dekoltált miniruhát)*, fölvennéd hozzá ezt a néhány picit kiegészítőt... *(rettenetes nyakláncokat, karperceket vesz elő)*..., magadra kennél egy egész kevés sminket... És tíz percig nem káromkodnál és rágóznál!

KATE *(rágózva)* Há', nemtom.

JILL És kimondanád végig a szavakat!

KATE Nem, ez így nem oké! Nem cs'álom meg!

JILL Ha megcsinálod, két hétig takarítom a szobádat!

KATE Hé, ez zsarolás. Bűncselekmény!

JILL Három hétig! És nem árullok be Carlnak, hogy ősidők óta az ő fogkefáját használod!

KATE A krokodilos az nem Paulé?

JILL Nem. Az Carlé. És ha rákényszerítesz, azt is megmondom neki, hogy használt rágógumival tapasztottad vissza a törülközőtartó kampót a fürdőben! Mit szólna, ha megtudná, hogy egy egész baktériumtenyészet van a...

KATE Oké, rádumáltál. Hol öltözzek át?

JILL Ajánlom a női vécét! De siess, mindjárt itt lesz a stáb! És Katie! Óvatosan a sminkkel! Tudod, néha a több – kevesebb!

Belép Phil.

JILL Szia Phil! Ugye nem baj, hogy azt mondtam a Vogue-osoknak, hogy te vagy a pasim?

PHIL Hát... azért ennek nem örülök annyira, Jill! Én nem is vagyok a pasid!

JILL Igen, ezt én is tudom, sajnós. De ők miért ne hihetnék azt?

PHIL Mert ez hazugság! Nem szívesen veszek részt ilyesmiben, tudod.

JILL *(kis gondolkozás után sírva fakad)* De érts meg, annyira ciki, hogy egy ilyen jó nőnek nincs barátja! Leégek a magazinban! Mit fognak gondolni rólam, hogy egyedül tengődöm huszonöt évesen? Egyszál egyedül ezen a rideg-hideg-barátságtalan Föld nevű bolygón...

PHIL *(nagyon zavartan)* Na jó, jó, hát végül is – beleképzeltem magam a helyzetedbe, és – igazad van! Persze. Miért ne tehetnének úgy, erre a tíz percre?

JILL *(vidáman)* Köszí, édes vagy! – Ó, hallom, hogy Carlt már el is kapták a riporterek az ajtóban...

Kintről hallatszik, hogy Carl interjút ad: „...igen, vasalás-fertőtlenítés még mindig nem az erős oldala...” Egyszer csak Paul hangja szól közbe: „És a versírás sem!”

Belép Paul.

JILL Tűnés, megmondtam, hogy nem jöhetsz ide, mikor itt a Vogue! Tönkreteszed az életútinterjúmat!

- PAUL *(megpuszítja Jillt)* Azért remélem, szereted még a jó öreg Paul bácsit!
- JILL *(megöleli)* Imádlak! Ha nem teszed tönkre a karrieremet!
- PAUL Megígérem! Sőt, ha akarsz, még azt is eljátszom, hogy együtt járunk! Mert az azért elég ciki, hogy egy ilyen jó nőnek nincs pasija, nem? De semmi probléma: most itt vagyok én! Jill Johnson, a dilinyós költőnő megtalálta élete szerelmét! Lepukkant csóró irodalomtanár mellett horgonyzott le a szépséges őrült! Jill és Paul, az álompár – a bulvárlapok címoldalán! *(beáll Jill mellé egy képzeletbeli fotóhoz)*
- JILL Hmm, jó ötlet, édesem, csakhogy én már megkértem az előbb...
- PHIL Nem baj, Jill, ez szerintem nagyon, nagyon, de nagyon jó ötlet! Legyen Paul, persze! Szuper!
- PAUL Te már megkérted – Philt, igaz? Persze. Gondolhattam volna.
- JILL De csak mert nem is képzeltem, hogy te ilyesmire hajlandó lennél, érted? Azt hittem, úgy általában utárod a nőket. Meg hát...
- PAUL Meg hát az öcsikém egy tündér, én meg egy örök vesztes. Bocsánat, hogy egy pillanatra elfelejtettem, hol a helyem!
- JILL Ne csináld ezt, Paul, ez nincs így!
- PAUL „Hideg szívvel, közönnyel nézek mindent, / Ami még nemrég lelkemig hatott; / Mi lett belőlem? Emberek közt járó, / El nem sirattott, bús élő halott.”
- PHIL Figyelj, Paul, én meg különben sem járhatnék Jill-lel, mivel... mivel, képzeljétek, már van barátnőm!

JILL Tessék??

Belép Kate miniruhában, borzalmasan kifestve. A lábán katonai bakancs.

KATE Jill, csukát nem adtál, úgyhogy kénytelen voltam visszavenni a...

PHIL Igen, én nem lehetek Jill barátja, mert már – Kate-tel járok! Látjátok? (*odaugrik, és megcsókolja Kate-et*)

KATE (*rémülten előhúzza a pisztolyát a harisnyatartójából, és ráfogja Philre*) Mivan, mivan??

PHIL (*felemelt kézzel*) Igen, én – veled járok! Képzeld el. Úgyhogy mostantól csak Paul alakíthatja Jill magazinbeli barátját!

PAUL

Phil, ez komoly?

PHIL

Teljesen komoly! (*nagy levegőt vesz, és még egyszer megcsókolja Kate-et*)

KATE

(*eleinte szabadulni próbál, de belejön a dologba*) Ez tök király!

JILL

Én hülye meg nőnek öltöztettem!

Beront Carl.

CARL

Hahó, srácok, jönnek a fotósok! Álljatok be gyorsan... (*meglátja Kate lábán a bakancsot*) Kate, te nem ezzel a cipőddel léptél kutyagumiba?! (*ráveti magát a lábára*)

Amikor villan a vaku, a következő képet látjuk: a rettenetesen kifestett Kate elmélyülten csókolózik Phillel, kezében a szolgálati fegyvere, miközben Carl hason fekvé próbálja lerángatni a lábáról a bakancsot. Paul háttal áll valahol.

*Csak Jill integet és mosolyog rendületlenül.
Vége az epizódnak, zene, stáblista.*

Erika nevetgél magában. Gondolkozik, aztán megnyom valamit a távirányítón. Megint elindul a vicces főcímdal. Ekkor pizsamában, hunyorogva becsoszog Ernő.

ERIKA *(megállítja a filmet)* Szia! Mi van?
ERNŐ Semmi, csak éjjel kettő! Nem jössz aludni?
ERIKA De, de, jövök rögtön! Menj vissza, jövök!

Ernő visszacsoszog. Erika halkabbra állítja a tévét, és visszakapcsolja.

Ernő megint megjelenik.

ERNŐ Hallom, hogy megint bekapcsoltad!
ERIKA Oké, tessék! *(kikapcsolja)* Mondom, hogy jövök. Feküdj le!
ERNŐ Nekem mindegy. Csak látom rajtad, hogy fáradt vagy, már alig alszol emiatt a baromság miatt.
ERIKA Honnan tudod, hogy baromság? Még egy részt se néztél végig.
ERNŐ Jó, lehet, hogy nem baromság, de az biztos, hogy nem alszol miatta, és ettől állandóan fáradt vagy, és türelmetlen, üvöltözöl a gyerekekkel...
ERIKA Tudom, hogy most nem az alvásról beszélünk. És nem is a gyerekekről, ugye?
ERNŐ Hogyhogy?
ERIKA Igen, sajnos mostanában nincs túl sok energiám arra, hogy együtt legyünk. De valahogy nem megy! Egyszerűen nincs hozzá kedvem! Nem miattad, csak... Ebben a szoptatás is biztos benne van, meg a...

- ERNŐ Meg talán az éjszakai sorozatnézés.
- ERIKA Örülnél, ha ez ilyen egyszerű lenne, ugye?
- ERNŐ Régebben egyszerű volt. *(megpróbál oda-bújni a kanapéra)* Idejöhettek egy kicsit?
- ERIKA Persze, gyere! *(igyekszik csevegni)* Fáradt vagy? Sokat dolgozol mostanában? Mi van bent a cégnél?
- ERNŐ Nincs semmi változás. *(egyre közelebb nyomakszik)*
- ERIKA Na de ezt még azért színezhethéd egy kicsit! Megszelídült a főnöknőd? Most már nem szólogat be annyi? És mi lett a félresikerült meetinggel? Kiderült, hogy nem te voltál a ...

Erika ügyeskedik, hogy csak nyugodt, baráti ölelkezésről legyen szó – de Ernő egyre vadabb. Erika végül megadja magát, türelmesen várja, hogy befejeződjön az aktus. Közben ábrándosan nézi a kimerevedett sitcom-pillanatképet. Mikor Ernő elalszik, Erika finoman legurítja magáról, visszatekeri az epizódot a csókolózós részhez, és újranézi.

Ötödik évad

Béla és Erika a játszótéren. Babakocsi, gyerekzsivaj. Erika nagyon szépen van öltözve: piros szoknya, zöld flitteres blúz van rajta.

- ERIKA *(a kisfiának, messzire, mutogatva)* Vedd le a pulcsidat, ki fogsz melegedni! *(a gyerek nem érti, még jobban mutogat)* Vedd le! Le! A pulcsit! Nem: le! Nem azt: a pulcsit! Úgy. Jó, jó!

- BÉLA Hm, milyen kis okosak már ebben a korban!
- ERIKA Hát azért én intelligenciahányadost nem mérnék neki ilyenkor, öltözködés közben! Mindent fordítva vesz fel, de úgy képzelje el, hogy: *minden* tekintetben fordítva! Hát-tal, béléssel kifelé, és a nadrágot felülre. *(viccesen eljátssza)*
- BÉLA *(harsányan nevet)* Magának oltári humora van, tudta? És egyébként is: szinte ragyog! Új ruha? Új szandál? Csak vigyázzon rá a homokozóban, össze ne piszkolja! *(porol-gatja Erika szandálját)* Hát komolyan mondom, tizenöt évet fiatalodott!
- ERIKA Na de Béla, miből gondolja, hogy összesen már vagyok annyi?
- BÉLA *(vihog)* Ez jó! Maga az élő példa rá, hogy ha valaki beveszi a gyógyszert, az meg is gyógyul! – Tessék, a hatodik évad.
- ERIKA Köszönöm szépen! Jó, hogy találkoztunk: az ötödikkel épp ma végzek, és nem tudom, mi lenne velem nélküle... Itt meg az üres. *(átadja, aztán megnézi a kapott cédét)* Na de ez – ezen voltak a családi felvételeink!
- BÉLA Szent ég, csak nem? Arra másoltam volna rá? Ezer bocsánat! De nyugtasson meg: van otthon még egy példány belőle, ugye?
- ERIKA Nincs, de mindegy. Majd csinálunk másikat. Végül is a gyerekek mindig kéznél vannak, meg a férjem is... Ő néha túlságosan is!
- BÉLA *(harsányan felkacag)* Ó-ó, azt hiszem, nem akarom tudni, mire gondol...
- ERIKA Bingó!
- BÉLA *(röhög)* Tadadamm, a való élet mindig a rendelkezésére áll, igaz?

- ERIKA Nem is tudtam, hogy olyan cédére is lehet másolni, amin már van valami... De mondjuk én elég hülye vagyok az ilyesmihez.
- BÉLA Bizony, bizony, a technika ördöge! Na és különben, még meg se beszéltük: mit szól az előző évadbeli fejleményekhez, Erika? Direkt nem akartam előre lelőni, hogy Phil és Kate... Váratlanul érte magát?
- ERIKA Hát, megmondom őszintén, nekem egy kicsit esetleges az egész! Helyes ez a lány – már amennyire lány egyáltalán –, na de mi köze lehet Philhez? Ő egy olyan érzékeny, finom lélek, kedves, okos, figyelmes... Mit akar tőle ez a bunkó rendőr?
- BÉLA Nekem először jónak tűntek együtt. A férfi-as lány meg a lányos férfi... Elvben kiegészíthetnék egymást!
- ERIKA De nem, nem egészítik ki! Két annyira más világ! El se tudom képzelni, miről beszélgetnek, ha kettesben vannak? Kate rendőrsztorikat mesél, Phil meg mosolyogva hallgatja? Arról nem is beszélve, hogy Philnek most indul be a politikusi pályája: vajon alkalmas arra ez a lány, hogy ebben mellette álljon? Hát nem tudom, én nem nagy jövőt jósolok az egésznek.
- BÉLA Lehet, hogy igaza van. Talán tényleg nem illenek össze. Ha jobban belegondolok, én inkább olyasvalakit tudnék elképzelni mellette, mint – maga!
- ERIKA Ne vicceljen!
- BÉLA Nem viccelek.
- ERIKA Miért, én milyen vagyok?
- BÉLA Gyönyörű, okos, rendkívül érzékeny, felkavaróan szenvedélyes – és a tetejébe őrüle-

tes humora van, ami egy ilyen különleges, rebbenékeny karakter mellett, mint ez a fiú, elengedhetetlen! Hát bizony, egy ilyen nő oldalán lehetne boldog a mi Philünk.

ERIKA

(*zavartan kuncog*) Mármint – ha létezne!

BÉLA

Maga szerint nem létezik?

ERIKA

Hát, létezik, persze – egy képzelt világban! Egyébként utánaolvastam egy kicsit az interneten a szereplőknek, és egy csomó érdekes...

BÉLA

Hagyjuk ezt, Erika! Ne alázzuk meg egy mást ilyesmivel!

ERIKA

Nem, csak azt akarom mondani, hogy például ennek a Philt játszó színésznek olyan megrázó a sorsa: állítólag a sorozat eddigi kilenc éve alatt négy gyereke született a feleségétől, akit imád. De képzelje el, a negyedik gyerek...

BÉLA

(*egyre feszültebben*) Figyelmeztetem, hogy felrúgni készül bizonyos íratlan játékszabályokat!

ERIKA

Borzasztó, de: fogyatékos lett! Én úgy értettem a cikkből, hogy mintha vízfejű lenne. Ez olyan rettenetes, nem? Az ilyesmi teljesen tönkretelhet egy boldog családot! A Pault játszó színész meg annyira elszállt a népszerűségtől, hogy állítólag teljesen drog- és alkoholfüggő lett, a hatodik évadban már a szanatóriumból járt ki forgatni...

BÉLA

(*állati dühvel*) Azon a mászókan húzlak karóba, ha nem fogod be a szádat, hülye liba!!!

ERIKA

(*megdermed, és:*) Gergő, gyere! Indulunk haza! (*Gergő hangja egy távoli homokozóból:* „Nem jövök!”) Akkor maradj itt, mi megyünk! (*feldúltan tolja el a babakocsit*)

BÉLA *(zavartan)* Ne haragudjon rám, Erika! Kicsit kimerült vagyok. És sajnos nehezen tűröm az illúziórombolást! Tudja, lelkes hódolója vagyok ennek a sorozatnak – a szereplők mintha személyes jóbarátaim lennének, és fáj, ha valaki kíváncsiságból beletapos ebbe a tündérvilágba! *(nyafogós hangon)* „Olvastam az interneten, hogy Jill festeti a haját, hogy Kate dohányzik, hogy Carl a ruha alatt tök pucér, júj!” Az ilyen mondatok mindent tönkretesznek, érti már? – De inkább beszéljünk arról, hogy maga és Phil... Vajon mi történne, ha találkozónának? Izzana a levegő, én azt hiszem!

ERIKA Nekünk most tényleg mennünk kell, Béla. Pihenje ki magát! – Gergő, gyere, nem mondom többször! *(távozik a babakocsival)*

BÉLA *(utánakiált)* El tudja képzelni, Erika? Képzelse el! Képzelse el!

Hatodik évad

Erika otthon, egyedül. Megjelenik Phil.

ERIKA Jézusom...!

PHIL *(félénken belép)* Helló! Paul vagyok, Phil öccse! – Vagyis, nem, nem: én Phil vagyok, és a bátyám Paul! Csak néha egy kicsit zavarba jövök az ilyen helyzetektől, ha új embereket kell megismernem, és olyankor összekeverek dolgokat: magamat valaki mással... *(vetkőztetni kezdi Erikát)* Te boldog vagy?

ERIKA Én? Nem tudom. Végül is... a férjem nyilván szeret engem – a maga módján, ahogy

mondani szokás –, de őszintén szólva én ebből elég keveset érzékelek. Olyan lassan döcög vele az élet, hogy egyszerűen nem bírom kivárni, amíg történik valami! És őszintén szólva bele is fáradtam, hogy egyedül én tartsam életben ezt a kapcsolatot. Kipróbáltam, hogy ha én nem teszek bele semmit, vajon ő észreveszi-e, hogy valami baj van? Hogy megnőtt közöttünk a távolság. – Persze nem vette észre. Én viszont sajnos rákaptam az ízére, hogy nem gyötöröm magam ezzel, és minden sokkal egyszerűbb lett.

PHIL *(nagyon mélyen néz)* Annyira megértelek! Mert ugyanolyan érzékeny vagyok, mint te!

ERIKA Energiatakarékos üzemmódra álltam be: csak a legszükségesebbeket közlöm vele, eléldégelünk. Ha őt nem zavarja, én megvagyok a gyerekekkel, ők pont eléggé feltöltenek. Nem kell állandóan harcolni egy perc figyelemért. Ők mindig figyelnek rám. És akkor elkezdtem – leválni róla. És képzeld el, nem is fáj! Sőt, szabadnak éreztem magam.

PHIL De azért az engem egy kicsit nyomaszt – főleg azért, mert eddig egy nagyon tiszta embernek ismertem meg magam – hogy, hogy te... férjnél vagy! *(a nyakát csókolgatja)* És vannak... gyerekeid is! *(gyengéden a kanapéra tereli)*... És ez így olyan... csúnya dolog, azt hiszem! Nem szívesen veszek részt ilyesmiben, tudod.

ERIKA Tudom, ne haragudj! Csak annyira egyedül érzem magam mostanában. Egyszál egyedül ezen a rideg-hideg-barátságatlan Föld nevű bolygón...

Szeretkezni kezdenek – Phil közben is végig szónokol.

PHIL ...jó, jó, hát végül is – beleképzeltem magam a helyzetedbe, és – igazad van! Persze. Miért ne tehetnék meg, erre a tíz percre? De azért – én most elképzelem, hogy mit éreznék, ha én lennék te! És hát: mélységes szégyent, megbánást, azt kívánnám, bárcsak meg se történne ez, ami történik, vagy ha megtörtént, utána bárcsak elsüllyednék a föld alá szégyenemben! Iszonyú lehet neked most...

ERIKA Nem, nekem ez egyáltalán – nem iszonyú!

Amikor vége, Phil végre elhallgat, és Ernővé változik.

ERNŐ Hát kösz. Az is valami. *(és már el is aludt, hortyog)*

Hetedik évad

Este, otthon. Erika nézi a hetedik évadot.

THAT'S LIFE

(A Hálaadás című epizódból)

Ünnepi készülődés a Lakásban. Carl, Jill, Paul.

JILL Imádom a Hálaadást! És tudjátok, miért?
CARL *(fertőtlenít)* Mert ilyenkor törjük fel az egészségperselyt és vásárolunk ünnepélyesen tisztítószereket?

JILL Ezt is imádom benne, igen! És még valamit.

PAUL Hogy reggel meztelenül szaladsz át a nap-
palin, mert elfelejtetted magaddal vinni a
ruháidat a fürdőbe?

JILL Azt te imárod! És nem is csak Hálaadáskor
csinálom.

PAUL Na jó. Akkor mit imádsz?

JILL Azt imádom a Hálaadásban, hogy ez egy
olyan fontos ünnepnap, amit nem lehet el-
rontani olyan dolgok elmesélésével, mint
hogy – láttam Philt egy másik nővel ölel-
kezni!

CARL és PAUL

Ja, ja, igen... (*hirtelen egyszerre kapnak
észbe*) Mi van??

PAUL Láttad az öcsémet egy másik nővel?

CARL Ezt nem hiszem el! Szegénykém!

JILL Holnap elmesélem, fiúk! Ma Hálaadás van!

PAUL Most azonnal elmeséled! Ki az a nő?

JILL Nem tudom! Olyan baromi átlagosan né-
zett ki, piros szoknyában volt, és egy zöld
flitteres blúzban. Fura volt, mintha egy
másik bolygóról csöppent volna ide!

*Erika rémülten megállítja az epizódot. Visszatekeri, és
még egyszer meghallgatja a rá vonatkozó részt. Közben
Ernö hazaér, leül, és nézni kezdi a sorozatot.*

JILL ...adás van!

PAUL Most azonnal elmeséled! Ki az a nő?

JILL Nem tudom! Olyan baromi átlagosan né-
zett ki, piros szoknyában volt, és egy zöld
flitteres blúzban. Fura volt, mintha egy
másik bolygóról csöppent volna ide! És rá-
adásul: koszos volt a körme!

CARL Atyaisten!

- PAUL Azt te hogy láthattad? Együtt ültetek a manikűrösnél?
- JILL Nem, igazából volt nem koszos, csak ellen-szenvessé akartam tenni Carl előtt! – De az viszont igaz, hogy: homokszemek voltak a szandálján!
- CARL Istenem, szegény kis Phil! Megint belerángatták valamibe!
- PAUL Egy homokozóba?
- ERIKA *(rémülten összerezzen, leállítja)* Te mit csinálsz?
- ERNŐ Hazajöttem, bocs.
- ERIKA Azt látom. És nem mész aludni?
- ERNŐ Most nem.
- ERIKA Hogyhogy?
- ERNŐ Nem tudom, nem vagyok álmos. Izgatott vagyok!
- ERIKA Beittál, vagy mi?
- ERNŐ Nem! Csak egy kis kikapcsolódásra vágyom. Szeretném nézni veled a sorozatot! Hirtelen kíváncsi lettem, mi is a helyzet Phillel, azzal a szimpatikus sráccal! Kapcsold be gyorsan!
- ERIKA Parancsolj! *(kicsit bizonytalanul bekapcsolja)*
- JILL Jaj, Phil olyan különleges ember! Senkitől nem tudna megtagadni semmit, mert olyan jóindulatú! Még engem is hajlandó volt megcsókolni egyszer, emlékeztek? Mikor azt hazudtam, hogy megcsípett a számban egy méhecske, és ki kell szívni!
- PAUL Hé, azt nekem mondtad, és én csókoltalak meg!
- JILL Igen, te is megpróbáltad. De neked nem sikerült kiszívnod az egész mérget, sajnálom!

CARL Istenem, csőbe húzta a mi kicsikénket egy koszoskőrmű, homokosszandálos nő! (*összelelelkeznek Jill-lel*)

PAUL Srácok, én nem hiszek a fülemnek!

ERIKA (*leállítja*) Most mit mosolyogsz ilyen idiotán?

ERNŐ Nem tehetek róla, ilyen hatást vált ki belőlem a sorozat! Élvezem! Nevetek! Megpróbálom megismerni ezt a másik univerzumot, amiben te ilyen jól érzed magad!

ERIKA De gondoskodó lettél hirtelen! Úgy különben meg leszarod, mit érzek, nem?

ERNŐ És te nem szarod le, hogy én mit érzek?

ERIKA Érzel! Haha, ez jó!

Most Ernő kapcsolja vissza.

PAUL Hihetetlen, hogy ti most ezzel foglalkoztok! És hogy Kate mit érez, arra senki nem gondol?

ERNŐ Látod, inkább azzal kéne foglalkoznunk, hogy Kate mit érez!

ERIKA Fogd már be!

PAUL Három éve járnak – és most kiderül, hogy a tündéri öcsikém csalja egy homokos-flitteres nővel, és ti még őt sajnáljátok?

JILL De értsd meg, olyan kicsi még!

PAUL Elmúlt harminc!

JILL Jó, akkor... olyan szép! Nem: okos! Vagy: mindegy, olyan kis – Phil! Tudjátok, hogy én Katiet is imádom, de ő egy kemény csaj, túléli!

CARL Így van! Phil viszont bele is pusztulhat a lelkiismeret-furdalásba!

PAUL Azt hiszem, soha nem fogom megérteni ezt a delejes hatást, amit az öcsém tesz mindenkire! Aki csak találkozik vele...

ERNŐ *(Erikát nézi)* Mint aki délibábot lát!

PAUL *(mintegy folytatva Ernő szavait)* ...mint akit hipnotizáltak!

ERNŐ Kicsit ijesztő vagy ilyenkor!

ERIKA Ha nagyon félsz tőlem, vedd magadhoz a konyhakést!

ERNŐ Leállítod addig?

ERIKA Nem.

ERNŐ Akkor inkább kockáztatok! Nem szeretnék lemaradni.

PAUL Na de majd ha hazajön, kap tőlem egy jó kis...

Belép Kate.

KATE Csá, mi van? *(körülnéz)* Megint Hálaadás?

PAUL *(odamegy és ünnepélyesen megöleli)* Kate, tudod-e, hogy „Kit anya szült, az mind csalódik végül”?

KATE Ja. Az gáz. *(kivesz valamit a hűtőből, és eszik)*

PAUL Katie, én annyira... szeretlek téged, ugye tudod? És melletted állok minden bajban!

KATE Kösz. Phil?

PAUL *(gyászosan)* Phil nincs most itt – és talán nem is kell ezzel törődnöd többé...

JILL Viszont, drágám, amivel törődnünk kell, az a Hálaadás! Bizony, ilyenkor csupa boldog dologról kell beszélgetni!

CARL Tudod, mit csinálunk ma, Katie? Feltörjük az egészségperselyt, jó? És idén úgy gazdálkodunk, hogy teljen belőle neked is saját fültisztító pálcikákra!

Mivel Ernő túlságosan is nevet, Erika leállítja.

ERNŐ Na miért állítod le? Meguntad? Ez nem jellemző rád – általában egészben nyeled le a lemezeket, mint a kacska a nokedlit!

ERIKA Szállj már le rólam!

ERNŐ Néztél ma már tükörbe? Olyan vagy, mint egy másodnapos hulla.

ERIKA Mi a fasz bajod van velem? Úgy nézek ki, ahogy akarok, és azt csinálom, amit akarok!

ERNŐ Filmsorozat-túladagolásod van!

ERIKA Haha, mitől lettél ma ilyen kurvára vicces?

ERNŐ Nem vagyok kurvára vicces, csak átlagos amerikai srác próbálok lenni! Elhatároztam, hogy mostantól én is ilyen humorosakat fogok mondani: „M. Erika 33 éves budapesti lakost ájultan találták a Mc Donald's étterem végében. A kétgyermekes családanya vérében a filmsorozat-koncentráció háromszorosa volt a megenge...”

ERIKA Ezt még azért gyakorold tesztközönség előtt! *(visszakapcsolná – de Ernő odaáll a tévé elé, és megint megállítja a lejátszót)*

ERNŐ Figyelj ide! Le kell állnod – ez már nem is te vagy!

ERIKA Hú, mert te annyira te vagy, mi? Hát nincs is olyan, hogy Te! Olyan száználmasan semmilyen vagy! Nincsenek tulajdonságaid, nincsenek saját szavaid! Nincs arcod! Egy gép vagy, egy robot – egy mozdony, aki csak zakatol azon a szar sínen, amire rátették. Senki vagy!

ERNŐ Senki vagyok, tényleg. Abban a pillanatban, ahogy rám nézel, megszűnök. Nem tudom, miért.

- ERIKA Tessék, akkor nem nézek rád! Csak menj arrébb!
- ERNŐ Bárcsak olyan örületesen egyedi és izgalmas tudnék lenni, és annyi érzésem lenne egy perc alatt, mint Johnnak, Jake-nek, George-nak, Jessnek... Micsoda kibaszottul súlyos személyiség mindegyik!
- ERIKA Hülye állat, ilyen nevek nincsenek is benne!
- ERNŐ Akkor Phil! Olyan van! Ő a legérzékenyebb és legszexibb férfi a világon!
- ERIKA Zavar, mi? Hogy létezik olyan, hogy valakinek vannak érzései, és ki is tudja fejezni őket!
- ERNŐ Létezik?

*Ernő félreáll, Erikának sikerül bekapcsolnia.
Belép Phil.*

- PHIL Sziasztok, boldog Hálaadást! *(Katiét megpuszítja)* Szia!
- CARL és JILL *(odarahannak és szorosán átölelik Philt)*
- PHIL Mi van veletek, srácok?
- JILL Szeretünk és féltünk téged, drágám!
- PHIL Jaj, de jó! Én is úgy szeretlek titeket! *(nagy ölelkezés)*
- PAUL *(Kate-et átkarolva, mint egy testőr)* Igen? Akkor miért vagy ilyen kegyetlen?
- PHIL Én...?
- JILL *(Phil elé pattan)* Igazágtalan vagy! Ő nem bántott senkit!
- PAUL De igen! Mélyen megsebezte azt az embert, aki a legjobban szereti!
- JILL Nem igaz! Nem is tudod, mi történt!

PHIL Miért, mi történt?
 CARL és JILL (*Philnek*) Psszt!
 JILL Beszélsz itt, anélkül, hogy bármit is tudnál!
 PAUL Miért te talán többet tudsz?
 KATE Mi a frászkarika...?
 PAUL (*Kate-nek*) Csönd legyen!
 JILL Én legalább láttam valamit!
 PAUL Ja, és amit láttál, az nagyon mellette szól, ugye?
 CARL Az, hogy Jill látta, amint egy nő a nyelvét Phil szájába dugja, még nem szól ellene! Csak... a nő ellen szól, aki az alapvető higiéniai óvatosságot a sutba dobva...
 PHIL Carl!!
 CARL Mondtam, hogy pszt!

Erika leállítja, mert Ernő színpadiasan vacog és rágja a körmét.

ERNŐ (*magyarázatképpen*) Izgulok!
 KATE Ez igaz?
 ERNŐ Igaz, komolyan! Várom, hogy mi süll ki ebből!
 PAUL (*Kate-nek*) Igen, persze, de figyeld ezt a visszavágást: Höhö, ti beszéltek, akiknek még a szemöldöke se igazi?
 CARL Nekem igazi!
 PAUL Oké. Ezt most csak Jillnek mondtam.
 CARL Ja, akkor jó volt!
 JILL Te meg... te meg... egy hülye kis szűz vagy!!
 PAUL Bulvárringyó!

Ernő hahotázik.

ERIKA Tudod, hogy kurva idegesítő vagy?

JILL Rondaorrú!
 ERNŐ Tudod, hogy te is?
 PAUL Lógómellű!
 ERIKA Egyszerűen visszataszítónak látlak!
 JILL Büdös vagy!
 ERNŐ Nem probléma! Majd megdugom a Zsuzsát!
 PAUL Őszülsz!
 ERIKA Te hülye fasz!
 JILL Most megöllek!

Ebben a pillanatban Kate a levegőbe lő: így csendesíti el a társaságot.

Erika és Ernő is elnémulnak és odanéznek.

KATE *(várakozásteljesen nézi Philt)* Szóval, Phil? Mi az ábra?
 PHIL Én már meg akartam mondani, Kate, csak...
 KATE Oké, megmondtad. *(kabátot vesz, elmegy)*
 ERIKA *(csendesebben)* Az a baj, hogy rég elfelejtettem, miért élek veled!
 ERNŐ Nem is élsz velem. *(kabátot vesz, elmegy)*
 JILL *(Philnek – és egy kicsit a távozó Ernőnek)*
 Jaj, annyira sajnáljuk, hogy így alakult kizetetek! Mi tehetünk róla, ugye? – Főleg Paul!
 PAUL Na persze.
 PHIL Á, nem, nem, semmi baj... Titeket is meg lehetett érteni! *(elvonul a szobájába)*

A többiek csüggedten leülnek. Ezzel vége az epizódnak. Erika kikapcsolja.

Nyolcadik évad

Erika sápadtan, kimeredt tekintettel nézi a sorozatot.

THAT'S LIFE

(A *Szent a béke* című epizódból)

Kávézó. Jill, Paul és Carl üldögélnek, iszogatnak.

- CARL Ez szörnyű! Nem költözhet el emiatt!
- JILL Pedig ez így jogos. Kate van itt régebben – ezért most Philnek kell mennie. De akkor is olyan szomorú... Még szerencse, hogy írtam róla egy verset, és ez máris enyhítette egy kicsit a bánatomat. Ráadásul még ke-restem is vele perbala száz dollárt!
- PAUL Gratulandi! Most kitől loptál?
- JILL Senkitől! A saját leheteles érzéseimet írtam le!
- PAUL Másképp kérdezem: mi volt ráírva a kötet-re, amiből kimásoltad a verset?
- JILL Olyasmi, hogy: P. O. E. Valami rövidítés!
- PAUL Az nem volt ott, hogy Edgar Allen?
- JILL De igen, mége szed!

Erika hunyorogva felkel, és közelebb lép a tévéhez. Na-gyon figyel.

Phil belép egy bőrönddel a kezében.

- PHIL *(búsan)* Sziasztok. Bepkalotam, úgyhogy... el kell most pállnunk. Nagyon szerettem veletek lakni.
- CARL Várjálkom, srácok! És ha folyankori álta-bélnél velünk? Csak még egyszer, utoljára!
- PHIL Azt hiszem, most pánoskosan csutna, Carl.

Erika zavartan leállítja, majd visszakapcsolja. A következő párbeszéd alatt egyre rémültebb, fel-alá kezd járkálni, befogja a fülét.

- JILL Phil, szerintem ez így akkor sem szégyentágos! Te nem terhatsz ánni, ha egyszer elkelt gérvéd!
- PHIL De igen, Jill. Én voltam a kiszédere méra, bármit is feledé Katie mi vészekere!
- JILL *(megöleli)* Jaj, ennyera peremandi!

Szipogva ölelkeznek mind a négyen. Hirtelen berobban Kate.

- KATE *(meglátja Philt – zavarban)* Bedevéreszémélagépádiszáda
- PHIL Kaszabám, Kate...? *(bizonytalanul leteszi a bőröndjét)*
- KATE Pah! *(barátian megöleli)*
- PAUL *(putorogva kánpál)* „Tojh, ha verbe gottattál, ó, bambari tív!”

Kollektív ölelkezés.

- ERIKA *(sikítva)* Ernő! Ernő! Gyere!
- ERNŐ *(előcsoszog)* Mi baj van?
- ERIKA Nem tudom... nem értem, amit... nem értem őket..!
- ERNŐ Kiket?
- ERIKA Hát a filmet, a That's Life-ot...
- ERNŐ Amgomul nézed?
- ERIKA Nem, magyarul! Csak... valamiért... beszélnek, és én nem értem a szavakat!
- ERNŐ *(rémülten megrázza)* Hogyhogy letérded?! A szavágyer regerkét?!
- ERIKA Segíts! *(összeesik)*

Kilencedik évad

1.

Erika otthon. Ágyban fekszik, pizsamában. Körülnéz, a takarója alól elővesz egy lemezt, föltápáskodik, odabotorkál a dévédé-lejátszóhoz, és beteszi. Megint hallgatózik egy kicsit, aztán bekapcsolja.

THAT'S LIFE

(A Készülődés című epizódból)

Jill és Carl öltöztetik Philt. Carl hófehér öltönyben van, Jill zöld parókában, madártollakkal televarrt kosztümben.

- JILL Jaj, de jól nézel ki, drágám! Milyen kár, hogy nem engem veszel el.
- CARL De hát te nem is akarsz férjhez menni, Jill!
- JILL Honnan veszed?
- CARL A köteted legelső versében írod!
- JILL Ja, azt csak loptam valakitől! De olyan édes vagy, hogy olvasod a verseimet! (*puszit dob neki – Carl gyorsan felránt egy egészségügyi maszkot*) Végre megismerjük a menyasszonyt! Hihetetlen, Philly, hogy eddig el tudtad rejtteni előlünk... Csak azon aggódom egy kicsit, nehogy leöltözzem szegényt! Szerintetek nem vagyok túl ünnepélyes?
- CARL Nem. Egy teljesen hétköznapi papagájnak látszol.
- PHIL Jaj, én most olyan... furcsán érzem magam, gyerekek! Biztos ha már huszonöt éves házasságunk leszünk, és néha nem fogom érteni, miért is élünk mi együtt, akkor kétségbeesetten próbálok majd visszaemlékezni erre

CARL a mai érzésre – amikor viszont szintén nem tudtam pontosan megmondani, mit érzek...
(*egy mentolos szájsprével közeledik*) Nyisd ki! Ááá! (*belefúj*) Ez nemcsak hogy kellemes illatot garantál, de a leselkedő fertőzősektől is megvéd!

PHIL (*kinyitja, és úgy beszél tovább*) Szerintetek nem követtek el hatalmas hibát...?

Kate és Paul érkezik, ünneplőben. Kate gyönyörű, kivételesen női ruhában van.

PHIL (*zavarba hozza Kate látványja*) Szia, Kate! Hogy te ma milyen... milyen...

KATE (*megöleli Philt, szimatol*) Tökjő, voltál előtte fogorvosnál is!

PHIL Nem, ez csak olyan szájizé, Carl fújta be.

KATE Ja. Frankó.

JILL Édesem, igyekezned kell: Erika már biztos nagyon vár! Jaj, egy kicsit irigy vagyok rátok! Vagyis: közepesen. Nem, baromira irigy vagyok, ez nem ér! Hogy ti boldogok lesztek, amíg én...

Lépések hallatszanak, Erika kikapcsolja, eldugja a távirányítót.

ERNŐ Szia.

ERIKA Szia.

ERNŐ Tudtál aludni egy kicsit?

ERIKA Aha.

ERNŐ És? Jobban vagy?

ERIKA Igen.

ERNŐ Kérsz valamit?

ERIKA Nem, kösz.

ERNŐ Majd szóljál azért, ha.
 ERIKA Oké.
 ERNŐ A gyerekek jól vannak. Anyám teljesen fel van dobva, két nap alatt kétszer voltak az állatkertben. A babát megettetem, alszik.
 ERIKA Holnap már állítólag szoptathatok, addigra kiürülnek a gyógyszerek.
 ERNŐ Jó, de van még két liter anyatej a mélyhűtőben.
 ERIKA Ha fölébred, elviszed sétálni?
 ERNŐ Persze. – Addig dolgozom egyet! A szobában leszek.
 ERIKA Oké, kösz.

Ernő kifelé menet fölnéz a dévédé-lejátszóra.

ERNŐ Néztél valamit?
 ERIKA Nem!
 ERNŐ *(kiveszi a lemezt)* Kilencedik évad? – Baszsa meg, te nem vagy normális! Én se vagyok normális! *(kettétöri a térdén a lemezt, aztán rá is tapos)*
 ERIKA *(kiugrik az ágyból)* Ne! Még öt perc volt belőle!! *(zokogva szedegeti a szilánkokat)* Most lesz az esküvő...!
 ERNŐ *(nyugodt mozdulatokkal leveszi a többi lemezt is, és egyenként kettétöri őket)*
 ERIKA Úristen! Ne csináld! Nem fogom többet nézni, csak meg kell tudom...
 ERNŐ Azt mondd meg, hogy mi a kurva anyámért nem akarsz te ebben a világban élni?! Mi a fasz bajod van? A segged alá van rakva minden, és mégis baszod szét az életünket!
 ERIKA Milyen életünket?! Azt az életünket, hogy kurvára semmi, de semmi nem történik

soha, csak lassan lebomlik a testünk egymás mellett, aztán ötven év múlva végre megdöglünk? Ezt az életet? Hogy seggvakarás közben melleleg elcsámcsogsz engem is, mint egy nyálkás csiga? Egy hulla vagy, mert egyszerűen képtelen vagy érezni! *(felkel)*

ERNŐ *(előki, Erika elesik)* De te képes vagy, mi? Tele vagy érzésekkel!

ERIKA Na megmozdult a kis Ernőke? Már verekszel is, olyan kemény gyerek vagy...

ERNŐ *(belerúg)* Rohadj meg!

ERIKA Ha még egyszer hozzámérsz...

ERNŐ *(hozzávág valamit)* Mi lesz?

ERIKA Elmegyek!

Erika elmegy, becsapja az ajtót.

2.

Játszóter. Béla mozdulatlanul áll, mint egy robot, akit még nem kapcsoltak be. Erika megjelenik pizsamában, fürdőköpenyben.

BÉLA *(bekapcsolták)* Nahát, nahát, kedves Erika, rég láttam! Nincs jó bőrben!

ERIKA Kérem a tizedik évadot!

BÉLA Nagyon sürgős?

ERIKA Igen.

BÉLA Meg akarja tudni, kit vesz feleségül a maga Philje?

ERIKA Ide tudja adni most? Sajnos nem hoztam helyette üreset, de majd...

- BÉLA Őszinte leszek, Erika: most nincs itt nálam! Fogalmam se volt, hogy találkozunk-e, és egyébként – akartam már erről beszélni magával –: nem is olyan sima ügy ám ez a tizedik évad.
- ERIKA Nem értem! A többivel nem volt semmi gond.
- BÉLA Nem, tudniillik azokat már – leforgatták.
- ERIKA Micsoda?
- BÉLA A That's Life teljes tizedik évada még csak most készül a messzi-messzi Amerikában, Erika.
- ERIKA Az nem lehet!
- BÉLA Emlékszik, bizonyos mesékben szokott lenni egy olyan ajtó, amit nem ajánlatos kinyitni! Még akkor se, ha nagyon-nagyon csábítja is az embert a titok, ami mögötte van. Nem szabad kinyitni, pláne belépni rajta, mert veszélyes lehet ez a... *(elővesz egy lemezt)* ...tizedik ajtó! Ez egy olyan becsapódós ajtó, tudja! Lehet, hogy nincs visszaút!
- ERIKA Adja ide!
- BÉLA Nem fél? *(átadja)*
- ERIKA Köszönöm.
- BÉLA Nincs mit.
- ERIKA Maga mit keres tulajdonképpen ezen a játszótéren? Nincs is gyereke!
- BÉLA Minden jót, Erika! Sok boldogságot!

Erika elmegy a lemezzel.

- BÉLA *(utánakiált)* És hagyja csak azt az üres cédét! A Cég ajándéka!

Közzjáték

(Karaktersebészet)

A Karaktersebész (a Carljt játszó színész) műtősöltözőkben. Segédei (1. Segéd: a Pault, 2. Segéd: a Philt játszó színész) betolják Erikát műtőasztalon.

KARAKTERSEBÉSZ

Köszönöm, fiúk! (*felvágja Erikát – belenéz*)
Na bazmeg, ezért nekem nem tudnak eleget fizetni! Nézzenek csak bele – ilyet még nem pipáltak!

A Segédek is undorodva fordulnak el.

1. SEGÉD Atyám, ez bűzlik a középszerűségtől!
2. SEGÉD Kész csoda, hogy eddig élhetett! Ilyen jellegtelenül!

KARAKTERSEBÉSZ

Pedig a Valóságban az ilyen életképtelen egyedek is túlélnek ám – sőt, mondhatni: ők lubickolnak igazán! – Na de lássunk hozzák! Ahhoz, hogy működőképes sitcom-karaktert operáljunk, mégis muszáj lesz megtalálnunk azt a két-három jellegzetes vonását...

1. SEGÉD Pfú, képtelenség!
2. SEGÉD Abszurdum!

KARAKTERSEBÉSZ

(szemrehányóan folytatja) ...donságát, amiből – jelentősen felnagyítva, mintegy plasztikai sebészileg elrajzolva – használható komikus perspektívákat növeszthetünk a karakteren! Fogjunk hozzá. (az 1. Segédhez) Lát valamit, amiből kiindulhatnánk?

1. SEGÉD *(nézegeti a feltárt testet)* Ööö, kisebbségi érzés?

KARAKTERSEBÉSZ

Igen, látom, de ez nekem túl általános. Legyünk kicsit konkrétabbak! Maga szerint?

2. SEGÉD Féltékenység?

1. SEGÉD Beteges?

KARAKTERSEBÉSZ

Nem rossz! Győzzenek meg, hogy ez több epizódon keresztül működtetni fogja a mechanizmust!

2. SEGÉD Hát: az állandó gyanakvással egyrészt kinévteti magát, másrészt újra és újra humoros helyzeteket, érzelmi konfliktusokat generál, ezzel ritmikus mozgást hozva a főszereplők közötti már-már megszilárduló kapcsolatrendszerbe, ami nagyon frissítően hathat...

1. SEGÉD A nézők pedig projektálhatják rá saját beteges féltékenységi hajlamaikat!

KARAKTERSEBÉSZ

Oké, ezt megvettem! *(műt)* Tessék, beteges féltékenység. Most vakmerő leszek – megtehetem, mert biztos a kezem – ezt a vonást eltúlzom egész időig, látják? Pontosan az örület határáig! *(a segédek belenéznek, elismerően morognak)* Következő?

1. SEGÉD Rossz humor?

2. SEGÉD Az Paulnak már van!

1. SEGÉD Nem igaz!

KARAKTERSEBÉSZ

Ismerik az arany szabályt: elhatárolni, elhatárolni, elhatárolni! A karaktereknek nem lehetnek hasonló tulajdonságaik, sosem folyhatnak át egymásba! Más ötlet?

1. SEGÉD Az anyaság! Legyen mániákus anya!

KARAKTERSEBÉSZ

(a 2. Segédhez) Mit szól hozzá?

2. SEGÉD Nem rossz! Hogy csak a gyerekekről tud beszélni, sokat, unalmasan...

KARAKTERSEBÉSZ

Megmondom, mi a bajom ezzel: Carl és Jill karakterében is van egy adag gondoskodás.

1. SEGÉD De nem gyerekekkel szemben!

2. SEGÉD Nyisson óvodát! És rendszeresen csődítsen a lakásba egy csomó gyereket, ami mindenkit idegesíteni fog!

1. SEGÉD Főleg Carl!

2. SEGÉD Igen! Ez jó! Carl ki lesz bukva tőle! Mindent összedzsuváznak...

KARAKTERSEBÉSZ

Nem vagyok teljesen meggyőzve – de hát ilyen alapanyagból... rendben van, legyen! (műt) Jöhetnek a kis geci gyerekstatiszták, mi?

2. SEGÉD Ja! (nevetnek) De az már nem a mi gondunk!

KARAKTERSEBÉSZ

Na fiúk, húzzunk még egy erőteljes vonást a mi betegesen féltékeny kölyökbuzink karakterére, aztán mehet mindenki haza az ágyikójába!

2. SEGÉD Legyen jó segge!

KARAKTERSEBÉSZ

Hülye.

1. SEGÉD Akkor tegyük be neki valami ellenpontot!

KARAKTERSEBÉSZ

Oké. Lássuk csak. Paul művelt, Jill műveletlen. Ez le van fedve. Phil érzékeny, Kate tuskó – ez is kerek.

2. SEGÉD Emlékszel, amikor Kate-et csináltuk, és baltával faragtuk a fonetikai bázisát, hogy...?

KARAKTERSEBÉSZ

Kuss, vagy reggelig itt rohadunk! Tovább!

1. SEGÉD Carl egészségmániás... de sajnos Kate már ezt is ellenpontozza azzal, hogy elhanyagolt és gusztustalan!

KARAKTERSEBÉSZ

Ó, bazmeg. Tudtam, hogy túl sokat nyomtunk bele Katie-be.

2. SEGÉD Carl! Essen bele Carlba! Phil úgyis Kate nevét fogja mondani az esküvőn, és ez az új csaj koppan egy nagyot! Carlnak még nem is volt soha nője – ez is poén! Ő, amint ágyba bújik valakivel – képzeljétek el, azt a nagyszabású fertőtlenítést... Plusz az oda-csődített gyerekek!

KARAKTERSEBÉSZ

Ez zseniális! (*felvidulva*) Carl és a szex... Ez már három. Többet az Isten se hoz ki ebből a szarból! (*műt, majd leveszi a kesztyűt*) Kösz, fiúk, mára ennyi! Varrják össze, aztán mehet! (*kimegy*)

MÁSODIK FELVONÁS

(A teljes tizedik évad)

1.

A Lakás. Phil egyedül a nappaliban. Készülődik. Belép Erika esküvői ruhában. A gépközönség nagy tapssal és huhogással jutalmazza, mint egy vendégstárt. Erika kicsit civilen hunyorog, de aztán minden erejével beleveti magát a sitcom-tempóba.

PHIL *(meglátja és odaszalad)* Szia, drágám! *(megcsókolja)* Uramisten, de gyönyörű vagy!

ERIKA Még soha nem voltam ilyen boldog!

PHIL Én is olyan hihetetlenül boldog vagyok, Erika! Egész életemben erről a pillanatról álmodtam, hogy találok valakit, akivel ilyen... igazi lesz minden! Mintha a villám csapott volna belém, amikor megláttalak! Tulajdonképpen azóta remeg a térdem, folyamatosan!

ERIKA *(most vicceset mond)* Voltál vele orvosnál? Nem szeretnék hozzámenni egy Parkinson-kóroshoz!

PHIL Persze, Carl beküldött kivizsgálásra. Azt mondták, pszichés. Azt mondták, hogy – ez a szerelem! *(megforgatja a levegőben)*

ERIKA Jaj, ugye, rengeteg gyerekünk lesz? – Ezt most nem tudom, miért mondtam.

- PHIL Hát mert imádod a gyerekeket, magánóvodát akarsz nyitni a közös albérletünkben – és én meg ezt imádom benned! Olyan izgalmas életünk lesz! Mi ketten meg a gyerekek: kalandok, vidámság! Soha többé nem fogunk unatkozni!
- ERIKA És Kate? Szerinted ő nem bánja?
- PHIL Nem, ez egy lezárt dolog kettőnk között! Megértette, hogy téged szeretlek.
- ERIKA Kérhetek tőled valamit, Phil?
- PHIL Hát persze, bármit!
- ERIKA Ne találkozz soha többé Kate-tel! Költözzünk el innen, csak mi ketten! Én nem bírom elviselni, hogy együtt lássalak titeket!
- PHIL Erika, ezt nagyon nehezen tudnám teljesíteni! Kate az egyik legjobb barátom, és...
- ERIKA Én másképp nem tudom elképzelni a jövőnket! Szenvednék miatta!
- PHIL Várj, ezen gondolkodnom kell, adj egy kis időt!

Ölelkeznek, de Erika a műfaj szabályaihoz képest túl szenvedélyes, Phil próbálja visszafogni.

- PHIL Gondolkoztam, rendben van. Nem találkozom vele többet!

A közönség pfujol – ettől Erika kicsit megzavarodik.

- ERIKA Azért... az esküvőn még ott lehet.
- PHIL Köszönöm, drágám!
- ERIKA Jaj, olyan édes vagy!
- PHIL Semmi sem lehet fontosabb, mint hogy téged boldoggá tegyelek!

Újabb csók. Vágás. Főcím.

Külső helyszín – az esküvő. Phil a karján vezeti a boldogan mosolygó Erikát. Paul a tanú, Carl, Jill és Kate kicsit messzebb állnak.

- PAP HANGJA Kérem, mondja utánam a házassági eskü szövegét! „Én, Erika Kovacs...”
- ERIKA Kovács!
- JILL *(segítőképpen)* Mint doktor Kovács a Vészhelyzetből!
- PAP HANGJA *(felvidulva)* Imádom a Vészhelyzetet! Az egy szerb orvos, ugye? Ön is szerb?
- PAUL Nem, Erika nem szerb. De talán inkább folytassuk, atyám!
- PAP HANGJA Igen, igen – elnézést! „Én, doktor Erika Kovács, az itt jelenlévő doktor Phil Cortert...”
- KATE Cortner!
- PAUL Nem mindegyikünk neve van a Vészhelyzetből, tudja.
- JILL És nem is vagyunk mind doktorok!
- PAP HANGJA Magát nem is gyanúsítottam volna meg ezzel, Miss Papagáj!
- KATE Hé, mingyár megcsiklandozza a stukkerem a halántékkodat, apám!
- PAUL *(kijavítja)* Atyám, Kate! Kérem, atyám, koncentráljon! Tudja, az „ábrándozás az élet megrontója, mely, kancsalúl, festett egekbe néz”!
- PAP HANGJA Értem. Akkor tehát: „Én, Erika Kovács az itt jelenlévő Phil Cortnert szeretem, és hozzámegyek feleségül.”
- ERIKA Én, Erika Kovács az itt jelenlévő Phil Cortnert szeretem, és hozzámegyek feleségül.

PAP HANGJA Most hozzád fordulok, John!
KATE Phil.
PAP HANGJA Phil! Mondd utánam: „Én, Phil Cortner az itt jelenlévő Erika Kovácsot szeretem, és elveszem feleségül.”
PHIL Igen.
PAP HANGJA Mondja a szöveget is, kérem! „Én, Phil Cortner...”
PHIL Én, Phil Cortner az itt jelenlévő Kate Smith-t szeretem...

Általános döbbenet, mocorgás.

KATE Mi va’?
PHIL Vagyis nem, nem, elnézést! Erika Kovácsot – szeretem, és elveszem feleségül! Igen!

Mindenki arcán döbbenet. Vágás.

3.

Jill és Erika otthon, a kanapén. Erika – már hétköznapi ruhában – zokog.

JILL Drágám, tudom, hogy rettenetes! De majd elmúlik!
ERIKA *(sír)* Olyan furcsa! Azt hittem, ezért vagyok itt, hogy az övé legyek! Erre rögtön az esküvőn átver... Hogy lehet ez?
JILL Mi sem értjük, Erika! Pedig úgy örültünk, hogy megtalálta a neki való lányt! Felolvassam a verset, amit erről a helyzetről nyolcvanöt dollárért írtam? „Szerelmünk több volt, mint szerelem...”

ERIKA *(szabálytalanul közbevág)* Az a büdös rohadt kis kurva! *(a „kurva” szó nem hallatszik, kisépolják)*

JILL Erika, ne beszélj így! Ez szabálytalan! Mi szeretünk téged – ez legyen elég!

ERIKA Tudom, tudom. Ne haragudj, Jill!

Carl érkezik.

CARL Sziasztok, lányok!

JILL Szia Carl! Légy szíves, vigasztald egy kicsit Erikát helyettem! Nekem telefonálnom kell egyet. Képzeljétek, valami izgalmas munkát akar adni az egyik női magazin – egy csomó pénzért! *(félrevonul a szobájába)*

CARL Persze, menj csak, Jill! *(leül Erika mellé)*
Hogy vagy?

ERIKA Hát nem túl jól, Carl. Nem tudom, mit csinálnjak!

CARL Mutasd a pupillád!

ERIKA Az segít? *(mutatja)*

CARL Nem tudom. De ki kell zárunk néhány veszélyes dolgot. Nyelved!

ERIKA *(kinyújtja)*

CARL Aha. Lehúznád a pólót a bal válladról?

ERIKA *(lehúzza)*

CARL Köszönöm. Most a térdedet mutasd!

ERIKA *(mutatja)*

CARL Jó. Kövesd az ujjam a szemeddel!

ERIKA *(követi)* Mit vizsgálsz, Carl?

CARL Pszt, van egy gyanúm... Várj csak! Most kövesd a nyelvemet a nyelveddel! *(hirtelen rátapad a szájára)*

ERIKA Jézusom, Carl!!! *(köpköd)*

CARL A gyanúm beigazolódott: kívánlak!

Ebben a pillanatban lép be Jill. Meglátja őket.

JILL *(felsikolt)* Ó, te jó ég!!!
ERIKA Jill, ez nem...
JILL Srácok, ez fantasztikus! Annyira örülök!
 Hogy te és Carl! Őrület! Ezt el kell monda-
 nom mindenkinek!
ERIKA Jaj, ne! Várjatok!

*Szerény kopogás: belép Kate és Phil. Kézen fogva, za-
vartan állnak az ajtóban.*

PHIL Helló! Bejöhettünk?
CARL Micsoda kérdés, Phil? Hát persze.
PHIL *(odasúgja Kate-nek)* Kezdd el te!
KATE Há' Erika, csak az van, hogy... ciki volt ez az
 egész, aztá'... Nemtom, mit mondjak. Ugye
 volt az esküvőn az a gixer, mi meg akko' rá-
 jöttünk, hogy – mittudomén – mégis bírjuk
 egymást, vagy valami. De közbe meg neked
 ez rémes volt, úgylátszólag baromira nemtom,
 hogy. Na mindegy, ez van.
PHIL Soha nem tudnálak téged szándékosan
 bántani, Erika! De az a pillanat, ott az ol-
 tárnál rádöbbenett, hogy képtelen vagyok
 elszakadni Kate-től, olyan erős kötelék köt
 össze minket, amiről egyikünk sem tudott!
KATE Ja!
PHIL Meg tudsz nekem bocsátani, Erika?
ERIKA *(lebénulva a helyzet abszurditásától)* Fi-
 gyeljete, ez nem így megy! Tegnap még
 esküvőre készülünk, ma meg... Phil, hát át
 se beszéltek a dolgot! Én ezt nem is értem!
 Állítólag mi ketten szerettük egymást, de te
 annyit sem tettél meg, hogy...

PHIL Tudom, hogy hibáztam. Ne haragudj.
 ERIKA Azért erre nem a „hiba” a megfelelő kifejezés!
 JILL *(rejtélyesen)* Én úgy sejtem, hogy nem sokáig szomorkodsz majd, Erika! Igaz, Carl?
 CARL *(szemérmesen)* Igen! Srácok, Erika meg én...
 PHIL *(boldogan)* Komolyan?! Hát ez szuper!
 JILL Szerintem is!
 ERIKA Nem, nem, ez hülyeség!
 KATE Fú, de frankó! Na most kő esett le a izémről...
 PHIL *(gyengéden megsimogatja)* A szívedről, szívem! – Nagyon örülünk, Erika!
 JILL *(nagy közös ölelést kezdeményezve)* Gyertek ide!

Nagy közös ölelés. Erika szabadulni akar, de a többiek szorosán tartják.

KATE Hé, srácok, valaki hiányzik...
 PHIL Paul!

Berobban Paul.

PAUL *(azonnal bekapcsolódik az ölelésbe)* Miről maradtam le?
 JILL Erika megbocsátott Philnek és Kate-nek, és összejött Carllal!
 PAUL Zajlik az élet!
 ERIKA Nem... nem, ezt én nem akarom!
 JILL *(súgva a többieknek)* Örület, milyen féltékeny természet!
 PAUL Rab vagy, amíg a szíved lázad, Erika! A boldogság ellen nincs kapálózás! Éljen, éljen az új pár!

4.

A Kávészó. Paul, Phil, Kate, Carl és Erika. Jill egy másik asztalnál, a fejét egy kendő takarja el teljesen. Erika dermedten ül, Carl átkarolva tartja.

- CARL Erika!
- ERIKA Mi van?
- CARL *(megcirógatja Erikát)* Olyan gyönyörű a hajad!
- ERIKA Kösz.
- CARL Igen ám, de csak az egyik oldalon – ahol a kénes samponnal mostuk meg! Nézzétek, a másikon még mindig tiszta korpa! Mutasd meg nekik, Erika!
- PAUL Anyám, ezek már kísérleteznek! Ez olyan szexi!
- PHIL *(kedveskedik Kate-tel)* Hihetetlenül boldog vagyok, Kate! Egész életemben erről álmodtam, hogy talállok valakit, akivel ilyen igazi lesz minden! Mintha a villám csapott volna belém...
- ERIKA *(pikírten)* Azóta remeg a térded, folyamatosan, mi?
- PAUL Erika, beszélnem kell veled!
- ERIKA Miről?
- PAUL Abba kell hagynod az ellenségeskedést! Muszáj megtanulnod együtt élni ezzel a helyzettel, ha velünk akarsz maradni!

Kis, szokatlan szünet. Mintha kimaradt volna valami.

- PHIL Erika erre most lehet, hogy azt akarta válaszolni: igazad van, Paul, ne haragudjatok rám! Felül kell most már emelkednem ezen a...

- ERIKA Nem, nem ezt akartam.
- KATE Há' pe'ig ezt kéne.
- ERIKA Na majd pont tőled fogok tanácsot kérni, te tahó!
- KATE Emlékeztek, srácok, Tomra? Jill pasija volt, eleinte szerettük, azt' elkezdett ilyeneket mondani ő is. El is tűnt, azóta se láttuk. Olyanokat nyavalygott előtte, hogy „becsapódott az ajtó”, meg hogy elnyeli a – mianyű, a Semmi! (*nagy kacagás*)
- CARL Nyilván valami idegrendszeri vírus! Marslakónak képzelte magát!
- PAUL Utam: a nagy Nihil, a Semmi, a sorsom: menni, menni, menni – ahogy a nagy költő mondja.
- ERIKA (*rémülten*) Ez mit jelent...?
- PAUL Én nem tudom! A nagy költő mondja!
- JILL (*megszólal egy másik asztaltól, a feje egy kendővel van letakarva*) Vagy lehet, hogy a semmi ágán ült szíve! Én is írtam egyszer egy ilyesmi verset.
- PAUL, CARL, PHIL Jill?! Te itt vagy?
- JILL Pszt, igen! Mindent megmagyarázok, csak ne üvöltsetek!
- PAUL Égek, te nem is hasonlítasz magadra... Ez a haj!
- JILL Saját!
- PHIL Csodálatos!
- PAUL Az arcszíned, a szemed formája... és a színe! Szent Isten, Jill, te mindig is kontaktlencsét hordtál?!
- JILL Ha így őrjöngsz, mindjárt hívom a rendőrséget!

KATE Nyugi, Jill, rajta vagyok az ügyön! Ha veszélyessé válik, lelövöm, mint egy kutyát!

JILL Az a helyzet, srácok, hogy ez a női magazin azzal bízott meg, hogy töltsék el smink nélkül egy napot, és ebből írjak cikket baromi sok pénzért. Szentisten, mennyivel nehezebb feladat, mint verset írni!

PAUL Bizony, kevesebb hozzá a szakirodalom.

JILL Na mindegy, emiatt most bujkálok. *(visszahúzza a fejére a kendőt)*

KATE *(Erikához)* De akkor köztünk minden oké, ugye?

ERIKA Igen, persze.

PAUL *(odasúgja Erikának)* Öleld meg!

Kényszeredett ölelés.

Ekkor az asztalukhoz lép a pincér. Középkorú, szimpatikus férfi. Közelebről nézve tulajdonképpen...

ERNŐ Helló! Kinek mit hozhatok?

Ernő látványa mindenkit felkavar. Jill sikolt, Paul, Kate és Carl felpattan, Phil érzékenyen eltakarja a szemét. Erika dermedten ül.

ERNŐ Mi a probléma, srácok?

JILL Semmi, csak kicsit – meglepődtünk!

CARL Nem tudtunk róla, hogy...

JILL Ugyanis eddig Jason volt itt a pincér, aki láthatóan halálosan szerelmes volt belém...

PAUL Kedveltük Jasont.

KATE Ja. Jófej gyerek volt.

JILL Nehezen vesszük, hogy új ember van helyette!

ERNŐ Biztos engem is hamar megkedveltek majd!

- JILL Ahhoz az kell, hogy te is halálosan szerelmes legyél belém!
- ERNŐ Megoldjuk! A nevem Ernest. *(kezet nyújt mindenkinek)* Visszatérve az előző kérdésre: kinek mit hozhatok?
- ERIKA *(mint aki kísértetet lát)* Hogy jöttél ide?
- ERNŐ Hosszú történet, kedves Erika!
- JILL Ti ismeritek egymást Ernesttel?
- ERIKA Mondtam, hogy ne gyere utánam!
- KATE M'ér, a pincérkedés pöpec melő – verekedés, csörömpölés... Egyszer benne voltam egy ügyben: egy szórakozóhelyen kellett elkapni egy pofát. Így jön felém... *(eljátssza)* én meg puff, a pofájába egy poharat! Összerogyik, azt' jön a góré: Hé, mi van itt?! – Á, tök baró volt az egész.
- PHIL Egek, még szerencse, hogy nem sérültél meg, édesem!
- KATE Há' ja.
- JILL *(a kendő alól)* Én talán akkor egy... tejeskávét kérek, Ernest!
- PAUL Én is, igen.
- KATE Egy sört!
- CARL Én nem kérek semmit, köszönöm. Elég hülyén hangzana a temetésem a párbeszéd, hogy: „Ó, nem akarom elhinni, a kis Carl! Hogy történt?” – „Ne is kérdezd! A kávézóban vizet rendelt szegényke, és a pincér, aki végigutazta tömegközlekedéssel a fél várost, majd utána lehet, hogy nem mosott kezet egész nap, megfogta a poharat, így belenyúlva két ujjával – a többit el tudod képzelni...”
- PAUL Ez inkább úgy hangzik, mintha te társalognál magaddal a saját temetéseden!

KATE Tutira az egész retyerutyája ugyanilyen!
 ERIKA (*Ernesthez*) Hol vannak? Hol vannak a gyerekek?
 CARL Ne izgulj már, drágám! Mindjárt itt lesznek! (*zavartan magyaráz*) A barátnőm, tudod, gyerekbolond! Épp óvodát akar nyitni a közös albérletünkben, hiába mondom neki, hogy...
 ERIKA Mit csináltál velük???
 ERNŐ Hölgyem, ha tovább kiabál itt, kivezetem!
 ERIKA (*már magánkívül*) Hol vannak?
 ERNŐ (*a többieknek*) Kivezetem! (*kiviszi*)

5.

Utcarészlet. Ernő és Erika.

ERNŐ Nyugi, anyámnál vannak!
 ERIKA Hogy jöttél át ide?
 ERNŐ Megismerkedtem a játszótéri haveroddal. Képzeld el, engem is bevezetett az Igazi Életbe. Aranyos ember. Most, mikor legutóbb beszéltünk, éppen ovisoknak osztogatott valami rajzfilmsorozatot dévédén. Nem örült, amikor bebasztam neki egyet.
 ERIKA Ja, persze!
 ERNŐ Hazajössz?
 ERIKA Majd. A gyerekekért, később. Most jó itt nekem.
 ERNŐ Szeretnek?
 ERIKA Aha, igen.
 ERNŐ Van sok érzelem, mi?
 ERIKA Hát igen, van.
 ERNŐ Pörgés? Humor? Kikapcsolódás?

ERIKA Igen, azok is.
 ERNŐ De Phil most nem azt a másik csajt nyalja-falja, azt a rendőrt?
 ERIKA Hú, hirtelen de képben lettél, hogy ki kicsoda!
 ERNŐ Mondom, megnéztem belőle egy csomót.
 ERIKA És? Milyen volt?
 ERNŐ Hát elég szar.
 ERIKA Mindegy. Mi már akkor sem fogjuk soha érteni egymást! Menj haza, és hagyj engem élni! (*visszafut a Kávézóba*)

Vágás.

6.

A Lakás. Erika és Carl.

ERIKA (*idegesen készülődik valahova*)
 CARL Hova, hova? (*megöleli*) Azt hittem, ma van a nagy nap!
 ERIKA Nagy nap?
 CARL Hát amikor egy óriásit fürdünk, fertőtlenítjük minden kis porcikánkat, tudod: itt, meg itt, meg itt (*fogdossa Erikát*), aztán bebújunk az oxigénsátramba, és végre megtörténik AZ a dolog...
 ERIKA De – az nem lehet, mert éppen ma jönnek a gyerekek!
 CARL Milyen gyerekek?
 ERIKA Hát akiket idecsódtettem! Tisztára gyerekőrült vagyok, tudod! Egy egész óvoda! (*kikiabál az ajtón*) Sziasztok! Vegyétek le a cipőtöket, mielőtt bejöttök, jó? Carl bácsi nem szereti a koszos kis tappancsokat...

- CARL Erika! Nincsenek itt semmiféle gyerekek!
Menjünk fürödni!
- ERIKA Ne, Carl, nem akarom, ez nekem még korai...
- CARL Azt nem te döntöd el, hogy mi korai! Van-
nak szabályok: ennek most kell megtörtén-
nie! (*kikiált*) Igazam van, srácok?

Mindenki becsődül.

- JILL (*letakart fejjel, Kate vezeti*) Ó, csak nem?!
Ma van a nagy nap? Amikor megtörténik
AZ a dolog?
- KATE Hú, barós lesz!
- PHIL Srácok, ez varázslatos!

A vidám társaság megragadja Erikát, és egyre erőszakosabban Carl szobája felé tuszkolják.

- ERIKA (*üvölt*) Ne, ne!! Hagyatok békén! El aka-
rok menni innen!
- CARL Olyan itt nincsen, szívem! Neked most már
ez az otthonod!

Kivágódik az ajtó: Ernő toppan be.

- ERNŐ Srácok! Gyertek dumálni!

*A szereplők zavarba jönnek. Udvariasan leülnek a ka-
napéra.*

- JILL Ernest! Neked nem a kávézóban lenne a
helyed?
- CARL Mostál kezet, miután bejöttél?

- PAUL „Hogy nyugodtan alhass, üres legyen az alhas.” – na, ma ezt a verset tanítottam az egyetemen!
- PHIL Hirtelen úgy összezavarodtam... Valamiért feltolul bennem a sok-sok fájó emlék...!
- ERNŐ Hát én meg azt mondom, gyerekek: ha Erika nem akar lefeküdni az egészségmániás négerrel, ne erőltessétek!

Kínos csend.

- CARL Jill, na és te hogy érzed magad ma egész nap smink nélkül? Meséld el nekünk!
- JILL *(továbbra is egy kendő alatt)* Hát, elég rémes. Ma a lehető legsemlegesebben öltöztem fel, lapos sarkú cipő, szoknya és blúz, legyek csak olyan, mint egy kishivatalnok! A hajam az arcomba fésültem, nem néztem senkire. Úgy éreztem magam, mintha pucér lennék festék nélkül! Mondanom se kell, álmaid pasija persze akkor lépett fel a buszra...
- ERNŐ Ez furcsa. Mert most is van rajtad smink.
- JILL Nem, Ernest. Most nincs.
- ERNŐ *(egy hirtelen mozdulattal benyúl a kendő alá és zsebkendőjét nyjom Jill arcához)* Piros!
- JILL De... ez nem festék! Ez... ez... csak én magam vagyok!
- ERNŐ Tényleg? Akkor neked olvad az arcod.
- JILL Ez csak én vagyok! Én vagyok!... *(ismétlgeti, beakadt a lemez)*
- PAUL *(hátba csapja, Jill abbahagyja a kántálást)* Hozzám meg, képzeljétek, odajön ma egy tanítványom az egyetemen: „Professzor Cortner, maga olyan szexi!” – Mire én:

- „Ugyan, Miss Emerson, dehogy vagyok én szexi, talán inkább arra gondolt, hogy mutassam be a sokkal helyesebb öcsémet, aki...”
- ERNŐ FigyeljeteK ide, én már a Tom és Jerryben is ezt utáltam gyerekkoromban! Hogy hiába ment át az úthenger Tomon, vagy lapította össze a cintányér Jerry fejét, a következő snittben már megint rohangált mind a kettő!
- PHIL Most azon kezdtem hirtelen gondolkodni, hogy mikor voltam ilyen boldog életemben, mint most – de nem jut eszembe, úgYhogy lehet, hogy most vagyok a legboldogabb: csak az a baj, hogy ezt nem fogja tudni se megállapítani, se ellenőrizni soha senki, mert csakis bennem zajlik az egész, a rengeteg érzésem szinte kavarog...
- ERNŐ Veletek is ugyanez van: itt soha semmi és senki semmi nem változik! Egy szakítás az itt nálatok három perc. És már túl van rajta mindenki! Apropó, Erika, te nem ragadod meg az alkalmat, hogy szakíts Carllal? Szerintem hamar kiheverné.
- ERIKA De megragadom! – Te Carl, ne haragudj, már nem szeretlek! Sajnálom, tévedés volt – hibáztam! Meg tudsz nekem bocsátani? Örülök, hogy igen, köszi! *(Ernőnek)* Hát ez szuper. Menjünk innen!
- CARL *(elállja a kijáratot, aztán ráfordítja a kulcsot és elteszi)* Na de Erika, ezt nem lehet... erre nem számítottam, velem nem közölték, szabálytalan, nincs, nem lehet, nem közölték...

A sitcom-hősök gépiesen járnak-kelnek, mint a robotok.

- ERIKA *(Ernőnek)* Jézusom, nem hagynak elmen-
ni!
- ERNŐ Viszont kezdenek lefagyni, nézd! Csinál-
junk még valamit!
- ERIKA Mondjunk hosszú és unalmas dolgokat, at-
tól nagyon félnek!
- ERNŐ Meséld el a cipő-visszacserélős története-
det!
- ERIKA Haha! Te meg telefonálj egyet a Zsuzsával!
- ERNŐ Vagy mondjunk igazat! Figyelj! *(a társaság-
nak)* Srácok, vizelnem kell!
- JILL Ott a vécé, Ernest! Csak majd fertőtlenítsd
alaposan magad után, máskülönben az
egészségpersely elnyeli az egész havi fize-
tésedet, mint Paulnak a legut...
- ERNŐ *(elégedetlenül benéz az ajtón)* Gyerekek, ez
tök üres, egy papírfal van mögötte!
- CARL *(fenyegetően)* Az. A. Vécé. Ezt mindannyi-
an tudjuk. És neked is tudnod kell, Ernest.
- ERNŐ Ne haragudjatok, de ide én nem brunyálok!
Elázik ez a papírbizbasz! *(a könyökével
beszakítja az egyik falat is)* Hoppá, ez is
papír? Bocs, gyerekek, nem mondtátok!
- ERIKA *(ledönt egy másik díszletfalat)* Ó, ez is na-
gyon ingatag volt! Legközelebb jobban vi-
gyázzok!
- ERNŐ *(benyit Jill szobájába)* Nini, ez az ajtó a
semmibe vezet! Kedves Jill, rossz hírem
van: nincs szobád! *(végigjárja a többi)* Phil,
Paul, Kate, sajnós nektek se! Hát azért elég
egy pénzsóvár alak vagy, Carl, öregfiú! Ezt
kiadni nekik pénzért!
- ERIKA De édes vagy! Megtanultad a neveket!
- ERNŐ Mert figyeltem.

ERIKA Most én jövök, ezt hallgasd: Srácok! Hol kell kikapcsolni ezt a gépnevetést? Tök unalmas.

A szereplők, akik eddig valamilyen biztonságos, megszokott tevékenységbe menekültek: Paul olvasott, Kate a fegyverét tisztogatta, Jill tévét nézett, Carl fertőtlenített valamit – most hirtelen megállnak. Lassan a konyhaszekrény felé indulnak mind, kihúzzák a fiókot, felszerelkeznek különféle veszélyes eszközökkel: kést, klopfolót, serpenyőt ragadnak, és fenyegetően közelítenek Ernő és Erika felé.

CARL Ez nem volt higiénikus dolog, Erika!
KATE Frankón törvénytelen!
PHIL Érzéketlen!
JILL Dögunalmas!
PAUL *(húsbárdal a kezében)* ...itt hűvösebb a sajtár, a tej, a balta nyele...
ERNŐ Kicsit túllőttél a célon, csillagom! Ezek most lemészárolnak minket!
ERIKA Ezt nem értem, te ugyanilyen hülyeségeket mondtál, és arra nem gerjedtek be ennyire!
ERNŐ Azért én nem mondtam ennyire durva dolgokat! Ezzel ez egész létük alapjait döntöted romba!
ERIKA Te meg az egész lakásukat! Hihetetlen, hogy mindig neked van igazad!
ERNŐ Pedig logikus, majd otthon végiggondolod – de most csináljunk valamit! Nagyon jönnek!

MIND EGYÜTT
Öleljük meg egymást, srácok!

Előreszegezett fegyverekkel közelednek.

- ERNŐ A te haverjaid! Hol kell kikapcsolni őket?
 ERIKA Várjál... ezek robotok!... Adott parancsra mindig ugyanúgy reagálnak! A poénokat kötelező lecsapniuk...
- ERNŐ Okos vagy! Dobj föl nekik egy labdát!
 ERIKA Ööööö... *(Jillnek)* „Majd nem fogsz így vihogni, drágám, amikor kivirágzik a bőrödön a candida!”
- JILL *(rögtön átáll rendes üzemmódra, leteszi a kést)* Az mi?
- CARL *(ugyanígy tesz)* A candida albicans – népszerűbb nevén: sarjadzógomba. Itt egy kép róla. *(előveszi a pénztárcájából)* Ezerarcú betegség.
- PAUL *(színtén beáll a sorba)* Érdekes, mások a feleségük és a gyerekek képét hordják a tárcájukban – Carl meg egy gombáét! Szentisten, hát kikkel élek én? Köztetek lettem bolond, én, a véges. Ember vagyok, így vagyok nevetséges!
- JILL Na és mik a tünetek?
 CARL Rosszkezd, ingerlékenység, robbanékonyság, intolerancia...
- JILL Jézusom, Paulnak candidája van!
 ERNŐ Még egy labdát nekik!
 ERIKA Oké, oké... „éppen barós jó verseket olvasok egy tök régi költőtől!”
- JILL *(kényszeresen folytatja ezt is)* Paul nincs itt, nem kell úgy tenned, mintha nem autós magazint olvasnál!
- KATE Hogy vetted észre?
 JILL Ránéztem a borítójára, és láttam, hogy autók meg motorok vannak rajta.
- KATE Hú, jó nyomozó lennél!
Stb.

ERIKA „Kate, jól láttam, hogy miután túrtad az orrod, belenyúltál a közös süteményestálba?” – „Höhö, ti beszéltek, akiknek még a szemöldöke se igazi?” – „De Jill! Ezt a verset nem te írtad!” – „Imádom a Hálaadást! És tudjátok, miért?”

A beindított párbeszédet minden szereplő kényszeresen folytatja, ettől egyre nehezebb lesz a dolguk – mint a zsonglórnek, akinek mutatvány közben egyre több labdát dobnak be. A végén a túlterheltségtől füstölni, szikrázni, pörögni kezdenek, majd sziszegve leeresztenek. Húszcentis gumibabák maradnak utánuk.

ERNŐ *(körülnéz)* Na ebből se készül több évad! Sajnálod?

ERIKA Kicsit igen! Phil olyan érzékeny volt!

ERNŐ *(felveszi a földről a Philből maradt gumibabát)* Tessék, tedd el emlékebe! Mikor érzetetlen vagyok, játszatsz vele!

ERIKA Jó kösz! Vagy a gyerekeknek adom! *(elteszi)* Megyünk értük?

ERNŐ Menjünk.

Béla egyszer csak megszólal a nézők közül.

BÉLA *(gúnyosan tapsolni kezd)* Éljen, éljen, a középszerűség, amely ismét vidám tort ül a kortárs magyar színpadon! Tapsoljunk, emberek! Győztek a szürkeség eminenciásai! – Miből gondolja, kedves Erika, hogy ha visszatér a valóságba, akkor nem ugyanúgy folytatódik tovább az élete, mint eddig? Hogy nem lesz minden éppen annyira szürke, reménytelen és lassú? Hogy

- érdektelen lénye a férjét mostantól jobban leköti majd, mint eddig? Hát miben hisznek maguk, szerencsétlenek?
- ERIKA Találja ki! Én például – szeretek esténként vacsorához teríteni! És aztán leszedni az asztalt! Szeretem begyűjteni a nyálas májkrémes morzsákat, amit a gyerekek köpködtek szét! Utána szeretek elmosogatni! Szeretem annak a lámpának a melegét, ami közben a kezemre világít...
- ERNŐ A mosogató fölöttiét?
- ERIKA Aha.
- ERNŐ Jó, akkor ma kicserélem benne az égőt!
- ERIKA Édes vagy.
- ERNŐ Na hát én meg szeretek például: menni az utcán! Feküdni melletted az ágyban! Aludni. Dolgozni. Internetezni. Telefonálni.
- ERIKA Szeretek itthon lenni a gyerekekkel, vigyázni rájuk, mikor valamelyikük lázas. Szeretem, amikor csak úgy becsönget valaki: a postás, a szomszéd, a gázos...
- ERNŐ Szeretem a tavaszt! Szeretek szavazni menni!
- ERIKA Szeretem tolni a babakocsit! Szeretem az öregeket, ahogy ott pislognak ránk a parkban!
- ERNŐ Röhögni.
- ERIKA Sírní. – Na mi lehet az, kitalálta?
- ERNŐ Sejti-e már, mi, Béla pajtás?
- BÉLA Ó, tudom, megint az a a nyomorult, szárnalmas... *(dühödten kifelé törekszik a sorsból)* Ne haragudjon, kiengedne? Bocsánat! Legalább a ruhatárnál nem szeretnék sokat szarakodni, ha már... *(az ajtóban a jegyszédőtől kérdezi)* Őszintén, maga szerint ez

kortárs dráma? Hát ez a legmocskosabb,
hatásvadász... Szégyellje magát ez a szín-
ház! Szégyellje mindenki! Komolyan mon-
dom! (*kivonul*)

Függöny.

VALAKI MEGHAL

– VAGY KÖRBE-KÖRBE –

Játssza:

VALAKI *egy nő*

Prológus

Valaki haldoklik. Nagy fájdalmai vannak, sóhajok és nyögések szakítják meg a mondatait.

VALAKI Jaj istenem, ne, ne, ne, ne! Ez nem lehet! Pont most?! Éppen ma, rögtön, máris??
De miért én? Miért én? Mit rontottam el?
Nem voltam rosszabb, mint mások! Én nem csináltam semmit!
Még annyi mindent akartam, hát még el se kezdődött az élet! Fiatal vagyok még! Most nem lehet vége! Még nem is csináltam semmit! Most akartam! Most akartam sok mindent...
De mit is akartam?
Zavaros az életem, a szívem csupa félelem.
Mit adjak, adjak pénzt? Pénzt akarsz? Tudok adni, van félretett! Doktor úr, fogadja el, kérem! De igen, de igen! Engedje meg, hogy...
Nem kéri? Nem kell a pénz?
Pedig odaadom mindet, csak még tíz évet kérek! Tíz évecskét! Addig mindent elintézek. Vagy ötöt, vagy csak kettőt! Csak egyetlen évet, hogy elkezdjem végre!
Van a bajomra gyógyszer, igaz? Csak eltitkolják! Kifizetem, csak adja ide! Elmegyek

bárhova, nézzék meg az aurám, a mágneses rezonanciám, immunerősítő, energetizáló homeopátia, ó, Istenem, könyörülj rajtam, bocsáss meg, Jézus Krisztus, háre Krisna, Buddha, bárki! Segítsetek rajtam!!! Valaki meghal!

És az emberek... hol vannak az emberek?
Ki jön velem, ki jön velem?

Anya, anya, ebben a sivatagban, miért hagytál itt, ebben a sivatagban?

Anya, apa, hol vagytok?

Mit álltok ott, he, miért álltok a parton, intetgetve? Ne fordítsatok hátat!

Ez a fájdalom, ez az idegen erő, mint egy izom, ami nem is az enyém, kényszerít, préseli ki belőlem az életet, ki akar fordítani, mint egy kesztyűt, de nem engedem, nem akarom, kapaszkodom...

Jaj, annyira, annyira fáj, ti nem tudjátok, nem értitek! Idegen az arcotok, miért néztek így, nyújtsatok egy kezet! Ne hagyjatok egyedül!

Hé, nincs itt már senki? Csak ez a kórházi neonlámpa...? Nem akarok kórházi neonlámpa alatt meghalni!

Ne, nem akarok, nem akarok, nem akarok!!! Nem megyek veled, engedj el!

Hova tűnik minden?? A gondolataim... ott úsznak, messze elúsznak... Vagy én úszom el?

Istenem, nem látok!

Nem hallok!

Nem érzem a kezem-lábam!

Hát minden elhagyott? Hát nem marad semmi?

Hát egyedül kell menni?

Igen, mondhatom mindenkinek, jegyezzétek meg, mert veletek is megtörténik! Én most tisztán látok, hallgassatok rám!

Bárki lássa

sorsomat, példámból ma értsen:

minden elhagy.

Igen, higgvyetek nekem: végül minden és mindenki elhagy.

Szépség, Erő, Megfontolás,

Barát- s Rokonság mind csalás.

Mert az út végén nincsen – semmi.

Minden csak játék.

A végén a Halál rád lehel, és szétolvadsz, mint esőben a papír.

Egyedül maradsz.

Nincs szeretet se! Ez biztos, most már tisztán látom!

Csak a rémület, a fájdalom, a magány. Ennyi marad. Ennyi volt az élet.

Valakit elhagy végül minden,

jön a Halál, nincs, ki segítsen.

Ó, emberiség! Jaj neked!

Jaj, fáj, fáj, már nem bírom tartani, és érzem, most végleg kifordulok, kifordít a Halál, érzem, és végképp kiszakad belőlem...

Jaj. Az élet.

Valaki egy utolsót nyög, majd elcsendesül.

Felsír egy csecsemő.

1.

Valaki, karjában egy csecsemővel.

VALAKI Hát ez meg...? Ez mi? ... Ez még nem a Halál? Ez csak te vagy?... De mit akarsz itt? Minek születted? Csak a Halálnak, csak kínlódásra, pusztulásra! Jaj, menj vissza, ne gyere, ne kezdjük ezt újra!... Na jó, cssssssz, pssssz, na ne sírjál! Nem kell félni, kicsim. Ez lenne a legjobb, nem? Elke-rülni a sok fájdalmat, gyötrelmet, ezt a reménytelen körbe-körbe vándorlást, amiről azt hisszük, vezet valahová, pedig csak a sír felé hullunk, mint az őszi levelek, körbe-karikába, és nincs semmi remény a...

A baba bekakil.

Valaki kizökken a gondolatmenetéből.

Ó. Most mi történt?
Valami van a pelusban?

A baba felsír:

Na jó, hát nézzük csak akkor, mi van a pelusban... Hát jó nagy dolog lehet a pelusban, igaz? Húúúúú, de büdi! Hát bizony, mert nagyon ügyes volt itt valaki. Hát nagyon, de nagyon ügyes volt. Bizony. Nagyon-nagyon-nagyon ügyike volt...

Pelenkázza a babát.

Ezt a nagy kakit gyorsan ki kell innen dobni, mielőtt kicsípi a kicsi popódat. Így ni. Vigyázzunk, nehogy a tappancsod is olyan legyen! Egyik tappancs, másik tappancs, harmadik tappancs...

Puszilgatja a baba lábát.

Így ni, készen is vagy! Finom, illatos, hintőporos! Anyuci pici babája...

A baba óbégatni kezd. Valaki ringatja.

Dehát már ettünk is, büfiztünk, pelust cseréltünk... most akkor mi a baj? Hm? Próbálj szépen aludni, jó?

Hiába. A baba ordít.

Valaki fáradt.

Hajnali két óra van, kicsim. Ilyenkor már mindenki alszik, tudod? Alszik apa. Alszik nagyapa. Alszik nagymama. Mindenki alszik. Mert aludni jó, tudod? Anya is már rájött erre. Majd te is rájössz egyszer. De mikor jössz rá? Cssszz, psssszz.

A baba lassan elcsendesedik.

Most leteszlek.

A baba elalszik.

2.

A baba járni tanul. Valaki kitárt karral hívja.

VALAKI Na, ki jön a házambaaa?

A baba bizonytalan léptekkel elindul.

Ez az! Jaj de szépen jár ez a baba! Na még egy lépés! Gyere, gyere, mindjárt itt vagy a házamban vagy!

A gyerek letöttyen a földre, sír, de feláll.

Na még egyszer, nincs semmi baj! Egy, kettő, három. Óóó, de jó nekem! Megjöttek a házamba!

A baba belezuhan Valaki ölébe, nevet.

3.

A gyerek óvodás, az Anyja vonszolja az ovi felé.

VALAKI Gyere, kicsikém, anyának sietnie kell! Lépkedjél kicsit gyorsabban, jó?
Igen, szívem, ott egy csiga. Nagyon aranyos, a kis szemeit kidugja, látod? Nézelődik. Na most már láttad. Menjünk tovább!
Nem, sajnos a csiga nem jön velünk az ovi-ba.
Azért, mert a csigának is van anyukája meg apukája, akik nagyon hiányolnák a kis csigát, ha nem menne haza, amíg ők a munka-

helyükön dolgoznak.

Igen, de lehet, hogy őt meg a csigaoviban várják. Gyere, szívem, mert tényleg lekés-sük a buszt!

Ott meg egy giliszta, bizony, ne nyúlj hozzá, légy szíves, mert sáros lesz a kezed!

Nem hiszem, szívem, hogy döglött.

Az nem jelenti azt, a giliszták mindig fekszenek, tudod? Lehet, hogy csak alszik. Elfáradt, sokat túrta a földet. Közben azért haladjunk, jó?

Nem, nem tudjuk most eltemetni a gilisztát, drágám, de nem is kell eltemetni, mert a gilisztáknak nincs... Ők nem szokták eltemetni egymást, tudod? Nincs is temetőjük. Nem tudom, drágám, mit mondanak egymásnak a csigák meg a giliszták.

Vagy várj csak... már hallom, figyelj: azt mondják egymásnak, hogy ha most elkés-sünk az oviból, anyára nagyon dühös lesz a főnöke, kirúgja a munkahelyéről, és akkor anya kereshet másik állást.

Igazad van, ezt tényleg nem ők mondták. Ezt én mondom. Gyere, futás, ott a busz!

Futnak.

4.

A gyerek iskolás. Ülnek a lecke fölött.

VALAKI Na mutasd csak. Mit nem értesz?
Milyen felbontást?
Ja, prímtényező? Mutasd csak!

Hát pedig ez egyszerű. Figyelj ide. Veszed a számot, húzol mellé egy függőleges vonalat. És így elkezded így leosztani.

Hogyhogy mivel? Hát prímszámokkal.

Hát pedig ezt így kell csinálni. Fogod először a legnagyobb prímet, amivel osztható, és...

Ha a tanárnő nem így mondta, akkor a tanárnő nem ért a matematikához. Szóval. Hagyod, hogy elmondjam?

Köszönöm szépen. Szóval veszed először a legnagyobb prímet, amivel osztható az illető szám, vagyis itt az, hogy hatszáztizennyolc, és akkor elkezded osztani, huhh, de mivel, várjál...

Ezt most komolyan kérzed? Hogy mik azok a prímek? Hát nem erről tanultatok egész tanévben?

Na jó, semmi baj. Figyelj ide! A prímek azok olyan számok, amiknek nincs olyan osztójuk, ami... ami nem prímszám. Vagy ami de, prímszám. Vagy hogy is volt ez, jézusom...? Biztos? Ezt mondta a tanárnő, hogy ami csak önmagával osztható?

De hát minden szám osztható önmagával!

Ja, de hogy ez *csak* önmagával?

Furcsán hangzik. Mit szólnál, ha felhívánk apádat?

Hoppá, még jobb ötletem van! Mit szólnál, ha te hívnád föl, és én pedig elindulnék most gyorsan bridzsezni?

A Juliéknál – kedd van, kicsim, tudod!

Ez nem szép dolog, hogy ezt mondd! Egyetlen nap a héten, amikor eljutok valahova! Máskor meg milyen sokat foglalko-

zom veled, igaz? Együtt tanulunk, mint ma is... Na, de hívd fel gyorsan apát, és kérdezd meg erről a felbontásról, jó? Kilencre itthon vagyok, rakott krumpli a hűtőben!

Puszi. Elviharzik.

Visszaviharzik.

Megvan: csak önmagával, és eggyel! Puszi.

Megint el.

5.

Hangos zene szól. A lány kamasz.

VALAKI Kislányom! Háború dúl a szobádban? Vagy mi a rettenetes dübörgés?
Jaa, ezt hívják zenének? Nem tudtam. De akkor is lehetne egy kicsit halkabban.
De igenis, nagyon ordít! Apád próbálna dolgozni a másik szobában, de nem bír ebben a lármában.
Nem kritizállak, csak szeretném, ha bizonyos keretek között léteznél. Ha figyelembe vennél más embereket is, például minket.
Mikor? Amikor elvonulsz a szobádba, ordítatod a zenét, és hozzánk se szólsz egész nap?
Hát például rögtön tegnap. Meg tegnapelőtt. Meg azelőtt.
Velem ne kiabálj, mert én is tudok kiabálni! Mit utálsz? Milyen „egészet”?

Szerintem meg nyugodtan értékelhetnéd az életedet: mások, akiknek tényleg problémáik vannak, nem nyavalyognak ennyit. Te egészséges vagy, van szerető apád, anyád, nem halsz éhen, van ruhád...

Igen? Ez érdekes. Ha kinyitom a szekrényed, azt látom, hogy tele van.

Jó, ha azok felmosórongyok, akkor kérem szépen őket, felmosok velük!

Köszönöm szépen. De akkor ne számíts rá, hogy legközelebb is veszek neked méregdrágán ruhát, akkor hordd a felmosórongyot! Ha úgylis mindegy.

Éééén?? Én vagyok a rémes anya? És te milyen gyerek vagy szerinted?

Apa egyáltalán nem örül meg tőlem!!! Apa tőled örül meg!!!

Apa eleve örült...? Na jó, most átléptél egy határt! Ez elképesztő! Nem tudtam, amikor megszülettek, hogy egy hálátlan, lelketlen, vérszívó kis piócát szabadítok a családra! Ha még egyszer ilyet mersz mondani, én komolyan...

Komolyan meg foglak pofozni!

Ezt nem hiszem el! Meg ne próbáld harmadszor is, mert...

Na jó. Akkor figyelj.

Elcsattan egy bizonytalan pofon.

Jaaaj, kislányom, ne haragudj... hülyeség volt, nem akartam... csak ideges voltam, fáradt vagyok... nem vagy pióca, ezt visszazívom, hát te vagy az én aranyos kis...

Ajtócsapódás.

Sajnálom, kicsim! Nyisd ki az ajtót, kérlek szépen!

6.

A lány már felnőtt. A cukrászdában ülnek Valakivel.

VALAKI Uhh, ne nézz oda, ott ül egy gyönyörű pasi a másik asztalnál! Ne nézz hátra, ne nézz hátra! Tudom, hogy férjnél vagyok, szívem, ezt a fiút neked néztem ki. Jaj, de helyes... nézd csak!

Azért, mert nem nézted meg eléggé. Nézd, milyen szép arca van! Szőke hajú, pisze orrú. Pont ilyesmi unokákat szeretnék.

Várj, ellenőrzöm, hogy magas-e.

Hát, ül, ezért nem látom. De gondolom, ha már ülve ekkora...

Nem forgolódom, csak egyszer odafordultam. Ebben nincs semmi kínos!

Most mit izgulsz? Az, hogy egy középkorú nő néha hátrafordul a szomszéd asztalnál, abban nincs semmi gyanús.

Dehogyan van! Nem fogja azt gondolni, hogy neked tetszik.

Nem fogja azt gondolni, öreg vagyok hozzá.

Húha, húha, most ő is észrevett téged, elkezdett idenézegetni!

Nem, nem az én forgolódásom tűnt fel neki, téged vett észre, mert csinos vagy.

Ne fordulj meg! Ne fordulj meg! Jaj de izgalmas!

Tessék?
Miii? Biztos? Ez egy nő... ?
Jézusom. Ne haragudj, szívem! Nincs rajtam a szemüvegem. Majd találunk neked másik fiút. Aki tényleg fiú.
Nézd csak azt ott például, balra a második asztalnál...?
Jó, bocs, leálltam.

7.

Megint gyereksírást hallunk. A lány pelenkázza az unokáját, Valaki nézi.

VALAKI Juuuuuuj, mekkora kaki van itt! Húha, hát ezt gyorsan ki kell innen dobni, mielőtt kicsípi a kicsi popót, igaz? Így ni. Vigyázz, nehogy a tappancs is kakis legyen...Jaj, te kis tündér! Tudod, hogy anyukád is pont is ilyen kis cipó volt, mint te? Úgy is hívtuk a nagypapával: vekni. Te kis vekni!
Nem jól csinálod, szívem, előbb be kéne kenni ezzel a krémmel!
Nem azzal, ezzel.
Nem tudom, mi a bajod ezzel a krémmel, mikor te kicsi voltál, mindig ezzel kentem a popsidat, és sohase pirosodott ki. Igaz, kicsikém? Mondd meg anyának, hogy ezzel kell bekenni, és akkor nem fog neked fájni a popókád! Tülülülülü!
Jó, most nem veled beszélek, hanem a gyerekekkel! Igaz, Lujzika? Veled beszél a nagymami, nem a mamival... Lujzika, olyan ez a név, a te nevecskéd, mintha száz évvel

ezelőtt születéssel volna! Nagyon különleges név ez, bizony! Senkit nem hívnak így manapság, de most ez valami divat, minél furcsább neveket adni a babáknak, de nem baj, nem baaaaaj...

Nem veled beszélek, kislányom, hanem a Lujzikával. Add csak azt a hintőport!

Nem azt, a másikat. És te meg menj, feküdj le egy kicsit, pihenjél, teljesen karikás a szemed. Addig majd én hurcolom a kis vecknit.

Biztos, biztos. Jó éjszakát!

Puszi.

8.

*Tornadévédé hangját halljuk: „Egy-két-há-négy, egy-két-há, ez az, csajok! Na még egyszer, egy-két-há...”
Valaki kikapcsolja.*

VALAKI Most olvastam az interneten, hogy a lógó mell az, ami alá ha beteszél egy ceruzát, nem esik le. Kipróbáltam. Nekem nem esett le egy tizenkettes színesceruza-készlet.

Örüljek, hogy nem kell tolltartó...? Te jó isten, hogy lehetsz ilyen cinikus?! A saját lányom! Kiröhög? Hát ezt érdekelttem?

De igen, öreg vagyok! Már nem vagyok nő, csak egy nyanya. Petyhüdt a bőröm, hullik a hajam, a mellem alá befér egy egész tolltartó... Pedig én még élni akarok!

Fizikailag igen, de ez már nem igazán élet.

Valaki sír:

Meg akarok halni. Meg akarok halni.

*Valaki már nemcsak sír: zokog, hisztériázik, fuldoklik.
Majd hirtelen elhallgat.*

Mi az, hogy: te? Már miért halnál meg te?
Hogyhogy beteg...?
Az nem lehet! Te vagy az én kislányom! Az én
kislányom nem lehet beteg! Miért nem én?
Miért nem én? Nem tudtam vigyázni rád!

9.

Valaki a lánya mellett ül a kórházban.

VALAKI Kérsz valamit, kicsim? Igyál ebből egy kor-
tyot.
De muszáj!
Úgy, jó. Szépen. Idetartom, és lassan kor-
tyold. Na még egyet. Ez az. Nagyon jó.
Nem félj, nem lesz semmi baj.
Biztos. Én megígérem neked.
Onnan tudom, hogy szép vagy, erős, és
okos. És téged mindenki szeret! Ráadásul
itt vagyok én, aki erős vagyok, mint egy
tölgyfa, és tartalak.
Nem, most nem kövéreztem le magam. Itt
vagyok veled, és nem engedem el a kezed.
Nem vagy egyedül, itt vagyunk mind: apa,
a férjed, a gyerekek...
Minden rendben van a gyerekekkel, el-
mentek iskolába, oviba...

Nem, egyáltalán nem rémültek. Nem hiányolnak.

Persze, hiányolnak, de ők is tudják, hogy anya meggyógyul, nemsokára hazajön, és minden rendben lesz.

Csak. Mert az élet szép, és kész.

Nem, nem hazudok! Az a véleményem, hogy az élet szép, sosem állítottam mást.

Na jó, inkább igyál még egy kortyot, és ne feleselj anyáddal. Fogod magad, meggyógyulsz, slussz!

Szembecsuk, alvás.

10.

Valaki öregszik. Keresztretjvényt fejt.

VALAKI

Kicsim! Hahó!

Ne haragudj, tudsz egy kicsit segíteni? Elkadtam a keresztretjvényel.

Jó, tudom, hogy rohansz, folyton rohansz, de muszáj segítened, mert ha ez nincs meg, a másik nem jön ki keresztbe. Egyszerűen nem jut eszembe egy név, olyan hülye vagyok!

De, hülye vagyok. Figyelj: ismert televíziós személyiség, valamilyen Tamás. Hat betű. Nem lehet Hajdú Péter, mert az nem Tamás. Ráadásul csak öt betű.

Az meg Sándor.

Nem, nem akarom fölhívni apát, mert ő se tudja. Meg nem is hallja rendesen, amit mondok a telefonba. Újabban azt vettem észre, hogy kezd süketülni! Te is észrevetted?

Ééén?? Az én hallásomnak semmi baja, nekem abszolút hallásom van! Csak apád hadar.

Tessék... ? Jogi órára... ?

Mi az a jóga?

Na jó, kislányom, de vigyázz, nehogy megüsd magad! Az nagyon erőszakos sport.

És kikkel mész?

Kár, hogy soha nincs időd szegény anyádra. Jó, jó, akkor fölhívom apádat, bár nem lesz semmi értelme. Nem fog semmit hallani.

Van valami ebéd, kislányom?

Ó, hát az pompás. Kedvencem a rakott kel.

A hűtőben?

Hogy...?

Vit-ra- mi? I...?

Ja, Vitray! Ez az! Hat betű, pont jó! Köszönöm, szívem! Zseni vagy!

11.

Valaki már öreg, a lánya vezeti.

Lassan mennek.

VALAKI

Nem akarok sétálni!

Akkor se akarok sétálni!

De minek? Miért nem hagytok engem ülni nyugodtan a fenekemen?

De én nem akarok egészséges lenni!

Ráadásul így rohanunk... Hát mindjárt kitöröm a lábamat, azt akarod?

Akkor siess a munkába, nagyon jó, és engem meg hagyjál meghalni a fenekemen.

Jól van, jövök, ha jön a busz, akkor jön a

busz, az a legfontosabb! Engem meg fut-
tatsz, mint egy agárt...

Valaki hirtelen megáll. Valamit néz.

Ott van apád.
De igen, ott van apád! Most megint látom.
Biztos, hogy apád az! Integet nekünk!
Őt miért nem sétáltatjátok?
Jöjjön velünk ő is! Szóljunk neki, hahó! Ha-
hó! Vagy menjünk oda mi!
De miért nem? Miért?
Hülyeségeket beszélsz kislányom, hogy
halt volna meg? Hát akkor nem sétálgatna
itt.
Meghalt?
Nem halt ő meg, ááá, nem. Apád nem.
Ugyan már. Hát arra emlékeznek.
Akkor el kellett volna temetni.
Dehogy temettük! Most is itt van, látod?
Jó, jó, azért ne rángass! Menjél a buszod
után, én majd hazatalálok.
Hogyne találnék, te engem ne tanítsál ha-
zatalálni.
Na most mondott valamit, nem hallottad,
mit mondott?
Ezt nem apád mondta. Ezt te mondtad.
Már itt is vagyunk...? Ez nektek séta? Hát
ez tíz méter volt, nem séta. Én még men-
nék egy kört, éppen kezdtem bemeleged-
ni!
Na jó, jó, kislányom, akkor menj. Szállj föl
a buszodra, siess.
Persze, majd este. Este találkozunk.

12.

Valaki rémulten álldogál.

VALAKI Ki vagy te? Kik vagytok?
Hagyjatok engem! Engedjete el! Enged-
jete el! Nem ismerlek titeket!

A kezével legyez, mintha el akarna hessegetni valamit.

Haza akarok menni!

Egyszerre felderül az arca.

Te vagy az, kislányom...? Jöjje? Jöjje a
házadba?

*Bizonytalan léptekkel elindul. Elesik, letötyen a földre,
sír, de feláll. Megint elindul.
Belezuhan a lány ölébe, megérkezett.*

13.

*Valaki hanyatt fekszik, magatehetetlenül.
Olyan a tekintete, mint egy gyereké.
A lánya pelenkázza, Valaki nézelődik.*

VALAKI Na mi van? Mi van a pelusban?
Jaj, de büdiii.
Jaj, de ügyeees.

Valaki nevetgél.

Epilógus

Valaki haldoklik.

Suttog, visszhangoznak a szavai.

VALAKI *Mindenem elnehezedett,
a félelemtől reszketek.
Csak ne forduljunk vissza innen!
Nagy utam be kell teljesítem,
hogy alászálljak majd a végén,
és por legyek a gödör mélyén.*
Jaj, ez annyira, annyira fáj, ti nem tudjátok,
nem értitek!
Hol vagytok, emberek?
Hé, nincs itt már senki? Csak ez a kórházi
neonlámpa...? Nem akarok kórházi neon-
lámpa alatt meghalni!
Hova tűnik minden?? A gondolataim... el-
úsznak...
És istenem, nem látok!
Nem hallok!
Nem érzem a kezem-lábam!
Hát minden elhagyott? Hát nem marad
semmi?
Hát egyedül kell menni?

Sír, mint egy gyerek.

Egyszer csak hangot hall.

Cssssz, csíja, csicsíja. Aludj szépen, kis Va-
laki! Látod, a többiek is alszanak már. Al-
szik apa. Alszik nagyapa. Alszik nagymama.
Mindenki alszik. Mert aludni jó. Mindenki
itt van. Cssszz, psssszzt, csicsíja.

Most leteszlek, Valaki.

Itt vagytok? Hát itt van mindenki? Jaj de örülök nektek! Mehetünk?

De várjatok, várjatok csak egy kicsit, valamit elfelejtettem! Elveszítettem valamit, elhagytam, de mi lehet az, és hova tettem... Hol van az ízé, az ízém! Ami mindig nálam volt, amit így szorongattam, tudjátok, folyton, a – félelem?

Most nincs nálam. Elveszett.

De nem is kell. Nem kell már, köszönöm.

Nahát, itt úsztok velem a nagy vízen, mindenki bejött, mindenki itt van, úsztok velem?

Vagy én bennem úsztok és én ti bennetek, már nincsen hiányom semmiben, zöldellő réteken van helyem nekem.

Időtlen időkig.

*Kicsi és nagy vésse észbe,
nem tudhatod, hova érsz te,
hogymilyen lesz Valaki vége.*

TARTALOM

Nényei Pál: Ajánlás nyolc jelenetben, Szabó Borbála drámakötete elé	5
Telefondoktor	13
Nincsenapám, seanyám	55
Szülői értekezlet	121
A teljes tizedik évad	173
Valaki meghal	257

A könyv megjelenését támogatta:

Kortárs Könyvkiadó, Budapest, 2018
A kiadásért felel a Kortárs Könyvkiadó igazgatója
Felelős szerkesztő: Horváth Bence

A borítófotó forrása: Fortepan

Tördelte: Eröss Zsolt
Nyomda: Séd Nyomda Kft., Szekszárd
Felelős vezető: Dránovits István

ISBN 978-963-435-040-8
ISSN 2061-1854

www.kortarskiado.hu